

JOHN BUNYAN

Komen en welkom bij Jezus Christus

Engels: Come and welcome to Jesus Christ.

**B. Harris
London, 1678**

In oud Nederlandse vertaling
Komst en welkomst tot Jezus Christus.

Een duidelijke en nuttige verhandeling over Johannes 6 vers 37

*Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt,
zal Ik geenszins uitwerpen.* Johannes 6 vers 37

Aanwijzend de oorzaak, waarheid en wijze van het komen van een zondaar tot Jezus
Christus en tevens zijn gelukkig ontvangst en zalig onthaal

Dan zullen zij komen, die in het land van Assur verloren zijn. Jesaja 27 vers 13

Waarschijnlijk geschreven tijdens een halfjarig gevangenschap, voor de 3^e keer, 1677

De eerste Nederlandse uitgave verscheen bij Joh. Boekholt in 1689
Gevolgd door 25 herdrukken

De Complete Uitgave van Bunyans Werken,
Uitgever J.C. Schenk Brill te Doesburg,
ca. 1885

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2018**

Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. Johannes 6 vers 37¹

Even eerder in dit hoofdstuk kunt u lezen dat de Heere Jezus op de zee wandelde om naar Kapernaüm te gaan. Zijn discipelen had Hij vooruit gezonden in een schip, maar door tegenwind werd het schip bij zijn overtocht belemmerd. Tegen het aanbreken van de morgen wandelde Jezus over de zee naar hen toe en kwam bij hen. Maar toen zij Hem zagen, werden zij bevreesd.

Opmerking: Wanneer Gods voorzienige leidingen voor Zijn volk duister zijn en hun vrees aanjagen, openbaart de Heere Jezus zich aan hen op een wonderlijke wijze. Soms kunnen zij dat echter net zo min verdragen, als de dingen die hun tevoren schrik aanjaagden. Zo waren de discipelen bang voor de wind en het water. Maar zij waren ook bevreesd voor hun Heere en Zaligmaker toen Hij hun zó verscheen. Maar Hij zei: "Ik ben het, weest niet bevreesd."

Opmerking: Let erop dat het de bedoeling van de Heere Jezus is, als Hij Zich aan Zijn volk openbaart, om hun vrees en verslagenheid tot bedaren te brengen, zelfs al boezemt de wijze waarop Hij verschijnt, hun nog zoveel schrik in.
Toen namen zij Hem aan boord van het schip en terstond had het schip de oever bereikt waarheen het op weg was.

Opmerking: als Christus niet bij Zijn volk aanwezig is, zij maar langzaam vooruit komen en daarbij veel moeilijkheden ondervinden. Maar als Hij bij hen komt, hoe snel vervolgen zij dan hun weg en hoe spoedig hebben zij het doel van hun reis bereikt! Toen de mensen onder wie Hij het laatst het Woord verkondigd had, ontdekten dat zowel Jezus als Zijn discipelen waren weggegaan, gingen zij ook in een schip en voeren naar Kapernaüm om Jezus te zoeken. Toen zij Hem gevonden hadden, vroegen zij verwonderd: "Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?" De Heere Jezus schonk echter geen aandacht aan de bewondering die hierin doorklonk, maar antwoordde: "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt, en verzadigd zijt."

Opmerking: dat mensen Christus lang volgen met verkeerde bedoelingen, zoals deze schare die hem van over zee achterna kwam terwille van de broden. Honger naar aardse dingen kan een mens heel ver brengen in de godsdienst; Ja, een mens kan daardoor heel veel voor Christus over hebben.

Merk nogmaals op: dat onze werken in de ogen van Christus niet bekroond worden als wij komen met bewonderende vleierijen, maar als wij komen met oprechte bedoelingen. We kunnen het ook zó zeggen: Niet het slaven en zwoegen van hen die

¹ Veel gebruik voor deze digitale uitgave is gemaakt van *De Complete Uitgave van Bunyans Werken*, vertaling Eger, Kers, en Ubels, Uitgever J.C. Schenk Brill te Doesburg, ca. 1885; Herdrukt Den Hertog, Houten, 1967. Vooral van de voortreffelijke uitgave van Uitgeverij Groen te Leiden, bewerkt door de heer A. Baars.

belijden christen te zijn, maakt dat Hij hen genegen is, maar wat uit liefde tot Hem gedaan is.

Nog een opmerking: als mensen verwachten dat Christus hen met milde hand zal onthalen, terwijl hun harten verkeerd zijn, zij zeker een bestraffing en verwijt te horen zullen krijgen. "Gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt, en verzadigd zijt."

Merk nog weer op: Toch weigert Hij zelfs aan zulke mensen niet goede raad te geven. Hij beveelt hen te werken voor de spijs, die duurt tot in het eeuwige leven. Hoe graag zou Jezus Christus zien dat zelfs die belijders die slechts met voorwendsels tot Hem komen, oprecht tot Hem zouden komen, opdat zij zalig mogen worden!

De tekst zoals u bemerkt hebben dat onze tekst volgt op een nog veel uitvoeriger rede over en tot déze mensen. Hij werd door de Heere Jezus uitgesproken als de slotsom van alles wat Hij hier te zeggen had. In deze woorden gaf Hij te kennen dat Hij Zich tevreden zou stellen met een overblijfsel dat de Vader Hem gegeven had, omdat deze mensen alleen belijders in naam waren en Zijn ziel daarom in hen geen behagen had. Het was alsof Hij zeggen wilde: "Naar het zich laat aanzien zal ik niet verheerlijkt worden in uw redding. De Vader heeft Mij echter een volk gegeven; die zullen in waarheid tot Mij komen en in hen zal Ik voldoening vinden."

Daarom kan de tekst genoemd worden: Christus' Rustpunt.

Want in de vervulling van deze woorden vindt Hij rust en vrede, nadat Hij veel arbeid als het ware tevergeefs had verricht en veel preken tevergeefs had gehouden. Zo had Hij immers door de profeet gesproken: "Ik heb tevergeefs gearbeid; Voor niets en tevergeefs heb Ik mijn kracht besteed."

Maar zoals Hij in diezelfde woorden zegt: "Mijn oordeel is bij de HEERE en Mijn werk bij Mijn God", zo zegt Hij in onze tekst: "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Met deze woorden troost de Heere Jezus Zichzelf bij de gedachte dat sommige van degenen die Hem volgen huichelaars zijn. Op dezelfde wijze vond Hij rust als Hij dacht aan de geringe uitwerking die Zijn prediking had in Kapernaüm, Chorazin en Bethsaïda: "Ik dank u, Vader", zo sprak Hij, "Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt ze de kinderkens geopenbaard. Ja, Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U."

Als we de tekst in zijn geheel bezien, bestaat hij uit twee delen en heeft hij speciaal betrekking op de Vader en de Zoon en op het werk van hen beiden in het zaligmaken van hun volk. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Het is duidelijk dat het eerste deel van de tekst betrekking heeft op de Vader en Zijn gave.

Het tweede gedeelte op de Zoon en Zijn aanvaarding van die gave.

1. Wat het eerste - de gave van de Vader - betreft, dienen we vooral te letten op deze gave zélf: Het gaat om het gegeven worden van zekere personen aan de Zoon. De Vader geeft hen en deze gave zal komen: ". .. en die tot Mij komt." Het gaat dus om de gave van personen: De Vader schenkt personen aan Jezus Christus.

2. Vervolgens worden we gewezen op de aanvaarding van deze gave door de Zoon. Deze komt uit in deze vier bijzonderheden:

- (1) In Zijn hartelijke erkenning dat het een gave is: "Al wat Mij de Vader geeft."
- (2) In het feit dat Hij op diep ernstige wijze acht slaat op het geheel en ieder onderdeel van de gave: "Al wat Mij de Vader geeft."
- (3) In Zijn voornemen om ze tot Hem te brengen: "*Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen.*"
- (4) En in Zijn vast besluit dat niets zal maken dat Hij een afkeer van hen zal krijgen, wanneer zij tot Hem komen: "*en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.*"

Over deze dingen zouden we uitvoerig kunnen spreken volgens de indeling die ons hierboven is voorgesteld. Maar ik wil deze woorden liever als volgt behandelen:

- *In de eerste plaats door ze uit te leggen en*
- *in de tweede plaats door er enkele praktisch-geestelijke lessen uit af te leiden.*

Ten eerste. We beginnen met de uitleg van de woorden.

De grootte van de gave: "Al wat Mij de Vader geeft."

Dit woord "al" wordt vaak in de Schrift gebruikt en heeft nu eens een bredere, dan weer een meer beperkte betekenis. Deze betekenis wordt bepaald door het thema dat aan de orde is, of door het betoog waarin het woord gebruikt wordt. Opdat we nu des te beter de bedoeling van Christus zouden verstaan wanneer Hij het woord op deze plaats gebruikt, moeten we erop letten dat dit woord uitsluitend beperkt is tot degenen die zalig zullen worden. Dat wil zeggen: Tot hen die tot Christus zullen komen, ja, tot hen die Hij "geenszins zal uitwerpen."

Zo moet ook de uitdrukking "geheel Israël" vaak opgevat worden, hoewel zij soms gebruikt wordt voor het gehele geslacht van Jacob. "En alzo zal geheel Israël zalig worden." Rom. 11: 26.

Met "geheel Israël" bedoelt de apostel hier niet geheel Israël in de ruimste zin. "Want die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn. Noch omdat zij het zaad van Abraham zijn, zijn zij allen kinderen; maar: In Izaäk zal u het zaad genoemd worden." Dat betekent: "Niet de kinderen van het vlees, die zijn kinderen Gods; maar de kinderen van de belofte worden voor het zaad gerekend." Rom. 9: 6-8.

Deze woorden "al" en "geheel" moeten nu eens in ruimere zin, dan weer in engere zin worden opgevat, al naar gelang het thema dat aan de orde is, of het verband waarin het woord gebruikt wordt. Als we daar geen rekening mee houden, zullen wij de Schrift, de lezers, onszelf en alle anderen schade toebrengen.

Zo heeft Christus eens gezegd: "En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal u allen tot Mij trekken."

Kan iemand zich voorstellen dat Hij met de uitdrukking "alle mensen" op deze plaats heel de mensheid en ieder afzonderlijk in de wereld zou bedoelen? Zouden deze woorden niet veeleer de betekenis hebben die overeenstemt met de samenhang van de tekst?

Zo bedoelt Hij wellicht met de uitdrukking. "wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn", Zijn hemelvaart en met de woorden: "zal (Ik) alle mensen tot Mij trekken", aangeeft dat Hij hen zal opnemen in de plaats der heerlijkheid. Als dat zo is, dan moet Hij noodzakelijk met "alle mensen" hen - en wel hen alléén - bedoelen, die werkelijk voor eeuwig van de toekomende toorn gered zullen worden. "Want God heeft hen

allen onder het ongeloof besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn." Rom. 11:32

Hier leest u opnieuw "allen", zelfs tot tweemaal toe.

Toch bestaat er een hemelsbreed verschil tussen het "allen" in het eerste deel van de zin en hetzelfde woord zoals dat in het slot van de tekst voorkomt. Met het eerste "allen" dat u in de tekst vindt, wordt gedoeld op de Joden en wel op hen allen. Het tweede "allen" heeft betrekking op hetzelfde volk, maar dan slechts zóvelen van hen als God barmhartig wil zijn. "Hij heeft hen allen onder het ongeloof besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn." Het woord "allen" in onze tekst moet eveneens beperkt worden tot hen die zalig worden en tot hen alleen!

Bovendien: Het woord "geeft", of "heeft gegeven" moet op dezelfde wijze begrensd worden tot hetzelfde beperkte aantal. "Al wat Mij de Vader geeft." Het gaat hier niet over allen die gegeven zijn, waarbij men de gave van de Vader aan de Zoon in de ruimste zin opvat. Want bij die betekenis zijn er velen aan Hem gegeven die nooit tot Hem komen zullen; ja, zijn er velen aan Hem gegeven die Hij zeker zal uitwerpen.

- Daarom zal ik eerst aantonen dat dit inderdaad de waarheid is en vervolgens zal ik uitleggen
- in welke zin de gave die in onze tekst genoemd wordt, moet worden opgevat.

Ten eerste: Het kan beslist niet de bedoeling zijn van de tekst dat we bij "allen die aan Christus gegeven zijn" de gave van de Vader moeten opvatten in haar *ruimste betekenis*.

1. Omdat in dat geval alle mensen, ja, alle dingen in de wereld behouden moeten worden. "Alle dingen", zegt Hij, "zijn Mij overgegeven van Mijn Vader." Matth 11:27.

Nu denk ik dat geen redelijk mens in de wereld daaruit de conclusie zal trekken dat al die dingen ook behouden worden. Daarom moet de gave die in onze tekst bedoeld wordt, beperkt worden tot sommige mensen, tot een gave die op bijzondere wijze door de Vader aan de Zoon gegeven is.

2. We kunnen de uitdrukking ook niet opvatten als "allen die op welke wijze dan ook" door de Vader aan Hem zijn gegeven, omdat de Vader sommigen, ja, velen aan Hem heeft gegeven die door Hem in stukken geslagen zullen worden. "Eis van Mij", zei de Vader tot Hem, "en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting." Maar wat moet er met hen gedaan worden? Moet Hij hen allen zaligmaken? Neen! "Gij zult hen verpletteren met een ijzeren scepter; gij zult hen in stukken slaan als een pottenbakkersvat."

Zo handelt Hij niet met hen die Hij door Zijn genade zalig maakt, maar wel met degenen over wie Hij en Zijn heiligen zullen heersen in gerechtigheid en strengheid. Openb. 2: 26.

Toch zijn zij ook, zoals u ziet, "aan Hem gegeven." Daarom moet de gave die in onze tekst bedoeld wordt, beperkt worden tot sommigen, tot een gave die op bijzondere wijze door de Vader aan de Zoon gegeven is.

In Psalm 18 zegt Hij openlijk, dat sommigen aan Hem gegeven zijn, opdat Hij hen zou vernietigen: "Gij gaf Mij de nek van Mijn vijanden, opdat Ik hen die Mij haten, zou vernietigen." Daarom kunnen deze niet behoren tot het getal van hen die in onze tekst de gegevenen genoemd worden, want déze zullen alle tot Hem komen en "Hij zal hen geenszins uitwerpen."

3. Sommigen worden aan Christus gegeven, opdat Hij door hen enkele van Zijn hoge en diepe raadsbesluiten in de wereld zou uitvoeren. Zo was Judas aan Christus gegeven met de bedoeling dat Hij door de hand van Judas zou sterven, zoals tevoren bepaald was, en zo de zaligheid van Zijn uitverkorenen zou verwerven door Zijn bloed. Ja, Judas moest deze taak zo uitvoeren, dat hij daardoor zelf voor eeuwig verloren zou gaan. Daarom beriep de Heere Jezus zich, toen Hij Judas verloor, op het oordeel van Zijn Vader. Hij vroeg Hem te oordelen, of Hij in deze zaak niet goed gehandeld had door toe te laten dat Judas zó de oorzaak zou zijn van de dood van zijn Meester, dat hij daardoor tegelijkertijd zijn eigen eeuwige verdoemenis zou bewerken. Hij zei namelijk: "Die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde." Joh. 17:12.

Laten we daarom vaststellen dat Judas aan Christus gegeven was, maar niet zoals de anderen aan Hem gegeven zijn, namelijk degenen die in onze tekst genoemd worden. Want dan zou hij beslist op dezelfde wijze door Christus zijn ontvangen en door Hem bewaard zijn tot het eeuwige leven. Inderdaad, hij was aan Christus gegeven, maar dan met de bedoeling dat Hij hem zou verliezen op de manier die ik boven genoemd heb. Judas was namelijk aan Christus gegeven, opdat Hij door zijn hand zou sterven, zoals tevoren bepaald was, en dat tot eeuwige ondergang van hem die deze daad verrichtte. Ja, Christus moest de dood voor ons zoeken, waarbij Hij het instrument dat Hem zou verraden, verliezen zou, opdat Hij de Schrift zou vervullen zowel in de ondergang van Judas als in het behoud van de overigen. "En niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde."

Ten tweede. Zij die in de gave bedoeld worden.

De gave die in onze tekst genoemd wordt, moet daarom *niet in de ruimste betekenis worden opgevat, maar op een wijze die past bij het tekstverband.*

Dat wil zeggen: Het gaat hier over die gave die Hij aanneemt en waaraan Hij toezegt haar daadwerkelijk de eeuwige zaligheid te zullen schenken. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Laten we er vooral op letten dat zij zullen komen die op een speciale wijze aan Hem gegeven zijn en zij zullen geenszins verworpen worden. Want dat is de hoofdinhoud van de tekst.

Daarom zijn zij die in de tekst met "de gave" bedoeld worden, degenen die in het verbond aan de Zoon gegeven zijn. Zij worden op andere plaatsen met namen als "de uitverkorenen", "de schapen", of "de kinderen der belofte" aangeduid. Dezen zijn het die de Vader aan Christus gegeven heeft om hen te bewaren. Dezen zijn het aan wie Christus het eeuwige leven heeft beloofd. Dezen zijn het ook aan wie Hij Zijn Woord heeft gegeven en die Hij bij Zich wil hebben in Zijn koninkrijk om Zijn heerlijkheid te aanschouwen. "Dit is de wil des Vaders, die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij Mij gegeven heeft, Ik daaruit niet verlieze, maar hetzelfde opwekke ten uitersten dage." Joh. 6:9. "En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, die ze Mij gegeven heeft, is meer dan allen; en niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders." "Gelijk Gij Hem macht gegeven hebt over alle vlees, opdat Hij het eeuwige leven zou geven aan zovelen, als Gij Hem gegeven hebt. Zij waren Uwe en Gij hebt ze Mij gegeven en zij hebben Uw Woord bewaard. Ik bid voor hen; Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uwe. En al de Mijnen zijn de Uwen, en de Uwen zijn de Mijnen en Ik word in hen verheerlijkt. Bewaar door Uw eigen naam degenen, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij één mogen

zijn, zoals Wij één zijn. Vader, Ik wil dat zij, die Gij Mij gegeven hebt, ook zijn mogen waar Ik ben, opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, welke Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging der wereld." Joh. 17. Al deze uitspraken hebben dezelfde strekking als onze tekst. De "allen", de "velen", de "dezen", die in deze verschillende uitspraken van Christus genoemd worden, zijn dezelfde als de gevegenen in onze tekst. "Al wat Mij de Vader geeft."

Zoals ik tevoren gezegd heb, moet daarom aan het woord "al *of* allen" en aan vergelijkbare uitdrukkingen niet een betekenis gegeven worden die ingegeven wordt door onze dwaze verbeelding en ongegronde denkbeelden. We dienen deze woorden op te vatten in ruimere of in engere zin volgens de juiste betekenis en bedoeling van de tekst. Daarom moeten we nauwkeurig de betekenis van de tekst nagaan door hem te vergelijken met andere woorden die God gesproken heeft. Op deze wijze zullen we beter in staat zijn de bedoeling van de Heere te ontdekken in het Woord dat Hij ons heeft gegeven om die daardoor te leren kennen.

DE GEVER, DE VADER

"Al wat Mij de Vader geeft." Met dit woord "Vader" geeft Christus een beschrijving van de persoon die de gave schenkt. Daaruit kunnen wij verschillende nuttige dingen leren:

1. De God en Vader van onze Heere Jezus Christus is net zo goed bij de verlossing van Zijn volk betrokken als Zijn Zoon. Het is waar dat Zijn daden met betrekking tot onze verlossing onderscheiden zijn van die van de Zoon. Zo kon Hij die dingen voor ons niet doen die de Zoon gedaan heeft. Hij stierf niet en stortte Zijn bloed niet voor onze verlossing, zoals de Zoon. Toch heeft Hij ook een aandeel, en wel een heel belangrijk aandeel, in onze redding. Zoals Christus zegt: "Dé Vader Zelf heeft u lief" en Zijn liefde wordt daarin geopenbaard dat Hij ons uitverkoren heeft en gegeven heeft aan Zijn Zoon. Ja, zij blijkt bijzonder daarin dat Hij Zijn Zoon tot een rantsoen voor ons heeft gegeven. Daarom wordt Hij genoemd, "De Vader der barmhertigheden en de God van alle vertroosting." Want hier heeft de Vader Zelf een weg uitgedacht en bereid, opdat Zijn genade tot ons zou komen door de zijde en het hartebloed van Zijn zeer geliefde Zoon. Kol. 1: 12-24.

2. Daarom moeten wij de Vader in gedachtenis houden en aanbidden, als Degene Die een belangrijk aandeel heeft in het zalig maken van zondaren. Wij moeten "de Vader danken, die ons bekwaam gemaakt heeft, om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht." Want "de Vader heeft Zijn Zoon gezonden tot een Zaligmaker der wereld." Zo zien we ook in deze tekst dat de Vader de zondaar aan Christus geeft om hem te redden.

3. Christus Jezus, de Heere, wilde door dit woord "Vader" deze Gever bij ons vertrouwd maken. Van nature is de naam van God voor ons schrikwekkend, in het bijzonder wanneer Hij Zich aan ons bekend maakt onder die namen die Zijn gerechtigheid, heiligheid, macht en heerlijkheid aanduiden. Het woord "Vader" is echter een vertrouwelijk woord. Het jaagt de zondaar geen schrik aan, maar neigt zijn hart veeleer om Hem lief te hebben en maakt dat hij graag aan Hem wil denken. Vandaar dat Christus, wanneer Hij wil dat wij met eerbiedige vrijmoedigheid bidden, ons het woord "Vader" in de mond legt, als Hij zegt: "Wanneer gij bidt, zo zegt: Onze Vader, Die in de hemelen zijt!" Daarin ligt de conclusie opgesloten, dat Gods kinderen door de vertrouwelijkheid die door zo'n woord aangeduid wordt met meer vrijmoedigheid mogen bidden en vragen om grote dingen.

Ik heb zelf vaak ondervonden, *dat wanneer ik maar het woord "Vader" zeggen kan, dat mij meer goed doet, dan wanneer ik Hem met een andere naam uit de Schrift noem.* Het is goed om erop te letten, dat de heiligen ten tijde van het Oude Testament God bijna nooit noemden met een Naam waarin Zijn verhouding tot hen zo innig werd uitgedrukt. Zelden zult u daar vinden dat Hij met de naam "Vader" wordt aangesproken, vaak zelfs niet een keer in drie of vier hele Bijbelboeken achtereen. Maar nu, in de tijden van het Nieuwe Testament, wordt Hij met geen naam vaker aangesproken dan met deze, zowel door de Heere Jezus Zelf, als door de apostelen na Hem.

Inderdaad was het de Heere Jezus, die als eerste deze Naam onder de heiligen algemeen bekend maakte. Hij leerde hen ook de Vadersnaam in hun gesprekken, gebeden en geschriften zo dikwijls te gebruiken, omdat hij God meer aangenaam was en onze gemeenschap met God duidelijker laat uitkomen dan enige andere uitdrukking. Door deze ene Naam wordt ons immers te verstaan gegeven dat alle genadegiften die wij ontvangen, van God afkomstig zijn en ook dat wij die geroepen zijn, Zijn aangenomen kinderen zijn.

BELANG van het woord 'geeft

"Al wat Mij de Vader geeft."

Dit woord "geeft" past niet in het gewone spraakgebruik van Christus. Op het eerste gehoor lijkt het namelijk aan te duiden dat de gave van de Vader aan de Zoon geen handeling is die voorbij is, maar die in het heden plaatsvindt en nog voortduurt. En toch was deze gave in werkelijkheid aan Christus geschonken toen het verbond - het eeuwig verbond - voor de grondlegging der wereld tussen de Vader en de Zoon gesloten werd. Wanneer daarom deze gave in andere plaatsen genoemd wordt, wordt erover gesproken als een handeling die voorbij is. '

Om enkele voorbeelden te noemen: "Al wat Hij Mij gegeven heeft"; "Aan zovelen als Gij Mij gegeven hebt"; "Gij hebt Mij hen gegeven"; "Degenen die Gij Mij gegeven hebt." Daarom moet dit ook de eerste en belangrijkste betekenis van onze tekst zijn en dan wel in het bijzonder van het woord "geeft." Anders zou de leer van de uitverkiezing en van het eeuwig verbond dat gesloten was tussen de Vader en de Zoon - in welk verbond deze gave van de Vader zeer zeker is opgenomen - aan het wankelen gebracht worden of op zijn minst in twijfel worden getrokken door dwalende en goddeloze mensen. Zij zouden immers kunnen zeggen dat de Vader niet al degenen die zalig zullen worden aan Christus heeft gegeven, voordat de wereld geschapen was, omdat dit "geven" een voortdurende handeling is.

Toch behoeven we dit woord "geeft" niet te verwerpen, want het heeft zijn eigen betekenis en kan ons het volgende duidelijk maken.

(1) In de eerste plaats: Hoewel onder de mensen de handeling van het geven betrokken kan worden op de verleden of op de toekomstige tijd en er alleen zó over gesproken kan worden, toch is dat bij God niet zo. Dingen die voorbij zijn, of dingen die nog komen moeten, zijn altijd tegenwoordig bij God en bij Zijn Zoon Jezus Christus: "Hij roept de dingen die niet zijn," - dat wil zeggen voor ons niet zijn - "alsof zij waren." En op een andere plaats lezen we: "Aan God zijn al Zijn werken van de grondlegging der wereld af bekend." Alle dingen zijn tegenwoordig bij God, zo ook de gave van de Vader aan de Zoon, ook al is zij voor ons, zoals uit het Woord duidelijk is, een handeling die voorbij is.

(2) Vervolgens zou Christus Zichzelf zo kunnen uitdrukken, om aan te geven dat de Vader deze hele groep mensen niet alleen aan Hem gegeven heeft voordat de wereld was, maar dat Hij hen ook opnieuw aan Hem zal geven. Dat wil zeggen: Hij

wil hen tot Hem brengen op het moment van hun bekering, want de Vader brengt hen tot Christus. Zoals op een andere plaats gezegd wordt: "In gestikte klederen zal zij tot de Koning geleid worden." Dat betekent dat zij bekleed zal zijn met de gerechtigheid van Christus; want dat is het wat God toerekent aan hen die zalig worden. Laten we het voorbeeld nemen van een vader die zijn dochter aan een bepaalde man ten huwelijk wil geven. Dit "geven" vindt allereerst plaats, als hij toestemming geeft voor het huwelijk. Dit heeft dus betrekking op het verleden. Maar daarna geeft hij ze op de trouwdag opnieuw: Nu geeft hij ze echt ten huwelijk! In deze laatste zin mogen we misschien ook onze tekst opvatten. Die is immers, dat de Vader allen die Hij voor de grondlegging der wereld aan Christus heeft gegeven, op de dag van de bruiloft opnieuw aan Hem geeft.

- (3) In de derde plaats: Wanneer Christus het heeft over "geeft" in plaats van "heeft gegeven", kan Hij dat doen om aan te geven dat deze gave van de Vader voor Hem op dit moment zó nieuw, zó volmaakt, zó aangenaam en zó liefelijk is, alsof zij nooit eerder gegeven was. Bij dingen die mensen aan elkaar geven, is het vaak zo, dat zij het best zijn in het begin, namelijk als ze nieuw zijn. De reden daarvan is dat alle aardse dingen verouderen, maar zo is het niet bij Christus. Deze gave van de Vader is niet oud, misvormd of onaangenaam in Zijn ogen en daarom is zij voor Hem steeds nieuw. Toen de Heere beloofde dat Hij het land Kanaän aan de Israëlieten zou geven, zei Hij niet dat Hij het aan hen gegeven had, of geven zou, maar Hij sprak: "De Heere Uw God geeft u dit goede land." Eigenlijk had Hij het hun al honderden jaren tevoren gegeven, toen ze nog in de lendenen van hun vaders waren. Toch zegt Hij nu dat Hij het aan hen geeft, alsof zij juist op dit moment bezig waren het land in bezit te nemen, terwijl ze nog in het Overjordaanse verbleven. Wat zou daarvan de betekenis zijn? Wel, ik houd het ervoor dat het wil zeggen dat het land voor hen altijd als nieuw zou zijn - zó nieuw, alsof zij het nu pas in bezit namen. Zo is het ook met de gave van de Vader aan de Zoon die in onze tekst genoemd wordt; zij is altijd nieuw, alsof zij altijd opnieuw gegeven wordt.

"Al wat Mij de Vader geeft."

U merkt dat in deze woorden melding gemaakt wordt van twee personen, de Vader en de Zoon:

***De Vader is degene die geeft
en de Zoon degene die deze gave ontvangt of aanneemt.***

Dit laat in de eerste plaats duidelijk zien, dat ook al zijn de Vader en de Zoon tezamen met de Heilige Geest één en dezelfde eeuwige God, zij toch met betrekking tot hun persoonlijke eigenschappen onderscheiden zijn. De Vader is één, de Zoon is één en de Heilige Geest is één. Omdat echter in deze tekst slechts twee van de drie personen genoemd worden, zullen wij alleen iets over deze twee zeggen. Degene die geeft en degene die ontvangt, kunnen in eigenlijke zin niet dezelfde persoon zijn als het gaat om dezelfde handeling van geven en ontvangen. Degene die geeft, schenkt de gave niet aan zichzelf, maar aan een ander. Zo geeft de Vader niet aan de Vader - aan Zichzelf dus -, maar aan de Zoon. De Zoon ontvangt niet van de Zoon - van Zichzelf dus -, maar van de Vader. Wanneer de Vader daarom een gebod geeft, geeft Hij het niet aan Zichzelf, maar aan een ander, zoals Christus zegt: "Hij heeft Mij een gebod gegeven." En op een andere plaats lezen we: "Ik ben het, die van Mijzelf getuig, en de Vader, die Mij gezonden heeft, getuigt van Mij."

Verder ligt er in deze woorden nog iets opgesloten wat niet zo duidelijk is uitgedrukt, namelijk dat de Vader niet alle mensen aan Christus gegeven heeft. Daarbij gaat het dan wel om de betekenis van deze woorden zoals die in onze tekst bedoeld is. Want, zoals tevoren gezegd is, is er ook een bredere betekenis, waarin Hij allen, hoofd voor hoofd, aan Hem gegeven heeft. Als die echter hier bedoeld zou zijn, dan zouden allen zalig worden. Over verschillende mensen heeft Hij dus anders beschikt: Sommigen geeft Hij over aan afgodendienst, anderen aan onreinheid, schandelijke neigingen en een goddeloze gezindheid. Met hen rekt Hij af in Zijn toorn door hen te verderven, opdat zij de vruchten mogen oogsten van hun daden en ten volle het loon van hun zelf gekozen wegen ontvangen. Zo heeft Hij echter niet met alle mensen afgerekend. Neen, Hij heeft sommigen uit genade voor deze oordelen bewaard en zij zijn degenen die Hij wil vergeven, zoals Hij zegt: "Want Ik zal hen vergeven, die Ik bewaar." Deze mensen nu heeft Hij bij testament aan Jezus Christus gegeven als een erfenis en erfdeel. Daarom zegt de Heere Jezus ook: "En dit is de wil des Vaders, die Mij gezonden heeft, dat uit allen die Hij Mij gegeven heeft, Ik niemand verliezen zou, maar hen zou opwekken ten uiterste dage."

HET DOEL VAN DE VADER IN HET GEVEN

Omdat de Vader hen aan Christus geeft om hen zalig te maken, volgt daaruit noodzakelijkerwijze dat Hij de volgende dingen aan ons wil duidelijk maken:

In de eerste plaats *dat Christus bij machte is om te beantwoorden aan de bedoeling van God, namelijk om hen volkomen zalig te maken van de ergste zonden, van de grootste verleidingen enz. Hebr. 7: 25.*

Vandaar dat gezegd wordt dat "Hij hulp besteld heeft bij een held, die machtig is om te verlossen." Psalm 89:20. Jes. 63:1. Vandaar ook dat God oudtijds beloofde Zijn Volk "een Heiland te zenden, één die groot zou zijn." Zaligmaken is een groot werk en vereist dat degene die het op zich neemt, almachtig is. Daarom wordt Hij genoemd: "Machtige God, Wonderlijke Raadsman, enz.." De zonde is machtig; satan is machtig; de dood en het graf zijn machtig en eveneens is de vloek van de wet machtig. Daaruit volgt dat God de Vader deze Jezus als almachtig moet beschouwen, daar Hij Zijn uitverkorenen aan Hem gegeven heeft om hen zalig te maken en te bevrijden van deze machten ondanks al hun kracht en geweld.

Hij heeft ons ook getuigenis van Zijn macht gegeven toen Hij bezig was in dat onderdeel van onze verlossing, waarin een duidelijke openbaring van die macht nodig was. Ik doel op het moment dat Hij de dood en degene die het geweld van de dood had, vernietigde. Hij overweldigde het graf en heeft voor hen die de Vader aan Hem gegeven heeft een einde gemaakt aan de zonde, voor zover het haar verdoemende uitwerking betreft. Hij heeft de vloek van de wet overwonnen en die aan Zijn kruis genageld. Aan Zijn kruis heeft Hij daarover getriomfeerd en heeft de overwonnen vijanden openlijk tot een schouwspel gemaakt. 2 Tim. 1:10. Hebr. 2:14; Hos. 13:14; Dan. 9:24; Gal. 3:13; Kol. 2: 14, 15. Ja, nu is Hij zelfs, als een teken van Zijn triomf en overwinning, uit de doden weer levend geworden en heeft de sleutels van hel en van dood onder Zijn eigen macht. Openb. 1:18.

2. Vervolgens laat het feit *dat de Vader hen aan Christus geeft om hen zalig te maken, ons zien dat Hij nu - en tot in eeuwigheid - trouw zal zijn in Zijn ambt van Middelaar.* Daarom zullen zij door de trouw waarmee Hij dit ambt uitoefent zeker beschermd worden voor de vruchten of het loon van hun zonden, namelijk de eeuwige dood. En

inderdaad wordt ook door de Heilige Geest uitdrukkelijk gezegd, dat Hij "trouw is aan Degene, die Hem heeft aangesteld"; Dat wil zeggen: Hij is getrouw in Zijn werk om hen zalig te maken die de Vader Hem voor dat doel gegeven heeft, precies zoals "Mozes in geheel zijn huis getrouw geweest is." Ja, Zijn trouw is zelfs groter geweest dan die van Mozes, want Mozes was slechts als dienstknecht getrouw in Gods huis, maar "Christus als de Zoon, over Zijn eigen huis." Zodoende wordt deze Man ook meer eer waardig geacht dan Mozes en wel om de reden dat Hij meer getrouw was dan hij, als ook vanwege de waardigheid van Zijn persoon. Daarom heeft God een welbehagen in Hem, in Zijn oprechtheid en in Zijn trouw. Hij heeft ook heel de heerschappij over Zijn volk op Zijn schouders gelegd, daar Hij weet dat het Hem aan niets ontbreekt om op welke manier ook dit plan te volvoeren. Hiervan heeft Hij, namelijk de Zoon, al een bewijs gegeven. Want toen de tijd gekomen was dat Zijn bloed door de goddelijke gerechtigheid geëist werd voor hun verlossing en reiniging, stortte Hij zo vrijwillig Zijn hartenbloed uit, alsof het water was dat uit een vat stroomde. Hij aarzelde niet om Zijn eigen leven af te leggen, opdat het leven dat voor Zijn volk in de hemel bewaard werd ook zeker aan hen geschonken zou worden. Om deze reden - en om vele andere - noemt God Hem "Mijn Knecht, de Rechtvaardige." Want Zijn gerechtigheid had nooit volkomen kunnen zijn, als Hij niet ten volle getrouw was geweest in het werk dat Hij op Zich nam. En het is ook omdat Hij getrouw en waarachtig is, dat Hij in gerechtigheid oordeelt en aan het werk is om Zijn volk te verlossen. Hij zal getrouw de taak die Hem toevertrouwd is, volbrengen. De Vader weet dit en heeft daarom Zijn uitverkorenen aan Hem gegeven.

3. In de derde plaats laat het feit *dat de Vader hen aan Hem geeft om hen zalig te maken, zien dat Hij nu - en in de toekomst - vriendelijk en geduldig ten opzichte van hen zal zijn, ondanks al hun tegenstreven en overtredingen.* Het is niet in te denken hoeveel beproevingen en hoeveel verzet de Zoon van God altijd weer ondervonden heeft van dat volk dat Hem gegeven is om het zalig te maken. Volkomen naar waarheid wordt Hij "een beproefde steen" genoemd. Want Hij is aan beproevingen onderworpen niet slechts door de duivel, de schuld van de zonde, de dood en de vloek van de wet, maar ook door de onwetendheid van Zijn volk, door hun ongebondenheid, hun vallen in de zonde en hun overhellen tot dwalingen in leer en leven. Als we toch eens konden zien, hoe deze Heere Jezus onder de beproevingen die van Zijn kinderen afkomstig waren, geleden heeft vanaf het moment dat er ook maar een van hen in de wereld was, dan zouden we verbaasd zijn over Zijn geduld en vriendelijke houding jegens hen. Terecht is gezegd: "De HEERE is zeer barmhartig, traag tot toorn en van grote goedertierenheid." Inderdaad, als de Heere zo niet geweest was, dan zou Hij ook nooit hun gedrag hebben kunnen verdragen, zoals Hij gedaan heeft van Adam af tot nu toe. Daarom zijn Zijn medelijden en goedertierenheid jegens Zijn Kerk te verkiezen boven het medelijden en de tere gevoelens van een moeder ten opzichte van haar kind. "Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij geen medelijden hebben zou met de zoon van haar buik? Ja, al zou zij hem vergeten, dan nog zou Ik u niet vergeten, zegt de Heere."

Eens gaf God aan Mozes, als Christus' dienstknecht, een handvol van Zijn volk om hen in zijn schoot te dragen, al was het niet verder dan van Egypte naar Kanaän. En deze Mozes was, zoals de Heilige Geest van hem getuigt, de meest zachtmoedige man die toen op aarde te vinden was. Ja, hij koesterde ook een zeer grote liefde voor het volk.

Toch zouden noch zijn zachtmoedigheid, noch zijn liefde toereikend zijn voor deze taak. Hij faalde en werd toornig, zózeer zelfs dat hij Zijn God tot toorn verwekte

onder dit werk dat God op zijn schouders gelegd had. "En Mozes zeide tot de HEERE: Waarom hebt Gij Uw knecht smart aangedaan?" Wat was die smart dan? Wel, de Heere had tot hem gezegd: "Draag dit volk in uw schoot, zoals een voedstervader een zuigeling draagt, naar het land, dat Ik aan hun vaders gezwoeren heb." En wat gebeurde er toen? "Ik niet", zei Mozes, "want ik ben niet in staat om al dit volk te dragen, want het is mij te zwaar. Als Gij zo met mij doet, dood mij dan maar meteen, zo bid ik U, en laat mij mijn ellende niet aanzien." God gaf hen aan Mozes met de bedoeling dat hij hen in zijn schoot zou dragen. Dat wil zeggen dat hij zich vriendelijk en geduldig tegenover hen moest gedragen onder alle ergernissen die zij hem zouden geven van die tijd af, totdat hij hen in hun land gebracht zou hebben. Maar in deze opdracht faalde hij. Hij kon dat geduld ten opzichte van hen niet opbrengen, omdat hij er niet genoeg van bezat. Nu wordt echter van de persoon die in onze tekst aan het woord is, gezegd, dat "Hij de lammeren in Zijn armen vergaderen en in Zijn schoot dragen zal en dat Hij de zogenden zachtjes zal leiden."

Daarmee wordt aangeduid, dat dit een van de eigenschappen was waarnaar God uitzag en waarvan Hij wist, dat die in Christus aanwezig zou zijn, als Hij Zijn uitverkorenen aan Hem zou geven om hen zalig te maken.

4. In de vierde plaats maakt het feit dat de Vader hen aan Christus geeft om hen zalig te maken ons duidelijk *dat Hij voldoende wijsheid bezit om het op te nemen tegen alle moeilijkheden die Hem te wachten staan als Hij Zijn zonen en dochters tot heerlijkheid leidt.* "Hij heeft Hem voor ons tot wijsheid gemaakt"; Ja, Hij wordt Zelf de Wijsheid genoemd. 1 Kol. 1:30. Bovendien zegt God, dat "Hij verstandig zal handelen." Jes. 8: 18.

En inderdaad, Hij die op Zich nemen zal de Zaligmaker van het volk te zijn, moest wel wijs zijn, omdat hun tegenstanders buitengewoon sluw zijn. Hier moeten zij het opnemen tegen de slang, die door zijn listigheid onze vader en moeder verschalkte, toen hun wijsheid op het hoogst was. Maar als wij over wijsheid spreken, onze Jezus is wijs! Hij is wijzer dan Salomo, wijzer dan alle mensen, wijzer dan alle engelen. Ja, Hij is de wijsheid van God. "Christus is de wijsheid Gods." 1 Kor. 1: 24. Daar ligt de oorzaak dat Hij de zonde, verleidingen, vervolgingen, het vallen in de zonde, ja alle dingen voor Zijn volk ten goede doet keren. Rom 8: 28.

Nu we deze dingen zo overwogen hebben, zien we daarin de grote en wonderlijke liefde van de Vader, namelijk dat Hij Iemand uitgekozen heeft die in alle opzichten zo goed geschikt was voor het werk om mensen te behouden. Hierin bemerken we inderdaad de liefde van God. Hiram merkte op, dat God Israël liefhad, omdat Hij hen een koning als Salomo gegeven had. Hoeveel te meer mogen wij dan de liefde bewonderen die God ons daarin bewezen heeft, dat Hij ons aan Zijn Zoon gegeven heeft en ook Zijn Zoon voor ons heeft overgegeven? 2 Kron. 2: 11.

DE AANNEMING VAN DE GAVE DOOR DE ZOON

"Al wat Mij de Vader geeft, zal komen."

In deze laatste woorden ligt een antwoord opgesloten op de bedoeling die de Vader had, toen Hij Zijn uitverkorenen aan Jezus Christus gaf. Het doel dat de Vader voor ogen had, was dat zij tot Hem zouden komen en door Hem behouden zouden worden. En dat zal ook gebeuren, zegt de Zoon hier: Zonde noch satan, vlees noch wereld, wijsheid noch dwaasheid zullen hen verhinderen tot Mij te komen. "Zij zullen tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Hiermee bepaalt de Heere Jezus dus uitdrukkelijk, dat Hij zoveel overvloed van alle genade zal schenken, dat deze belofte ook werkelijk in vervulling zal gaan. "Zij zullen

komen." Dat wil zeggen: Hij zal maken dat zij komen door alle middelen die daartoe worden aangewend krachtig te zegenen. We kunnen hier een vergelijking trekken met wat tegen de boze geest gezegd werd, die tot Achab gezonden werd om hem te overreden naar Ramoth in Gilead te gaan en daar te sterven. "Ga", zo werd hem bevolen, "Gij zult hem overreden en hem overhalen; Ga heen en doe dit!" 1 Kon. 28:22.

Hetzelfde zal Jezus Christus zeggen tot de middelen die gebruikt zullen worden om diegenen tot Hem te brengen, die de Vader Hem gegeven heeft. Ik zeg, Hij zal die middelen krachtig zegenen juist met het oog op dit grote doel. Die zullen hen overreden en ook werkelijk overhalen. Anders zou, zoals ik al gezegd heb, de bedoeling van de Vader verijdeld worden. Want het is de wil van de Vader, dat "van allen die Hij Hem gegeven heeft, Hij niemand verliezen zou, maar hen zou opwekken ten uitersten dage", zodat behalve Christus Zelf als de Eersteling, later ook de Zijnen bij Zijn wederkomst zullen worden opgewekt. 1 Kor. 15. Maar dit zou niet kunnen gebeuren, als het krachtige werk van de genade zou ontbreken, al was het ook maar bij een van hen. Dit genadewerk zal echter vast en zeker aan hen verheerlijkt worden, ja aan allen die de Vader aan Hem gegeven heeft om hen zalig te maken. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

WAT IS HET TOT CHRISTUS TE KOMEN

Ik wil nu echter meer in het bijzonder stilstaan bij de woorden "zij zullen komen." Daarbij wil ik u op twee dingen wijzen:

Ten eerste, wat het betekent om tot Christus te komen en ten tweede, welke kracht er in deze belofte ligt om te maken dat zij tot hem komen.

Allereerst wil ik u duidelijk maken wat het betekent om tot Christus te komen. Dit woord "komen" moet geestelijk en niet vleeselijk worden opgevat. Veel mensen kwamen immers tot Hem op vleeselijke of lichamelijke wijze, zonder dat zij een zaligmakende zegen van Hem ontvingen. Hele menigten kwamen op deze manier tot Hem tijdens Zijn aardse leven, ja zelfs ontelbare scharen. Ook in onze dagen komt het voor, dat mensen alleen maar voor de vorm en uit gewoonte komen naar de diensten die Hij heeft ingesteld en naar kerkelijke samenkomsten. Dat heeft geen enkele waarde. Maar met deze dingen zal ik mij nu niet bezig houden, want zij worden in de tekst niet bedoeld. Het komen waarop de tekst doelt, moet namelijk opgevat worden als het geestelijk komen tot Hem, ja, als het uitgaan van het hart naar Hem. Ik bedoel daarmee, dat het hart tot Hem moet uitgaan, gedrongen door een diep besef van de volstreekte behoefte die een mens heeft om door Hem gerechtvaardigd en behouden te worden.

Deze omschrijving van het komen tot Christus valt in twee hoofddelen uiteen. Allereerst laat zij zien, dat het komen tot Christus bestaat in een uitgaan van onze geest tot Hem. Vervolgens, dat dit uitgaan van de geest ontstaat uit een diep besef van de volstreekte behoefte die een mens heeft om door Hem gerechtvaardigd en behouden te worden.

Allereerst willen wij het eerste hoofddeel bespreken, namelijk dat het komen tot Christus bestaat in het uitgaan van de geest tot Hem. Dit is duidelijk, want wanneer wij ergens heengaan, gebeurt dat - zolang het tenminste vrijwillig plaatsvindt - door een daad van onze geest of onze wil. Zo vindt het komen tot Christus plaats door het daarheen neigen van de wil. "Uw volk zal gewillig zijn" Ps. 110:3. Deze bereidwilligheid van het hart zet de geest aan om achter Hem aan of naar Hem toe te gaan. De Kerk geeft aan dit uitgaan van haar geest naar Christus uiting door de ontroering van haar ingewanden. "Mijn Liefste trok Zijn hand van het gat der deur; en mijn ingewand werd ontroerd om Zijnentwil" Hoogl. 5:4. "Mijn ingewand", dat wil zeggen, de aandoeningen van mijn geest en mijn gevoel.

Deze aandoeningen van het gevoel uiten zich in het vurig verlangen en het rommelen van de ingewanden. Anders gezegd: Zij uiten zich in het vurig of hartstochtelijk werken van de ingewanden, in hun rommelen van verlangen naar Hem. Gen. 43:30.

Daarom is dit het komen tot Christus: Het uitgaan met de geest tot Hem. "En het zal geschieden, dat elke levende ziel die zich beweegt, waarheen het water komen zal, zal leven" Ezech. 47:9.

Met het water in deze tekst wordt de genade van God bedoeld, zoals die in de zuivere leer tot ons komt. De levende zielen zijn de kinderen der mensen, aan wie de genade van God door het evangelie gepredikt wordt. Nu zegt de profeet dat elke levende ziel die zich beweegt waarheen het water zal gaan, zal leven. Let er nu op hoe dit woord "zich beweegt" door Christus Zelf is uitgelegd in het boek Openbaring: "De Geest en de bruid zeggen: Kom! En laat hij die het hoort, zeggen: Kom! En laat hij die dorst heeft, komen. En wie maar wil (dat betekent: bereidwillig is), laat hem het water des levens nemen om niet" Openb. 22:17.

Hieruit blijkt dus, dat "komen tot Christus" wil zeggen "in uw geest en wil uitgaan tot Hem." Er zijn vele arme zielen die tot Christus komen en toch niet kunnen zeggen of ze dat werkelijk geloven, omdat zij denken dat het komen tot Hem iets vreemds en wonderbaarlijks is. Nu is het dat inderdaad ook. Ik bedoel echter, dat zij voorbijzien aan de neiging van hun wil, het uitgaan van hun geest en het rommelen van hun ingewanden in verlangen naar Hem. Deze dingen beschouwen zij niet als iets vreemds en wonderbaarlijks. En toch is dit een van de grootste wonderwerken in deze wereld, om te zien dat een mens die eertijds dood in de zonde was, bezeten door de duivel, een vijand van Christus en van alle geestelijk goed, ik zeg, om te zien dat zo'n mens met zijn geest uitgaat naar de Heere Jezus Christus, dat is een van de grootste wonderen in de wereld.

Ten tweede: Het komen tot Christus *is een uitgaan van de geest naar Hem dat ontstaat uit een diep besef van de volstreekte behoefte die iemand heeft om door Hem gerechtvaardigd en behouden te worden.* Want zonder dit besef van onze verloren toestand buiten Hem, zal onze geest niet naar Hem uitgaan. Een uitgaan naar Hem met onze mond, dat kan er in zo'n geval wel zijn: "Want met hun mond bewijzen zij veel liefde" Ez. 33:31.

Zulke mensen als degenen die hier bedoeld worden, zullen precies zo komen als Gods ware volk komt, dat wil zeggen in schijn en naar het uiterlijk lijkt. Zij zetten zich ook neer voor Gods dienstknechten, precies zoals Gods ware volk zich onder hun gehoor zet. Zij luisteren ook naar hun woorden, maar zij willen ze niet doen. Dat wil zeggen, zij willen niet inwendig tot Hem komen met hun geest: "Want met hun mond bewijzen zij veel liefde", maar hun hart of hun geest "wandelt hun hebzucht na." De oorzaak van dit alles is, dat zij geen krachtig besef hebben van de ellendige toestand waarin zij van nature verkeren. Zolang zij dat besef namelijk niet hebben, zullen zij in hun geest niet tot Hem uitgaan. Daarom wordt van degenen wier komen oprecht is, gezegd: "En het zal te dien dage geschieden, dat er met een grote bazuin geblazen zal worden; dan zullen die komen, die in het land van Assur dreigden verloren te gaan, en de heengedrevenen in het land van Egypte; en zij zullen de HEERE aanbidden, op de heilige berg te Jeruzalem" Jes. 27: 13.

Het zijn dus, zoals u ziet, de weggedrevenen en degenen die dreigden verloren te gaan, wier geest krachtig aangedreven werd om tot Jezus Christus te komen. Het besef van deze dingen deed de drieduizend op de Pinksterdag komen, het deed Saulus en de stokbewaarder komen, ja, het doet alle anderen komen, wier komen oprecht is.

Van het oprechte komen tot Christus is de geschiedenis van de vier melaatsen, waarvan we in 2 Kon. 7:3 vv. lezen, een prachtige illustratie. In die dagen was de hongersnood zwaar in het land. Er was geen brood voor het volk. Het enige voedsel dat er in Samaria nog was, was het vlees van ezels en duivenmest en daarvan kregen de melaatsen niets, want zij waren buiten de stad gebannen. Nu zaten zij daar voor de poort van de stad en de honger was, als ik dat zo zeggen mag, bezig van hen zijn laatste maal te bereiden. Zij waren dus al halfdood en wat konden ze verder nog doen? Wel, eerst wezen zij elkaar op de naargeestige doodskleur die op hun gezicht te zien was en toen namen zij de volgende beslissing. Zij zeiden: "Als wij zeggen, wij zullen in de stad gaan, dan is er hongersnood in de stad en wij zullen daar sterven en indien wij hier blijven, wij zullen ook sterven. Nu dan, kom en laat ons in het leger van de Syriërs binnenvallen; als zij ons laten leven, dan zullen we leven, maar indien zij ons doden, dan zullen wij alleen maar sterven."

We zien hoe de nood hier aan het werk is, want de nood dreef hen om daarheen te gaan om hun levens wil; anders zouden zij nooit daarheen gegaan zijn. Zo is het ook

met degenen die oprecht tot Jezus Christus komen. Zij hebben de dood voor ogen; ze zien de dood en voelen hem; hij doet zich aan hen te goed en zal hen geheel verslinden als zij niet tot Jezus Christus komen. En daarom komen zij, door de nood gedreven, omdat zij daartoe gedrongen worden door het besef dat zij volkomen en voor eeuwig verloren zouden zijn, als zij geen behoudenis in Hem vinden. Dezen zijn het die komen zullen. Ja, dezen zijn het ook die uitgenodigd worden om te komen. "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven" Matth. 11:28.

Laten we nog een paar opmerkingen maken om dit te verduidelijken, ***namelijk dat het komen tot Christus, zoals gezegd, voortvloeit uit een oprecht besef van de volstreekte behoefte die men aan Hem heeft.***

In de eerste plaats zullen zij "komen met geweene, en met smekingen zal Ik hen voeren; Ik zal hen leiden aan de waterbeken, in een rechte weg, waarin zij zich niet zullen stoten" Jer. 31:9.

Let erop: *Zij komen met geweene en met smeking.* Zij komen met gebeden en tranen. Nu zijn gebeden en tranen een gevolg van een oprecht gevoel van de behoefte aan genade. Daarom kan een zondaar die dit gevoel niet heeft, niet komen. Hij kan niet bidden en Hij kan niet roepen. Hij kan niet komen met een gevoel van iets wat hij helemaal niet ziet en ook niet beseft. "In die dagen en op die tijd zullen de kinderen Israëls komen; zij en de kinderen van Juda tezamen; wandelende en wenende zullen zij heengaan, en de HEERE, hun God, zoeken; Zij zullen de weg naar Sion vragen, met hun aangezichten daarheen gewend, zeggende: Komt, en laten wij ons bij de HEERE voegen in een eeuwig verbond dat niet vergeten zal worden" Jer. 50:4.

In de tweede plaats wordt dit komen tot Christus ook wel aangeduid als *het lopen naar Hem, het vluchten tot Hem en het vlieden tot Hem van de toekomstige toorn.* In al deze uitdrukkingen wordt het gevoel aangegeven van degene die komt, namelijk dat hij getroffen is door het gevoel van zijn zonde en van de dood die hij daardoor verdiend heeft. Hij beseft dat de bloedwreker hem op de hielen zit en dat het daarom een verloren zaak is, als hij zich niet haast naar de Zoon van God om het leven te ontvangen, Matth. 3:7. Vluchten is het laatste wat iemand doet die in gevaar verkeert. Niet alle mensen die in gevaar zijn, vluchten, zelfs niet wanneer zij zien dat ze in gevaar zijn. Niet allen die horen dat er gevaar dreigt, zullen vluchten. De mensen zullen eerst overwegen of er geen andere weg is om aan het gevaar te ontkomen, voordat zij vluchten. Daarom zei ik, dat vluchten het allerlaatste is. Als er geen enkele schuilplaats meer is en wij gaan inzien, dat er voor ons niets anders overblijft dan zonde, dood en verdoemenis, tenzij wij tot Christus vluchten om het leven te vinden, dan vluchten wij, maar niet eerder.

In de derde plaats: Dat het oprechte komen tot Christus voortkomt *uit een gevoel van de volstreekte behoefte aan Jezus Christus als Zaligmaker,* wordt ook duidelijk door de woorden die zij uitroepen wanneer zij tot Hem komen. Zij zeggen: "Heere, behoud mij, want ik verga!", "Wat zullen wij doen, mannen broeders?", "Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?" of iets dergelijks. Deze woorden maken voldoende duidelijk, dat zielen die oprecht komen, gevoelen dat zij Jezus Christus nodig hebben om hen zalig te maken en bovendien, dat er niets anders is dat hen helpen kan dan Christus.

In de vierde plaats wordt dit alles nog verder verduidelijkt door de volgende bijzonderheden. Van deze mensen wordt gezegd *dat zij verslagen zijn in het hart*. Dat wil zeggen: zij zijn getroffen door het doodvonnis van de wet. En wanneer ook maar de geringste steek iemands hart treft, betekent dat zijn dood¹⁹. Van zulke mensen lezen we, zoals ik al eerder gezegd heb, dat zij wenen, beven en in zichzelf verbaasd zijn, als zij het duidelijk en onvermijdelijk gevaar ontdekken dat hen te wachten staat, als zij niet tot Jezus Christus vluchten, Hand. 9:16.

Ten vijfde gaat het komen tot Christus gepaard met een oprecht en zuiver verlangen om alles terwille van hem te verlaten. "Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn. En wie zijn kruis niet draagt, en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn" Lukas 14:26.

Met deze en soortgelijke uitdrukkingen op andere plaatsen, beschrijft Christus degene die oprecht tot Hem komt. Hij is iemand die alles achter zijn rug werpt, alles verlaat, alles in de steek laat en alles haat wat een belemmering voor hem zou zijn om tot Jezus Christus te komen. Er zijn heel veel mensen in de wereld die voorwenden dat zij tot Jezus Christus komen. Zij lijken sterk op de man die volgens Matth. 21:30 op het bevel van zijn vader antwoordde: "Ik ga, heer!" en hij ging niet. Ik herhaal, er zijn er zeer velen die zó voorwenden tot Jezus Christus te komen. Als Christus hen roept door Zijn evangelie, zeggen zij: "Ik kom, Heere!" en ondertussen blijven zij bij de dingen waarin zij behagen scheppen en die hen vleeselijke vreugde verschaffen. Zij komen helemaal niet. Zij vleien Hem alleen maar met een hoffelijk compliment. Het is Zijn aandacht echter niet ontgaan en Hij zal het als een regelrechte leugen beschouwen. Die man zei: "Ik ga, heer!" en hij ging niet. Hij huichelde en loog. Let daar goed op, u die uzelf vleit met uw eigen bedriegerijen! Woorden hebben geen waarde bij Jezus Christus. Komen is kómen en niets anders kan bij Hem voor komen doorgaan!

Voordat ik op het tweede onderdeel inga, wil ik eerst antwoord geven op *enkele tegenwerpingen, die gewoonlijk een belemmering zijn voor hen die oprecht tot Jezus Christus komen*.

Eerste tegenwerping

Ik kan niet ontkennen dat mijn geest naar Christus uitgaat en dat hij ook naar Hem gedreven wordt vanuit een besef van mijn verloren toestand - want ik zie in dat ik zonder Hem verloren ga-tóch vrees ik dat de diepste bedoelingen waarom ik tot Hem wil komen niet goed zijn.

Vraag: Wel, wat is dan uw bedoeling in het komen tot Christus?

Antwoord: Mijn bedoeling is, dat ik het leven mag ontvangen en door Jezus Christus zalig mag worden.

Dit is de tegenwerping. Welnu, laat ik u dan zeggen, dat het geoorloofd en goed is om tot Jezus Christus te komen om het leven te vinden en door Hem behouden te worden, ook al hebt u voor het moment geen andere bedoeling dan deze. Dit is duidelijk, want Christus stelt het leven voor als het enige motief om zondaars over te halen om tot Hem te komen. Hij berispt hen ook, omdat zij niet tot Hem komen om het leven te verkrijgen. "En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven moogt hebben" Joh. 5:40.

Daarnaast zijn er veel andere Schriftplaatsen waardoor Hij zondaren lokt om tot Hem te komen en waarin Hij hen niets anders voor ogen stelt dan hun behoud. We kunnen

daarbij denken aan teksten als: "Wie in Hem gelooft, zal niet verloren gaan." "Wie gelooft, is uit de dood overgegaan in het leven." "Die gelooft, zal zalig worden." "Hij die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld." Nu is geloven en komen één en hetzelfde. Daaruit ziet u, dat het geoorloofd en goed is om tot Christus te komen met de bedoeling om het leven te ontvangen.

Laat ik hier bovendien nog aan toevoegen, *dat als iemand tot Christus komt om het leven te ontvangen - ook al komt hij tot Hem om niets anders dan het leven alleen - hij Hem hiermee veel eer bewijst.*

1. Hij eert het woord van Christus en stemt ermee in dat het waar is, vooral in deze twee hoofdpunten: Hij stemt in met de waarheid van al die uitspraken die getuigen dat de zonde in zichzelf aller-afschuwelijkst is, dat zij God onteert en de ziel van de mens verdoemt. Want dat is de belijdenis van iemand die tot Jezus Christus komt Jes. 44:4, Rom. 3:23, Rom. 6:23, 2 Thess. 2:12.

2. Bovendien gelooft hij, zoals in het Woord gezegd is, dat er in de beste dingen van de wereld, haar gerechtigheid en al het andere, niets anders dan dood en verdoemenis is. Want dat erkent iemand die tot Jezus Christus komt ook, Rom. 7:24 en 8:2; 2 Kor. 3:6-9.

Hij eert de Persoon van Christus daarin dat hij gelooft dat er leven in Hem is en dat Hij machtig is om hem te redden van dood, hel, de duivel en de verdoemenis. Want als iemand dit niet gelooft, zal hij niet tot Christus komen om het leven te verkrijgen, Hand. 13:38; Hebr. 2:24 etc.

3. Hij eert Hem daarin, dat hij gelooft dat de Vader Hem volmacht gegeven heeft om het leven te geven aan hen die tot Hem komen om het te verkrijgen. Joh. 5:11.

4. Hij eert het priesterschap van Jezus Christus.

Hij eert dit door te geloven dat alleen Hij verzoening heeft aangebracht voor de zonde Hebr. 2:14.

Hij eert het ook door te geloven dat Christus meer macht heeft om hem van de zonde te verlossen door het offer dat hij daarvoor gebracht heeft, dan heel de wet, alle duivelen, dood of zonde hebben om hem te veroordelen. Hij die dit niet gelooft, zal niet tot Jezus Christus komen om het leven te verkrijgen, Hebr. 2: 4, 5. Openb. 1: 17, 18.

Tenslotte eert hij Christus' priesterschap door te geloven dat Christus zeer getrouw en barmhartig zal zijn in de uitoefening van Zijn ambt. Ook dit moet een onderdeel zijn van het geloof van hem die tot Christus komt om het leven te verkrijgen. Joh. 2: 1-3.

5. Verder kiest hij, die tot Jezus Christus komt om het leven te verkrijgen, Zijn zijde tegenover de zonde en de gehavende en onvolkomen gerechtigheid van de wereld; ja, ook tegen valse Christussen en vervloekte dwalingen, die zich verheffen tegen de waarde van Zijn verdiensten en algenoegzaamheid. Dit is duidelijk, want zo iemand verkiest zich te midden van al die dingen Christus als de Enige die kan zaligmaken.

6. Op deze wijze bereidt u net als Noach op Gods bevel een ark tot behoud van uzelf. Zodoende veroordeelt u ook de wereld en bent u een erfgenaam geworden van de rechtvaardigheid die uit het geloof is, Hebr. 11:7. Daarom mag u goede moed hebben, komende zondaar! Hij die tot Jezus Christus komt, gelooft dat Hij bereidwillig is om genade te bewijzen en medelijden te tonen aan hem die tot Hem komt om het leven te verkrijgen, ook al is hij dat niet waard. Daarom hebt u niet slechts een speciale

uitnodiging ontvangen om te komen, maar ook een belofte dat u aangenomen zult worden en vergeving zult ontvangen Matth. 11:28.

Al deze bijzondere aspecten en kenmerken van het geloof zijn aanwezig in hem die tot Jezus Christus komt om het leven te vinden, zoals bij iedere onpartijdige beoordeling duidelijk wordt. Zal bijvoorbeeld iemand die het getuigenis van Christus niet gelooft met betrekking tot het verkeerde van de zonde en de ongenoegzaamheid van de gerechtigheid van de wereld, zal zó iemand tot Christus komen om het leven te verkrijgen?

Neen toch! Wie dit getuigenis van het Woord niet gelooft, komt niet. Wie gelooft dat het leven ergens anders te vinden is, komt niet. Wie betwijfelt of de Vader Christus de macht gegeven heeft om te vergeven, komt niet. Wie denkt dat er meer kracht in de zonde, in de wet, in de dood en in de duivel is om te verderven, dan er in Christus kracht is om te behouden, komt niet. En ook degene die twijfelt of Christus Zijn priesterambt getrouw zal uitoefenen om zondaren zalig te maken, komt niet.

U die een zondaar bent die inderdaad tot Hem komt, gelooft dit alles. Het is waar, u gelooft het misschien niet met die volle zekerheid. U hebt ook geen vrijmoedigheid om uw geloofsleven te beschouwen en daarbij deze onderscheiden geloofsdaden aan te wijzen. Toch is heel dit geloof in principe aanwezig in hem, die tot Christus komt om het leven te verkrijgen. En het geloof dat zo werkt, is het geloof van het beste en zuiverste soort, want zo iemand komt alleen als zondaar en als iemand die ziet dat het leven alleen in Jezus Christus te vinden is.

Voordat ik mijn beantwoording van deze tegenwerping afsluit, moet u de volgende twee dingen nog overwegen:

Bedenk in de eerste plaats dat de vrijsteden gebouwd waren voor hen die volgens de wet dood waren en toch door genade wilden leven, ja voor hen die daarheen moesten vluchten om hun levens wil voor de bloedwreker die hen achtervolgde. En het is uw aandacht waard, dat degenen die op de vlucht daarheen waren, op een bijzondere wijze het volk van God genoemd worden. "Verhoogt de baan, verhoogt de baan", zegt de Heere, "bereidt de weg, neemt de aanstoot uit de weg mijns volks"³⁴. Dit doelt op het bereiden van de weg naar de vrij stad, opdat de vluchtende doodslagers daarheen mochten ontkomen en in leven blijven. Deze doodslagers worden hier speciaal het volk van God genoemd, zij namelijk die daarheen vluchtten om hun levens wil.

Overweeg in de tweede plaats ook wat we over Achab lezen toen Benhadad een boodschap tot hem zond om zijn leven te redden. Deze luidde: "Zo zegt uw knecht Benhadad: Ik bid u, laat mij leven." Hoewel het Benhadad te doen was geweest om de kroon en het koninkrijk van Achab, ja, hoewel hij hem zelfs naar het leven had gestaan, toch wist Benhadad hem met succes voor zich te winnen. "Is Benhadad nog in leven?", zei Achab, "Hij is mijn broeder; ga uit en breng hem tot mij." En hij deed hem in zijn wagen rijden³⁵.

Zondaar, die tot Christus komt, wat denkt u? Indien Jezus Christus even weinig goedheid bezat als Achab, zou Hij een nederige Benhadad nog het leven schenken. U vroeg niet om Zijn kroon en om Zijn waardigheid; Het leven, het eeuwige leven, daar is het u om begonnen. Hoeveel te zekerder is het dat u dat zult ontvangen, omdat u te doen hebt met Hem Die de goedheid en de genade Zelf is! Ja, u bent ook geroepen en zelfs sterk aangemoedigd door een belofte van leven, om tot Hem te komen om het leven te verkrijgen. Lees ook deze Schriftplaatsen: Num. 35:11, 14, 15; Joz. 20:1-6; Hebr. 6:16-21.

Tweede tegenwerping

Als ik zeg, dat ik alleen mijzelf zoek, bedoel ik dat ik niet kan ontdekken dat Ik Gods eer op het oog heb in mijn zalig worden door Christus en dat doet mij vrezen dat ik niet op de juiste wijze kom.

Antwoord: Waar eist Christus Jezus een dergelijke voorwaarde van hen die tot Hem komen om het leven te verkrijgen? Kom toch om het leven te zoeken en kwel uw geest niet met zulke tegenwerpingen tegen uzelf. Laat het aan God en Christus over om Zichzelf te verheerlijken in de behoudenis van een worm als u bent. De Vader zegt tot de Zoon: "Gij zijt Mijn knecht, Israëel, in wie Ik verheerlijkt zal worden" 36. God stelt aan zondaars het leven voor als het argument om hen over te halen tot Hem te komen om het leven te verkrijgen. Christus zegt ook duidelijk: "Ik ben gekomen, opdat gij het leven moogt hebben" Joh. 10:10.

Hij heeft uw bedoelingen niet nodig, al hebt u de Zijne wél nodig. Christus stelt u het eeuwige leven voor, de vergeving van zonde en de verlossing van de toekomstige toorn en dit zijn de dingen die u nodig hebt. Bovendien wil God genadig en barmhartig zijn aan onwaardige ellendigen die dat allerm minst verdienen. Kom dan maar als zo iemand en leg geen struikelblokken op de weg naar Hem, maar kom tot Hem om het leven te verkrijgen en lééf! Joh. 5:34, Joh. 8:36, Spr. 8:35, Joh. 11:25-26. De stokbewaarder wilde eerst alleen maar weten wat hij moest doen om zalig te worden. Maar Paulus vroeg hem niet één keer: Wat is uw bedoeling met deze vraag? Hebt u wel de eer van God op het oog in het behoud van uw ziel? Daar was hij te verstandig voor en hij wist dat zulke vragen slechts dwaze praat zouden zijn in plaats van een afdoend geneesmiddel voor zo'n gewichtige vraag als deze. Omdat deze arme zondaar de zaligheid door Jezus Christus niet bezat - ik bedoel dat hij niet wist hoe hij gered kon worden van de hel en de dood, waarvan hij nu inzag dat hij die verdiend had door zijn eigen zonden - daarom gebood Paulus hem dat hij als een arm doemwaardig zondaar zou voortgaan op deze weg, waarin hij het goede voor zichzelf zocht. Hij zei dan ook: "Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden" Hand. 16: 30 etc.

Ik weet dat u later verlangen zult Christus te verheerlijken door te wandelen in de weg van Zijn geboden. Nu begeert u echter het leven, want de bloedwreker achtervolgt u en de duivel komt u als een brullende leeuw tegemoet. Nu dan, kom en ontvang het leven door aan hen te ontkomen! En wanneer u een troostrijke overtuiging verkregen hebt, dat u deelgenoot geworden bent van het leven door Christus, dán - en niet eerder - zult u zeggen: "Loof de HEERE, mijn ziel, en al wat binnen in mij is, Zijn heilige naam. Loof de HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden; Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw krankheden geneest; Die uw leven verlost van het verderf, Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden" Psalm 103:1-4.

Derde tegenwerping

Maar ik kan niet geloven, dat ik op de juiste wijze tot Christus kom, omdat ik soms geneigd ben zelfs te twijfelen aan Zijn bestaan en Zijn ambt als Zaligmaker.

Antwoord: Dat is inderdaad verschrikkelijk; maar zou u hierin geen verkeerd oordeel kunnen vellen?

Vraag. Hoe kan ik een verkeerd oordeel vellen, als ik oordeel naar wat ik voel?

Antwoord: Arme ziel! Ondanks dit alles kunt u een verkeerd oordeel vellen.

Wel, zegt de zondaar, toch denk ik dat deze twijfels uit mijn hart voortkomen.

Laat ik u dit mogen antwoord.

Wat uit uw hart voortkomt, komt ook op uit uw wil en gevoelens, uit uw verstand, oordeel en geweten. Want die allen moeten met uw twijfels instemmen, willen die twijfels werkelijk uit uw hart opkomen. En kunt u nu zeggen, om niet meer te noemen, dat deze twijfels ook in uw gevoelens en uw geweten heersen? U antwoordt daarop: Neen, mijn geweten heeft, wanneer zulke gedachten in mijn geest opkomen en mijn gevoelens gaan naar heel andere dingen uit. Dan concludeer ik daaruit, dat deze twijfels óf plotseling ingeblazen worden door de duivel, of anders vruchten zijn van dat lichaam van zonde en dood dat nog in u woont, of misschien wel het gevolg zijn van beide. Of ze nu geheel van de duivel afkomstig zijn - zoals inderdaad het geval schijnt te zijn, omdat uw geweten en gevoelens zich daartegen verzetten - of dat ze voortkomen uit het lichaam des doods dat in u is, u moet niet al te nieuwsgierig zijn om uit te zoeken waar nu precies hun oorsprong ligt. Het is de veiligste weg om voortdurend aan uw eigen deur de wacht te houden. Bovendien mag geen van deze twijfels u hinderen om tot Christus te komen of u tot de conclusie brengen dat uw komen niet oprecht is.

Daarom wil ik u over dit punt nog enkele vragen stellen, voordat ik u laat gaan.

In de eerste plaats: Hebt u genoeg in deze godslasterlijke gedachten?

U antwoordt: O neen, beslist niet! Als zij er zijn en hun kracht laten voelen, dan doden ze mij.

In de tweede plaats: Bent u bedroefd over deze gedachten, bid u tegen hen in en hebt u vanwege die gedachten een afschuw van uzelf?

Uw antwoord luidt: Ja zeker! Maar wat mij zo'n verdriet doet, is dat ik hen niet kan overwinnen.

Mijn laatste vraag is: Zou u, indien de keus aan u was, oprecht verkiezen dat uw hart geroerd en gegrepen zou zijn door de dingen die het beste, het meest hemels en heilig zijn?

U zegt daarop: Van ganser harte. Ik zou zelfs liever over een uur willen sterven, als het Gods wil was, dan zo tegen Hem te zondigen.

Het blijkt dus dat u een afkeer van deze dingen hebt en er berouw over voelt. U bidt hier tegenin en u verfoeit uzelf hierom. Bovendien verlangt u oprecht u te verheugen in gedachten die hemels en heilig zijn. Welnu, dit alles laat duidelijk zien dat deze twijfels niet gekoesterd worden door uw wil, gevoelens, verstand, oordeel of geweten. Daaruit blijkt dat uw hart er niet in is, maar dat zij veeleer onmiddellijk van de duivel afkomstig zijn, of oprijzen uit het lichaam des doods dat in uw vlees is. Daarom behoort u hiervan te zeggen: "Nu dan, ik ben het niet meer die deze dingen doe, maar de zonde die in mij woont" Rom. 7:7.

Hiervan wil ik u een heel toepasselijke illustratie geven. In Deuteronomium 22 kunt u lezen over een verloofd meisje, iemand die beloften van trouw gegeven heeft aan de man die haar bemint en die hem haar hart en mond geschonken heeft, zoals u uzelf aan Christus hebt gegeven. Toen zij nu in het veld wandelde, werd zij overweldigd en verkracht door iemand die haar daar ontmoette, omdat hij sterker was dan zij. Welk oordeel velt God, de rechtvaardige Rechter, hierom over dit meisje? "De man die bij haar gelegen heeft, zal alleen sterven", zegt God. "Maar de jonge dochter zult gij niets doen; de jonge dochter heeft geen zonde des doods; want gelijk of een man tegen zijn naaste opstond, en sloeg hem dood aan het leven, alzo is deze zaak. Want hij heeft haar in het veld gevonden; de ondertrouwde jonge dochter riep, en er was niemand die haar verlost" Deut. 22:25 etc.

U bent als dit meisje. De man die u overweldigde met deze godslasterlijke gedachten is de duivel. Hij kwam u tegen op een geschikte plaats, namelijk op het veld, toen u rondzwierf op zoek naar Jezus Christus. Maar u schreeuwde om hulp en door uw roepen liet u zien, dat u een afkeer hebt van zulke schandelijke goddeloosheid. Welnu, de Rechter over de gehele aarde zal recht doen. Hij zal de zonde niet aan u toerekenen, maar aan hem die geweld gebruikte. Overweeg bovendien nog tot uw troost, dat Hij gekomen is om hen te genezen die door de duivel overweldigd waren, Hand 10:38.

Vierde tegenwerping

Maar, zegt iemand anders, mijn hart is zo ongevoelig; ik ben zo traag en, naar ik meen, zo onverschillig in mijn komen. Daarom weet ik eerlijk gezegd niet of de manier waarop ik kom wel een komen tot Christus genoemd kan worden.

Daarop antwoord ik: U weet dat ik u in het begin gezegd heb, dat het komen tot Christus bestaat in het uitgaan van het hart en van de gevoelens naar Hem.

De ziel werpt echter tegen: Maar mijn ingezonkenheid en onverschilligheid ten aanzien van alle heilige plichten zijn er het bewijs van, dit ik kom met een ongevoelig hart. En een komen zonder dat het hart daarbij betrokken is, heeft niets te betekenen.

Antwoord:

Ten eerste. Wanneer uw hart naar Christus uitgaat, is dat met altijd te onderkennen aan de gevoelige en hartelijke wijze waarop u uw plichten vervult, maar veeleer aan de verborgen zuchten en klachten die uw ziel voor God uitstort over die traagheid die u in uw plichten aankleeft.

Ten tweede. Maar stel nu eens dat het is zoals u zegt, namelijk dat u zo traag bent in het komen enz. Omdat Christus diegenen roept tot Hem te komen, die helemaal niet komen, zullen zij die wél komen zeker aangenomen worden, ook al gaat dat gepaard met die zwakheden, waaronder u nu zucht. Hij zegt immers: "En die tot Mij komt." Hij zegt niet: "Als zij komen met gevoel", of: "Als zij met zoveel haast komen", maar: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." Zo zegt Hij ook in het negende hoofdstuk van het boek Spreuken: "Tot hem die geen verstand heeft" - dat wil zeggen: tot hem wiens hart niet bereid is, want vaak wordt met het verstand hetzelfde bedoeld als met het hart - "tot hém zegt Zij: Komt, eet van Mijn brood, en drinkt van de wijn, die Ik gemengd heb."

Ten derde. U kunt vurig van geest zijn in het komen tot Jezus en toch gekweld worden door een traagheid die zich duidelijk laat voelen. Dat was de toestand van de Kerk toen zij uitriep: "Trek mij, wij zullen U nalopen!." Zo was het ook met Paulus, toen hij zei: "Als ik het goede wil doen, ligt het kwade mij bij" Rom. 7 en Galaten 5. De werken, de aanvallen en de tegenstand van het vlees zijn in ons hart duidelijker merkbaar dan de werken van de Geest. Daarom voelen wij ze ook eerder. Wat dan? Laten we niet ontmoedigd worden, wanneer we onze zwakheden zien en gevoelen, maar des te haastiger tot Jezus Christus vluchten om zalig te worden.

Ten vierde. Zoek ernaar uw hart te verwarmen met de aangename belofte, dat Christus de zondaar die komt, zal aannemen. Dat zal u meer haast doen maken om tot Hem te gaan. Ontmoedigende gedachten zijn als het koude weer: Ons gevoel wordt erdoor verkleumd en zij maken dat wij met tegenzin onze bezigheden beginnen. Maar de aangename en warme gloed van de belofte is als de liefelijke straal van de zon, die nieuw leven brengt en verkwikt. U weet, hoe zelden bijen en vliegen 's winters in de

lucht spelen. Waarom? De koude verhindert hen om dat te doen. Maar als de wind en de zon warm zijn, wie zijn er dan zo bezig als zij?

Ten vijfde. Zoals reeds gezegd: Hij die tot Christus komt, vlucht om zijn leven te redden. Nu denkt niemand die voor zijn leven vlucht dat hij snel genoeg gaat op zijn tocht. Neen, als hij zou kunnen, zou hij graag met elke stap een mijl afleggen. O, ik ga niet snel genoeg, zegt u. O, mijn traagheid en mijn moedeloosheid, zegt u. "O, dat ik vleugels had als een duif! Dan zou ik wegvliegen en een rustplaats vinden. Ik zou mij haasten om te ontkomen van de drijvende wind en van de storm" Psalm 55:7.

Arme ziel die tot Christus komt, u bent precies als de man die in volle galop wil rijden, terwijl zijn paard nauwelijks wil draven. Nu wordt het verlangen van zijn hart niet beoordeeld naar de langzame tred van de trage oude knol waarop hij rijdt, maar naar de wijze waarop hij de teugels aantrekt, het paard schopt en de sporen geeft, wanneer hij op zijn rug zit. Uw vlees is als die trage oude knol: Het wil niet in galop naar Christus draven. Het wil de andere kant op, ook al staan uw ziel en de hemel op het spel. Wees echter welgemoed: Christus beoordeelt niet naar de heftigheid van de uitwendige beweging, Mark 10:17, maar naar de oprechtheid van het hart en van het binnenste Ps. 51:6, Matth. 26:41.

Ten zesde. Naar het scheen kwam Ziba veel sneller tot David dan Mefibóseth, maar toch was zijn hart met zo oprecht ten opzichte van David als dat van Mefibóseth. Het is waar, de laatste kreeg een berisping van David, want hij zei: "Waarom zijt gij niet met mij gegaan, Mefibóseth?" Maar toen David eraan herinnerd werd, dat Mefibóseth kreupel was - Dat was immers zijn verontschuldiging: "Uw knecht is kreupel" 2 Sam. 12 - was hij tevreden en trok hij daaruit de conclusie dat Mefibóseth sneller tot hem had willen komen, dan hij gedaan had. En Mefibóseth deed een beroep op David - die in die dagen als een engel Gods was, die alle dingen die op aarde geschieden, weten - of hij niet geloofde dat zijn achterblijven te wijten was aan het feit dat hij kreupel was en niet aan de gezindheid van zijn hart.

Welnu, arme zondaar die tot Christus komt, u bent niet bij machte tot Hem te vluchten met die duidelijk waarneembare snelheid waarmee vele anderen komen. Maar ligt de oorzaak van uw achteraan komen in uw geest en in uw wil, of in de traagheid van het vlees? Kunt u in alle oprechtheid zeggen: "De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak" Matth. 28: 41

Ja, kunt u een beroep doen op de Heere Jezus die volmaakt de diepste gedachten van uw hart kent, dat dit waar is? Laat u dan vertroosten door de woorden die Hij gesproken heeft: "Ik zal haar die hinkende was verzamelen en Ik zal haar die hinkende was maken tot een overblijfsel." "En Ik zal de hinkenden behoeden" Micha 4:6. Wat kunt u beter horen van de gezegende lippen van de Zoon van God?

Ten zevende. Maar ik lees dat sommigen Christus moeten volgen in ketenen; daarmee bedoel ik, dat zij Hem achternakomen in ketenen. "Alzo zegt de HEERE: De arbeid der Egyptenaren en de koophandel der Moren én der Sabeërs - mannen van grote lengte - zullen tot u overkomen en zullen uw eigendom zijn. Zij zullen u navolgen; in boeien zullen zij overkomen en zij zullen zich voor u buigen. Zij zullen u smeken, zeggende: Waarlijk, er is niemand anders om te behouden!" Jes. 45:14.

Nu is het zeker waar, dat zij die Christus achternakomen in ketenen, met grote moeite tot Hem komen, omdat hun voetstappen belemmerd worden door hun boeien. En welke ketenen zijn zo zwaar als die welke u ontmoedigen? Uw keten die gevormd

wordt door schuld en onreinheid, is zwaar. Het is een ellendige band om uw nek, waardoor uw kracht bezwijkt Klaagl. 3:18.

En toch: Kom, ook al komt u in ketenen! Het is een eer voor Christus, dat een zondaar Hem achternakomt in ketenen. Ook al is het gerinkel van uw ketenen voor u onaangenaam, het is geen belemmering voor uw zaligheid en kan het ook niet zijn. Het is het werk en de eer van Christus om u van uw ketenen te bevrijden, om ruimte te geven aan uw voetstappen en u vrijheid te schenken. Hoewel de blinde man geroepen was, kon hij zeker niet snel tot Jezus Christus komen, maar Christus kon stilstaan en op hem wachten. Het is waar: Hij rijdt op de vleugelen van de wind, maar toch is Hij lankmoedig en Zijn lankmoedigheid betekent de zaligheid voor degene die tot Hem komt, 2 petrus 3:9.

Ten achtste. U had eens moeten zien, hoe langzaam en strompelend de mensen tijdens Zijn aardse leven tot de Heere Jezus kwamen vanwege hun zwakheden, maar ook hoe welwillend, vriendelijk en genadig Hij hen ontving en hen de begeerte van hun hart gaf. Als u daarop zou letten, zou u voor uzelf niet zulke tegenwerpingen maken om tot Christus te komen als u nu doet.

Vijfde tegenwerping

Maar, zegt een ander, ik vrees dat ik te laat kom. Ik twijfel of ik niet te lang gewacht heb en ben bang dat de deur gesloten is.

Antwoord: U kunt nooit te laat tot Jezus Christus komen, als u maar komt! Dit wordt door twee voorbeelden verduidelijkt:

In de eerste plaats door de man die te elfder ure tot Hem kwam. Deze man had de gehele dag doorgebracht zonder te werken. Een hele dag van genade stond hem ter beschikking om binnen te komen, maar hij verbeuzelde die helemaal, behalve het laatste uur. Maar uiteindelijk, te elfder ure, kwam hij en ging de wijngaard binnen om te werken met de rest van de arbeiders, die de last en de hitte van de dag gedragen hadden. Welnu, hoe werd hij ontvangen door de heer van de wijngaard? Toen de tijd van uitbetaling aanbrak, kreeg hij net zoveel als de anderen, ja, hij ontving zijn geld zelfs het eerst. Het is waar, de anderen mopperden over hem. Maar welk antwoord gaf de Heere Jezus hen? "Is uw oog boos, omdat Ik goed ben? Ik wil aan deze laatste ook geven, gelijk als aan u", Matth. 20:14.

Het tweede voorbeeld is de moordenaar aan het kruis. Ook hij kwam laat, zelfs pas een uur voor zijn dood. Ja, hij bleef van Jezus Christus verwijderd, zolang hij de vrijheid bezat om zijn moorddadige praktijken voort te zetten en zelfs nog langer. Want als hij de rechter had kunnen misleiden en door bedrieglijke woorden aan zijn rechtvaardige veroordeling had weten te ontsnappen, dan was hij, voor zover ik kan nagaan, nog niet tot Zijn Zaligmaker gekomen. Maar nu was hij veroordeeld en gedoemd om te sterven, ja, hij was aan het kruis gehecht om de doodstraf te ondergaan als de ergste schurk - wat hij tijdens zijn leven ook geweest was. En zie, toen deze boosdoener op dat ogenblik om genade smeekte uit de handen van de Heere Jezus, zei Hij tot hem, zonder hem in het minst verwijten te maken over het feit dat hij zijn vroegere leven vergooid had: "Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn."

Laat niemand nu deze genade van God veranderen in een vrijbrief voor een bandeloos leven. Het is hier mijn bedoeling om de ziel die tot Christus komt, aan te moedigen.

Tegenwerping: Maar is de deur van de genade voor sommige mensen niet gesloten voordat zij sterven?

Antwoord: Ja, en God verbiedt, dat er voor zulke mensen nog tot Hem gebeden zou worden, Jer. 6:16.

Vraag: Waarom zou ik dan niet vrezen, dat ik een van hen zou zijn?

Antwoord: Volstrekt niet, als u tot Jezus Christus komt. Want als God de deur der genade voor iemand sluit, geeft Hij hem geen hart om tot Jezus Christus te komen. "Niemand komt, dan wie het van de Vader gegeven is" Jes. 55:3.

Maar u komt, daarom is het u van de Vader gegeven. Wees er dan ook van verzekerd, als de Vader u een hart gegeven heeft om tot Jezus Christus te komen, dat de deur van de genade nog steeds voor u openstaat. Want het zou niet overeenstemmen met de wijsheid van God, dat Hij kracht zou geven om tot aan de geboorte te komen en dan de baarmoeder zou sluiten Jes. 66:9.

Zo strookt het daar ook niet mee, dat Hij genade zou geven om tot Jezus Christus te komen en dan toch de deur van Zijn genade voor u zou sluiten. Hij zegt immers: "Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort, en uw zielen zullen leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse genadegaven van David" Jes. 55:3.

Tegenwerping: Maar er wordt gezegd, dat sommigen aanklopten toen de deur al gesloten was.

Antwoord: Ja, maar de teksten waarin over deze kloppende mensen gesproken wordt, hebben betrekking op de dag van het oordeel en niet op het komen van de zondaar tot Christus tijdens dit leven, Matth. 25:11, Luk. 13:24.

Daarom zijn deze teksten helemaal niet op u van toepassing. U bent op weg naar Jezus Christus en u komt nu tot Hem! "Nu is het de welaangename tijd, ziet, nu is het de dag der zaligheid" 2 Kor. 6:2.

Nu zit God op Zijn genadetroon. Nu zit Jezus Christus naast Hem, terwijl Hij voortdurend voor zondaren pleit op de kracht van Zijn bloed. En nu zal, zolang als deze wereld bestaat, dit woord van onze tekst onbeperkt gelden en volkomen vervuld worden: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen"⁶⁷.

Zondaar, hoe groter zondaar u bent, des te meer hebt u genade nodig en des te meer zal Christus erin verheerlijkt worden als Hij u zaligmaakt. Kom dan toch; kom en beproef het. Kom, smaak en zie hoe goed de Heere is voor een onwaardig zondaar die het niet verdiend heeft!

Zesde tegenwerping

Maar, zegt weer iemand anders, Ik ben in zonde gevallen sinds ik tot Christus begon te komen. Daarom vrees ik, dat ik niet op de juiste wijze kwam en dat Christus mij daarom niet ontvangen wil.

Antwoord: Vallen in de zonde is gevaarlijk, want daarmee onteren wij Christus, verwonden wij het geweten en geven wij Gods vijanden een motief in handen om schimpend te spreken. Toch deugt deze redenering niet: Ik ben in zonde gevallen en daarom ben ik niet op de juiste wijze tot Jezus Christus gekomen. Als David, Salomo en Petrus op deze wijze zichzelf beschuldigd hadden, zouden zij hun verdriet nog verzaard hebben. Toch hadden zij minstens zoveel reden om dat te doen als u.

Iemand wiens voetstappen door de Heere bestuurd worden en in wiens gangen de Heere behagen heeft, kan toch overvallen worden door een verzoeking die hem kan doen vallen, Ps. 37: 23. Vielen Aäron en zelfs Mozes niet? En wat zullen wij zeggen van Hiskia en Josaphat? Er is daarom onderscheid tussen vallen en vallen. Er is een

vallen dat de Heere vergeeft en een vallen dat de Heere niet vergeeft. Een val waarvoor geen vergeving is, is het bewust zondigen tegen het licht, het afvallen van het geloof om zo Jezus Christus en het zegenrijke werk dat Hij gedaan heeft, te verachten en met voeten te treden, Hebr. 6: 2-5.

Welnu, voor zulke mensen blijft geen offer over voor hun zonde. Zij hebben beslist geen aandrang in hun hart, geen gedachte in hun geest, of geen verlangen in hun binnenste om tot Jezus Christus te komen om het leven te vinden en daarom moeten zij verloren gaan. Ja, de Heilige Geest zegt, dat het "onmogelijk is, dat zulke mensen vernieuwd zouden worden tot bekering." Daarom heeft God geen medelijden met hen en behoren wij dat ook niet te hebben. Maar wat het andere vallen in zonde betreft, hoewel ook dat verschrikkelijk is en God Zijn volk ervoor zal tuchtigen, toch is dat geen bewijs dat u iemand bent zonder genade, iemand die niet tot Jezus Christus komt om het leven te vinden.

Van het kind in het evangelie wordt gezegd, dat "terwijl hij naar Hem toekwam, de duivel hem neerwierp en hem scheurde" uk. 9: 52.

Ontmoedigde zondaar, is het een wonder dat u struikelde en viel, toen u tot Jezus Christus kwam? Is het niet veel wonderlijker dat u niet duizenden keren eerder gevallen bent? Neem eens in aanmerking welke dwazen we van nature zijn; welke zwakheden in ons wonen; welke sterke machten de gevallen engelen, onze onverzoenlijke vijanden, zijn. Laten we daarbij bedenken, hoe dikwijls de man die tot Christus komt tijdens zijn tocht door duisternis wordt overvallen en wat voor struikelblokken er op zijn weg liggen. Vergeet ook niet dat degenen die tevoren zijn vertrouwde vrienden waren, er nu naar uitzien dat hij halt zou houden en dat zij naar middelen zoeken om hem door hun handlangers te laten struikelen.

Wat dan? Moeten wij vanwege deze verzoeken toegeven aan de neiging om te vallen? Neen. Moeten wij dan niet bang zijn om te vallen? Jazeker. "Die meent te staan, zie toe dat hij niet valle" 1 Kor. 10:12. Maar laat hem ook niet helemaal terneergeslagen zijn. "De HEERE ondersteunt allen, die vallen, en Hij richt alle gebogenen op."

Acht het vallen niet gering! En bent u toch gevallen? Samuël zei: "Gij hebt al dit kwaad gedaan; wijkt toch niet af om de HEERE na te volgen, maar dient Hem met een volkomen hart, en wijkt niet af, want de HEERE zal Zijn volk niet verlaten." En onder het laatste rekende hij ook de zondaar die tot de Heere komt, "Omdat het de HEERE behaagd heeft u tot Zijn volk te maken" 1 Sam. 12-20 etc.

De kracht in de belofte dat ze tot Christus zullen komen

"Zal tot Mij komen." Nu zullen we laten zien welke kracht er in deze belofte ligt om te maken dat zij inderdaad tot Christus komen. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen."

- *Ik wil eerst in het algemeen over deze belofte spreken en*
- *vervolgens zal ik meer in bijzonderheden treden.*

Eerst dus iets over de belofte in het algemeen. Dit woord "zal" is beperkt tot de "allen" die aan Christus gegeven zijn. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen." Daaruit leid ik het volgende af:

Ten eerste. Wanneer mensen op de juiste wijze tot Jezus Christus *komen*, is dat een gevolg van het feit dat zij tevoren door God aan Christus *gegeven waren*.

Merk erop: Zij zullen komen. Wie zijn dat? Degenen die gegeven zijn. Zij komen dus, omdat zij gegeven zijn. "Zij waren Uwe, en Gij hebt ze Mij gegeven".

Nu is dit zeer zeker een bijzondere troost voor hen die oprecht tot Christus komen, dat zij mogen bedenken, dat de reden waarom zij komen, hierin gelegen is, dat zij tevoren door de Vader aan Hem gegeven waren. Daarom mag iemand die op weg is naar Christus zó tot zichzelf spreken: *Kom ik oprecht tot Jezus Christus?*

Het feit dat ik kom, mag niet worden toegeschreven aan mijzelf of aan mijn goedheid, maar aan de genade van God en Zijn gave aan Christus. God gaf mij eerst aan Hem en daarom heeft Hij mij nu een hart gegeven om tot Hem te komen.

In de tweede plaats betekent dit woord "zal komen" niet alleen, dat uw komen de vrucht is van de gave van de Vader, maar ook van het doel dat de Zoon Zich gesteld heeft. Want deze woorden beschrijven de hoge bedoeling van de Heere; zij laten ons de hemelse beslistheid van de Zoon zien. Hij zegt: "De Vader heeft ze Mij gegeven, en zij zullen, ja, zij zullen tot Mij komen."

Christus staat net zo volkomen achter Zijn voornemen om hen zalig te maken die Hem gegeven zijn, als de Vader achter het geven van hen staat. Christus stelt de gave van Zijn Vader op prijs. Hij wil er niets van verliezen. Hij is vastbesloten al wat Hem gegeven is, volkomen zalig te maken door Zijn bloed en op te wekken op de laatste dag. Zo volvoert Hij de wil van Zijn Vader en vervult Hij Zijn eigen wensen Joh 6:39.

In de derde plaats betekenen de woorden "zal komen" ook dat uw komen het gevolg is van een absolute belofte.

Zondaar die tot Christus komt, u bent in een belofte begrepen: Uw komen is de vrucht van de vastheid en betrouwbaarheid van een absolute belofte. Vanuit deze belofte ontving u voor het eerst kracht om te komen en vanuit deze belofte zult u ook zeker tot Hem gebracht worden. Tot Abraham werd gezegd: "Op deze tijd zal ik terugkomen en dan zal Sara een zoon hebben." Deze zoon was Izaäk. Let er nu op: "Sara zal een zoon hebben." Zo luidde de belofte. En Sara kreeg een zoon. Dat was de vervulling van de belofte. Daarom werd Izaäk ook het kind van de belofte genoemd, Gen. 17:19 en Rom. 9.

"Sara zal een zoon hebben." Maar hoe zal dat kunnen, als Sara daarvoor te oud is? Wel, dan blijft de belofte nóg zeggen: "Sara zal een zoon hebben." Maar hoe moet dat, als Sara onvruchtbaar is? Wel, dan zegt de belofte nóg: "Sara zal een zoon hebben." Maar als het lichaam van Abraham al verstorven is? Wel, dan is de belofte nog dezelfde: "Sara zal een zoon hebben." Zo ziet u welke kracht er ligt in een absolute belofte. Zij draagt kracht genoeg in zichzelf om wat beloofd is, in vervulling te doen gaan, ongeacht of er in ons middelen aanwezig zijn om die belofte al of niet te verwezenlijken. Omdat deze belofte in onze tekst een absolute belofte is, komen we uit kracht daarvan tot Jezus Christus en niet uit eigen kracht of door beweegredenen die in ons te vinden zijn. Want zo luiden de woorden van onze tekst: "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen." Daarom wordt ieder die oprecht tot Jezus Christus komt, ook een kind van de belofte genoemd. "Maar wij, broeders, zijn kinderen der belofte, als Izaäk was" Gal. 4:28. Dat wil zeggen, wij zijn de kinderen die God aan Jezus Christus beloofd heeft en aan Hem heeft gegeven. Ja, wij zijn de kinderen, waarvan Jezus Christus beloofd heeft dat zij tot Hem zullen komen. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen."

Ten vierde. De uitdrukking "zal komen", verplicht Christus om alle genade te schenken aan hen die op deze wijze aan Hem gegeven zijn, opdat zij zo ook werkelijk

tot Hem komen. "Zij zullen komen", dat wil zeggen, niet als zij willen, maar als genade - enkel genade - goddelijke kracht en wijsheid, een nieuw hart en de Heilige Geest, die alle tezamen bewerken dat zij komen. Omdat dit woord "zal komen" absoluut is, zeg ik dat het niet afhankelijk is van onze eigen wil, macht of goedheid. Maar het legt wel aan God Zelf, Christus Zelf en de Heilige Geest Zelf verplichtingen jegens ons op.

Toen God aan Abraham die absolute belofte gegeven had dat Sara "een zoon zou hebben", lette Abraham in het geheel niet op enige voorwaarde waaraan hij zelf zou moeten beantwoorden, omdat de belofte daar niet om vroeg. Maar omdat God hem in de belofte onvoorwaardelijk een zoon beloofd had, daarom hield hij nu geen rekening meer met zijn eigen lichaam, dat al verstorven was, noch met de onvruchtbaarheid van Sara. "En hij heeft aan de belofte van God niet getwijfeld door ongelof; maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer; en tenvolle verzekerd zijnde, dat hetgeen Hij beloofd had, Hij ook machtig was te doen" Rom. 4:20.

Hij had beloofd - en dat onvoorwaardelijk! - dat "Sara een zoon zou hebben." Daarom verwachtte Abraham, dat Hij, namelijk God, de voorwaarde van de belofte zou vervullen. Deze verwachting van Abraham wordt door de Heilige Geest ook niet afgekeurd, maar als goed en prijzenswaardig aangemerkt, omdat het juist daardoor was dat hij God de eer gaf. Zo heeft God de Vader ook aan Christus een bepaald aantal mensen gegeven, opdat Hij die voor Hem zou zaligmaken en Hij heeft Zelf gezegd: "Zij zullen tot Hem komen."

Laat de Kerk van God daarom leven in de vreugdevolle verwachting, dat deze belofte volkomen vervuld zal worden, want zij zal zeer zeker in vervulling gaan en geen duizendste deel van een tittel zal eraan ontbreken: "Zij zullen tot Mij komen."

Voordat ik verder ga, wil ik nu eerst wat meer in bijzonder onderzoeken ***wat het karakter van de absolute belofte is.***

1. Wij noemen dit een absolute belofte, die zonder enige voorwaarde gegeven wordt. Of - om het meer volledig te zeggen: Dit is een absolute belofte van God of van Christus, die aan een mens een zaligmakende, geestelijke zegen verstrekt, zonder dat er van onze kant een voorwaarde vervuld behoeft te worden om die te verkrijgen. En de belofte die wij nu behandelen, is er zo een. Laat de knapste wetenschapsman op aarde mij bewijzen, als hij dat kan, dat er in deze tekst ook maar één voorwaarde te vinden is, die afhankelijk is van een of andere goede eigenschap die wij bezitten. Die is er niet, want alle voorwaarden liggen in deze zelfde belofte opgesloten en zullen daarom door de Heere Jezus Christus in ons worden uitgewerkt.
2. Daarom bevat een absolute belofte niet, zoals de meeste van onze beloften, woorden als "indien (wij...)", of "en (wij van onze kant..)." Dat wil zeggen, zij vereist niets van ons om in vervulling te gaan. Zij zegt niet: Zij zullen komen, als zij willen, maar: Zij zullen komen. Zij zegt ook niet: Zij zullen komen, als zij de middelen gebruiken, maar: Zij zullen komen. U kunt hier tegenin brengen, dat de instemming van de wil en het gebruik van de middelen hier verondersteld zijn, al worden ze niet uitdrukkelijk genoemd. Toch antwoord ik daarop: Neen, absoluut niet; dat wil zeggen: Zij zijn hier niet verondersteld als een voorwaarde voor de vervulling van deze belofte! Als zij al in de belofte zijn besloten, zijn ze daarin begrepen als de vrucht van de absolute belofte en niet, alsof verwacht mag worden dat de vereisten uit ons zouden voortkomen. "Uw volk zal gewillig zijn op de dag van Uw heirkraft" PS. 110. Dat is een andere absolute belofte. Maar veronderstelt die belofte een bereidwilligheid in

ons als een voorwaarde waarom God ons gewillig zou maken? Wordt er bedoeld: Zij zullen gewillig zijn, als zij zelf bereidwillig zijn, of: Zij zullen gewillig zijn, als zij bereid zijn om dat te worden? Dat is belachelijk. Niets van dit alles wordt hier verondersteld. De belofte is ten opzichte van ons onvoorwaardelijk. Alles wat zij vereist om vervuld te worden, is de machtige kracht van Christus en Zijn trouw om te doen wat Hij beloofd heeft.

Daarom bestaat het verschil tussen de absolute en de voorwaardelijke belofte hierin:

1. Zij verschillen in hun wijze van uitdrukken. De absolute belofte zegt: Ik wil en gij zult. Maar de voorwaardelijke luidt: Ik wil, als gij wilt, of: *Doe dit en gij zult leven*, Jer. 31:31-33; Ez. 36:24-33; Hebr. 8:7-12; Jer. 4:1; Ez. 18:30-32; Matth. 19:21

9.

2. Zij verschillen in de wijze waarop zij de goede gaven aan de mensen meedelen. De absolute beloften delen die gaven onvoorwaardelijk uit, alleen uit genade. De andere beloften delen ze echter alleen uit als die voorwaarde in ons aanwezig is die de belofte vereist, anders niet.

3. De absolute beloften leggen dus aan GóD een verplichting op, de voorwaardelijke aan óns. Ik bedoel, dat de eerste aan God alleen een verplichting opleggen, de laatste aan ons alleen.

4. Absolute beloften moeten vervuld worden, terwijl voorwaardelijke vervuld kunnen worden. De absolute beloften moeten vervuld worden omdat God getrouw is; de andere kunnen ook niet in vervulling gaan, vanwege de ontrouw van mensen.

5. Absolute beloften hebben daarom voldoende kracht in zichzelf om hun eigen vervulling tot stand te brengen. Voorwaardelijke beloften hebben die niet. De absolute belofte is dan ook als het ware hoogzwanger, omdat zij in haar binnenste een volheid draagt van alle dingen die wij ons maar kunnen wensen. Deze belofte zal ook, wanneer haar tijd gekomen is, aan ons stervelingen datgene schenken wat ons werkelijk zal zaligmaken. Ja, zij zal ons in staat stellen te beantwoorden aan de eisen die door de voorwaardelijke belofte gesteld worden.

4. Hoewel er dus in de dingen die genoemd zijn - en trouwens ook nog in andere - een wezenlijk, ja een eeuwig verschil bestaat tussen de voorwaardelijke en de absolute belofte, *toch is er in andere opzichten een gezegende overeenstemming tussen die beide*. Dat kunnen de volgende bijzonderheden duidelijk maken:

1. De voorwaardelijke belofte eist bekering, de absolute belofte geeft dien;

2. De voorwaardelijke belofte eist geloof, de absolute belofte geeft het; Hand. 5:31.

3. De voorwaardelijke belofte vraagt een nieuw hart, de absolute belofte geeft het; Ez. 36:25

4. De voorwaardelijke belofte vereist een heilige gehoorzaamheid, de absolute belofte schenkt die, of is er de oorzaak van. Ez. 36:26.

Omdat zij beiden in deze opzichten op harmonieuze wijze overeenstemmen, daarom wordt in de voorwaardelijke belofte de man gezegend die de vruchten van de absolute belofte heeft ontvangen.

Bijvoorbeeld:

1. Als de absolute belofte iemand oprecht maakt, dan volgt de voorwaardelijke en zegt: "Welgelukzalig zijn de oprechten van wandel, die in de wet des HEEREN gaan" Ps. 119:1.

2. De absolute belofte schenkt aan zo iemand de vreze des Heeren en dan volgt de voorwaardelijke belofte die zegt: "Welgelukzalig is een ieder die de HEERE vreest" Ps. 128:1.

3. De absolute belofte geeft het geloof en daarop volgt deze voorwaardelijke belofte die zegt: "Zalig is zij, die geloofd heeft."

4. De absolute belofte brengt vergeving van zonden uit vrije genade en dan zegt de voorwaardelijke: "Zalig zijn zij, welke ongerechtigheden vergeven zijn, en welke zonden bedekt zijn" Ps. 32:1.

5. De absolute belofte zegt dat Gods uitverkorenen zullen volharden tot het einde. Daarop volgt de voorwaardelijke met haar zaligspreking: "Wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden" Matth. 24: 13.

Zo dienen de beloften op een heerlijke wijze elkaar en ook ons, omdat zij op deze harmonieuze wijze met elkaar overeenstemmen.

Nu is de belofte die wij hier overdenken een absolute belofte: "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen." Zoals gezegd, is deze belofte daarom ook hoogzwanger: Zij draagt alle dingen in zich, die de voorwaardelijke belofte van onze hand eist, en wil die aan ons schenken. Zij zullen komen! Zullen zij werkelijk komen? Ja, zij zullen werkelijk komen. Maar hoe is dat mogelijk, als het hun ontbreekt aan die dingen, die genade, kracht en hartelijke begeerte, zonder welke zij niet kunnen komen?

Wel, *Zal komen* is het antwoord op dit alles en op elke andere tegenwerping die hiertegen kan worden ingebracht. Ik zal de vrijheid nemen om hier nog wat breder op deze dingen in te gaan.

Tegenwerping tegen de volstrekteid van deze belofte: **ZAL KOMEN**

Eerste tegenwerping

Maar zij zijn dood, dood in zonden en misdaden, hoe zullen zij dan komen?

Antwoord: Wel, Zal-Komen is bij machte om hen uit deze dood op te wekken: "De ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze horen, zullen leven." Daarom is deze hindernis door Zal-Komen verslonden en helemaal uit de weg geruimd. Zij zullen horen en zij zullen leven.

Tweede tegenwerping

Maar zij zijn de gevangenen van satan. Hij houdt hen gevangen naar dat het hem goeddunkt en hij is sterker dan zij zijn. Hoe kunnen zij dan komen?

Antwoord: Wel, Zal-Komen heeft ook hierin hulp bereid. Satan had die dochter van Abraham zo gebonden dat zij zichzelf onmogelijk kon oprichten en toch maakte Zal-Komen haar vrij naar lichaam en ziel. Christus zal ervoor zorgen dat deze mensen zich vanuit de macht van satan bekeren tot God. Maar hoe dan? Zal dat alleen gebeuren, als zij zichzelf bekeren, of als ze iets doen waardoor ze verdienen dat Hij hen tot bekering brengt?

Neen, hij zal het uit vrije genade doen, naar Zijn welbehagen! Helaas, de mens wiens ziel in de macht van de duivel is, wordt in de richting gestuwd, waarheen deze dwingeland wil. Ondanks de krachten die hij van nature bezit wordt hij door de vorst der duisternis gevangen gehouden, naar dat het hem goeddunkt. Maar wat zal satan doen? Zal hij hem vasthouden als Zal-Komen zich aandient? Zal hij hem dan verhinderen om tot Jezus Christus te komen?

Neen, dat kan niet gebeuren! Zijn macht is slechts de macht van een gevallen engel, maar Zal-Komen is het Woord van God! Daarom moet dit Zal-Komen vervuld worden: "En de poorten der hel zullen hem niet overweldigen."

Er waren zeven duivelen in Maria Magdalena, té veel voor haar om zich aan hun macht te ontworstelen. Maar zodra de tijd gekomen was dat Zal- Komen aan haar vervuld zou worden, weken zij en vluchtten weg van haar. Toen kwam zij inderdaad tot Jezus Christus, zoals geschreven is: "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen."

De man die bezeten was door een legioen duivelen, was té zeer in hun macht dan dat hij door menselijke kracht tot Christus kon komen. Markus 5. Ja, al had hij alle mensen die onder de hemel zijn tot zijn beschikking gehad om hem te helpen, dan zou dat toch onmogelijk geweest zijn, als Hij, die gezegd heeft "Hij zal komen" Zijn machtige kracht had ingehouden. Maar toen deze belofte aan hem vervuld moest worden, toen kwam hij en kon al hun macht zijn komen tot Christus niet tegenhouden. Deze Zal-Komen was het ook die hem voor de dood bewaarde, toen hij door deze boze geesten nu eens hierheen, dan weer daarheen geslingerd werd. En het was door de kracht van deze Zal-Komen, dat hij tenslotte van hen bevrijd werd en in staat gesteld werd om inderdaad tot Christus te komen. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen."

Derde tegenwerping

Zij zullen komen, zegt u. Maar hoe zal dat mogelijk zijn, als zij niet willen? Niemand kan immers komen zonder dat hij dat wil; en als iemand niet wil, dan wil hij ook écht niet! Als dat het geval is, wat kan Zal-Komen dan nog doen?

Antwoord:

Het is waar dat sommige mensen zeggen: "Wij zijn heren, wij willen niet meer tot u komen" Jer. 2:31.

God zegt echter op een andere plaats van degenen die begrepen zijn in de woorden "zal tot Mij komen", dat "zij zullen weten wiens woorden bestaan zullen, de Mijne of de hunne."

Daarom is de zaak waar het om gaat deze: ons moet duidelijk worden wie de leugenaar is, hij die zegt: "Ik wil niet", of Hij die zegt: "Hij zál tot Mij komen." "Gij zult tot Mij komen", zegt God. "Ik wil niet komen", zegt de zondaar. Zo zeker als deze man begrepen is in het Zal-Komen, zal God er echter voor zorgen, dat hij zijn woorden zal terugnemen. Want dit "ik wil niet" is de ondoordachte beslissing van een volkomen verdwaasde zondaar. Maar het Zal-Komen werd gesproken door Hem die de macht heeft om Zijn woord in vervulling te doen gaan. "Zoon, werk heden in mijn wijngaard", zei de vader. Maar hij antwoordde en zei: "Ik wil niet komen."

Wat nu? Zal hij bij zijn weigering kunnen blijven? Zal hij tot het uiterste met zijn verzet doorgaan? Neen: "daarna kreeg hij berouw en ging toch." Maar hoe kwam hij aan dat berouw? Wel, dat lag voor hem in de absolute belofte opgesloten. En ook al had hij gezegd: "Ik wil niet", toch kreeg hij daarom later berouw en ging. Door deze gelijkenis laat Jezus Christus duidelijk de hardnekkigheid van wereldse zondaren zien met betrekking tot hun komen tot Hem. Zij willen niet komen, ook al wordt de dreiging van het oordeel hun voorgehouden, ja, al wordt het leven hun aangeboden, onder voorwaarde dat zij komen.

Maar als nu Zal-Komen, de absolute belofte van God, aan hen vervuld zal worden, dan komen zij. Want in die belofte wordt een geneesmiddel verschaft tegen het verzet van hun wil. "Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkraft' Ps. 110.

Uw volk; welk volk is dat? Wel, het volk dat de Vader U gegeven heeft. De hardnekkigheid en de dodelijke kwaal die in de wil van dat volk heerst, zal worden weggenomen en zij zullen bereidwillig gemaakt worden. Zal-Komen zal hen bereidwillig maken om tot U te komen.

Wie Paulus gezien zou hebben midden in zijn wandaden tegen Christus, Zijn evangelie en Zijn volk, zou zich bijna niet hebben kunnen indenken, dat hij ooit een volgeling zou worden van Jezus Christus, vooral ook, omdat het niet tegen zijn geweten indruiste dat hij hen zo vervolgde. Hij dacht werkelijk, dat hij de plicht had om dat te doen. Maar nu kunnen wij zien, waartoe Zal-Komen in staat is wanneer deze belofte vervuld wordt aan de ziel van een opstandige zondaar. Hij was een uitverkoren vat, door de Vader aan de Zoon gegeven. Maar zodra de tijd is aangebroken, dat Zal-Komen hem onder handen neemt, zie, nu wordt hij overmeesterd en raakt in verwarring. Al bevend en met grote eerbied wordt hij in een ogenblik bereidwillig gemaakt om de hemelse roeping te gehoorzamen.

Waren ook die mensen niet ver heen op de weg van zonde en verharding, over wie wij in het tweede hoofdstuk van het boek Handelingen lezen, dat zij hun handen en harten beoedeld hadden met de moord op de Zoon van God? Mensen, die riepen: "Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen" en daarmee lieten zien dat ze vast besloten waren nooit enig berouw te tonen over die afgrijselijke daad? Maar zal hun halsstarrigheid het voor het zeggen hebben? Moeten zij door het verzet van hun onbuigzame wil met onontkoombare zekerheid verloren gaan?

Neen, niet diegenen van hen, die de Vader aan Christus gegeven heeft. Daarom dringt Zal-Komen op de bestemde tijd bij hen binnen. De absolute belofte neemt hen onder zijn leiding en dan komen zij inderdaad, terwijl ze tot Petrus en de andere apostelen roepen: "Wat zullen wij doen, mannen broeders?" Hand. 2. Geen hardnekkigheid van de wil van een mens kan het volhouden, als God volstrekt het tegengestelde gezegd heeft. Zal-Komen is bij machte hen, die tevoren vast besloten waren nooit tot Hem te komen, te doen komen "als duiven tot haar vensters"³⁵.

De Heere sprak tot Manasse en tot zijn volk door de profeten, maar wilde hij luisteren? Neen, dat wilde hij niet. Zal Manasse er dan zo van af komen? Neen, dat zal hij niet! Omdat ook hij een van degenen was die de Vader aan de Zoon gegeven had, behoort hij tot het gebied van Zal-Komen en valt hij binnen zijn bereik. Daarom neemt Zal-Komen hem tenslotte onder zijn leiding en dan komt hij werkelijk. Hij komt beschaamd en gebogen. Hij vernedert zichzelf diep en smeekt de Heere en bidt tot Hem. En de Heere laat zich van hem verbidden en is hem genadig, 2 Kron. 30:10.

De moordenaar aan het kruis bespote eerst met zijn medekruiseling Jezus Christus, maar hij behoorde tot degenen die de Vader aan Hem had gegeven. Daarom moest Zal-Komen hem en zijn opstandige wil onder handen nemen. En zodra de Heere Zich krachtens de absolute belofte met hem heeft beziggehouden, zie eens hoe spoedig zijn verzet breekt, hoe hij ophoudt met spotten en de Zoon van God om genade begint te smeken. "Heere", zo zegt hij, "gedenk mijner, als Gij in Uw koninkrijk zult gekomen zijn", Luk 23: 40.

Vierde tegenwerping

"Zij zullen komen ", zegt u, maar hoe zal dat mogelijk zijn als zij blind zijn en de weg niet zien? Want sommigen worden van Christus vandaan gehouden niet alleen door de hardnekkigheid van hun wil, maar ook door de blindheid van hun geest. Hoe zullen zij nu komen, als zij blind zijn?

Antwoord:

De vraag is niet of zij blind zijn, maar of zij zich binnen het machtsbereik van Zal-Komen bevinden. Als dat het geval is, dan zal Christus die gezegd heeft dat zij zullen komen hun wel ogen verschaffen, of een gids, of beide, om hen tot Zich te brengen. "'s Konings wil is wet." Als zij moeten komen, dan zullen zij ook komen en geen hindernis zal dat beletten.

De duisternis waarin de Thessalonicensen verkeerden, belette hen niet kinderen des lichts te zijn. "Ik ben gekomen", zei Christus, "opdat degenen, die niet zien, zien mogen." En als Hij zegt: "Ziet, gij blinden die ogen hebt", wie zal dat beletten?.

Deze belofte is daarom, zoals ik al gezegd heb, een zwangere belofte, omdat zij al die dingen in zich draagt, die zullen gebeuren om haar volledig in vervulling te laten gaan. "Zij zullen komen." Maar daar wordt tegenin gebracht, dat zij blind zijn.

Welnu, Zal-Komen is nog dezelfde en blijft nog steeds zeggen: "Zij zullen tot Mij komen." Daarom zegt Hij op een andere plaats: "Ik zal de blinden brengen langs een weg, die zij niet geweten hebben, Ik zal ze leiden op paden die zij niet gekend hebben, Ik zal de duisternis vóór hen in licht veranderen en Ik zal het kromme recht maken. Deze dingen zal Ik voor hen doen en Ik zal hen niet verlaten."

Merkt erop: Ik zal ze brengen, zegt de Heere, ook al zijn ze blind; Ik zal ze brengen langs een weg die zij niet weten. Het is steeds: Ik zal, Ik zal, en daarom "zullen zij tot Mij komen."

Vijfde tegenwerping

Maar hoe zal dat mogelijk zijn, als zij vele anderen in zonde overtroffen hebben en op die manier veel meer afschuw veroorzaakt hebben? Ja, zij gingen anderen in hun omgeving, in hun stad, of in hun familie vóór in de zonde/41

Antwoord: En wat dan nog? Zal dat voor Zal-Komen een beletsel zijn om zijn plannen ten uitvoer te brengen? Als zij door de Vader aan Christus gegeven zijn om hen zalig te maken, zullen geen overtredingen, geen zonden, zelfs niet al hun overtredingen mét al hun zonden tezamen kunnen verhinderen dat deze belofte aan hen vervuld zal worden. "In die dagen en op die tijd", zegt de Heere, "zal Israëls ongerechtigheid gezocht worden, maar zij zal er niet zijn, en de zonden van Juda, maar zij zullen niet gevonden worden" Jer. 50:20.

Niet dat zij er geen hadden, want zij bedreven een overvloed aan overtredingen, maar God wilde ze vergeven, bedekken en verbergen. Ja, Hij wilde ze wegdoen krachtens Zijn absolute belofte, waardoor zij aan Christus gegeven zijn om hen zalig te maken. "En Ik zal hen reinigen van al hun ongerechtigheid, waarmee zij tegen Mij gezondigd hebben; en Ik zal al hun ongerechtigheid vergeven, waarmee zij tegen Mij overtreden hebben. En dat zal Mij zijn tot een vrolijke naam, tot een roem en tot eer voor alle heidenen der aarde, die al het goede zullen horen, dat Ik hen doe. En zij zullen vrezen en beven vanwege al het goede en al de voorspoed die Ik hen bezorg" Jer. 33:8 etc.

Zesde tegenwerping

Maar als zij nu geen geloof hebben en de bekering hun vreemd is, hoe zullen zij dan komen?

Antwoord: Wel, zal Hij die zegt dat zij komen zullen, alles niet goed maken? Als zij zullen komen, dan zullen zij ook komen. En als geloof en bekering de weg zijn om tot Hem te komen - zoals inderdaad het geval is - dan zal Hij die gezegd heeft dat zij zullen komen ervoor zorgen dat zij geloof en bekering ontvangen, want Zal-Komen moet aan hen vervuld worden.

- (1) Het geloof zal hen gegeven worden. "Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op de naam des Heeren betrouwen." "Er zal zijn de wortel van Jesse en Hij zal opstaan om over de heidenen te heersen; in Hem zullen de heidenen vertrouwen" Rom. 15:12.
- (2) Zij zullen ook de bekering ontvangen. Hij is door God tot Zaligmaker verhoogd om de bekering te geven. "Zij zullen wenende komen en de Heere hun God zoeken." En op een andere plaats lezen we: "Met gewezen en met smekingen zal Ik hen voeren" Jer. 31:9.

Nu heb ik u al eerder gezegd, dat *een absolute belofte alle voorwaardelijke beloften in zich draagt*. Daarom zorgt zij er ook voor dat aan al die voorwaarden voldaan wordt, die de voorwaardelijke beloften aan hem stellen die de toegezegde zegen zoekt. Zo behoort het ook te zijn, want als Zal-Komen een absolute belofte is - en dat is zij ook! - dan moet zij vervuld worden aan elk van hen op wie zij betrekking heeft. Ik bedoel daarmee, dat die belofte vervuld moet worden, als God haar door genade en door Zijn absolute wil vervullen kan. Bovendien is "komen" en "geloven" precies hetzelfde, volgens Joh. 6:35: "Die tot Mij komt, zal geenszins hongeren, en die in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten."

Wanneer Hij zegt, dat zij zullen komen, dan betekent dat dus hetzelfde als wanneer Hij zou zeggen: "Zij zullen geloven en daarom ook tot bekering komen, zodat hun ziel gered wordt." Wanneer geloof en bekering op dit moment ontbreken, kan dat deze belofte van God daarom niet krachteloos maken. Deze belofte brengt immers de gaven met zich mee die de andere beloften vereisen en verwachten. Zij zegt namelijk: "Ik zal hun een nieuw hart geven; Ik zal hun Mijn Geest geven; Ik zal hun bekering geven; Ik zal hun geloof geven."

Laten we ook op deze woorden letten: "Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel." Maar hoe is hij een nieuw schepsel geworden, daar toch niemand scheppen kan dan God alleen? Wel, God maakt hen inderdaad tot nieuwe schepselen. "Zie", zegt Hij, "Ik maak alle dingen nieuw." Daarom volgen, nadat Hij gezegd heeft dat zij nieuwe schepselen zijn, deze woorden: "En al deze dingen zijn uit God." Dat wil zeggen, al deze nieuwe schepselen bestaan dankzij verschillende en speciale werkingen van de Geest der genade, die God is 2 Kor. 5:17.

Zevende tegenwerping

Maar hoe zullen zij ontkomen aan al die gevaarlijke en verfoeilijke opvattingen, die als rotsblokken en drijfzand de weg versperren die zij moeten gaan?

Antwoord: Dit is inderdaad een tijd van dwalingen, zoals er nauwelijks een eerder in de wereld geweest is. Toch is het zeker zo, dat zij die door de Vader gegeven zijn en op wie de Zoon in onze tekst aanspraak maakt, aan deze dwalingen ontkomen zullen en uiteindelijk tot Hem zullen komen. Er is een hele reeks van Zal-Komen's in de Bijbel waardoor zij beschermd worden. Dat betekent niet, dat ze door deze dwalingen niet aangevallen zullen worden. Ja, zij kunnen daarin zelfs wel een tijd lang verstrikt zijn en daardoor áfgehouden worden van de Herder en Opziener van hun zielen. Maar deze Zal-Komen's zullen die ketenen en boeien, waarmee zij die aan Christus zijn gegeven, gebonden zijn, verbreken en zij zullen komen, omdat Hij gezegd heeft, dat zij tot Hem komen zullen.

Eigenlijk zijn dwalingen gelijk aan die hoer, van wie in het boek der Spreuken gezegd wordt, dat zij op de hoge plaatsen van de stad op haar zetel zit, "om de voorbijgangers, die een rechte weg gaan, uit te nodigen" Spr. 8:15. Maar, zoals ik al gezegd heb, de

personen die door de Vader aan de Zoon gegeven zijn, opdat Hij hen zou zalig maken, worden vroeger of later beschermd door de woorden "zal tot Mij komen."

Daarom wordt van zulke mensen gezegd, dat God hen met Zijn oog, met Zijn raadgevingen en door Zijn Geest zal leiden. Ja, Hij zal hen leiden in de weg des vredes, tot aan de fonteinen der wateren en in al de waarheid; Ps. 32:8; 73:24; Joh. 16:13; Luk. 1:79; Jes. 49:10.

Wie daarom zo'n Gids heeft - en allen die de Vader aan Christus geeft, zullen deze Gids ontvangen - zal aan deze gevaren ontkomen en zal onderweg niet verdwalen. Ja, al is hij een dwaas, hij zal geen dwaalpad inslaan Jes. 35:8.

Want tot ieder van hen wordt gezegd: "Uw oren zullen een woord horen dat achter u gesproken wordt: Dit is de weg, wandel in dezelve; als gij zoudt afwijken ter rechter- of ter linkerhand", Jes. 30:21.

Ook vóór de komst van Christus zijn er dieven en moordenaars geweest, zoals zij er nu nog zijn. Maar Hij zegt: "De schapen hoorden hen niet." Waarom hoorden zij niet naar hen? Dat was toch alleen maar omdat zij onder de macht waren van Zal-Komen? Want deze absolute belofte kon de genade aan hen schenken die hen in staat stelde de stemmen goed te onderscheiden: "Mijn schapen horen Mijn stem." Hoe kwam het dan dat zij die hoorden? Wel, aan hen is het gegeven deze stem te kennen en te horen en dat met de gave des onderscheids, Joh. 10:8, 16 en 5:25; Ef. 5:14.

Bovendien biedt de volstrekt duidelijke betekenis van de tekst voldoende verweer tegen al deze bezwaren. Zij luidt immers: "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen." Dat wil zeggen: zij zullen niet tegengehouden worden of in de verleiding komen ergens halt te houden zonder werkelijk tot Mij te komen; ook zullen zij geen zijweg inslaan om bij iemand anders rust te vinden dan bij Mij.

BELANG VAN DE WOORDEN TOT MIJ

"Zal tot Mij komen" - In de woorden "tot Mij" wordt er verder op gezinspeeld, dat er een dubbele reden is waarom zij tot Hem komen, ook al wordt dat niet met zoveel woorden gezegd.

Allereerst is er in Christus een overstelpende overvloed van alles wat nodig is om ons werkelijk gelukkig te maken. Vervolgens gaan zij die oprecht tot Hem komen ook met die bedoeling tot Hem om dat alles uit Zijn hand te ontvangen.

De eerste reden is dus, *dat er in Christus een volheid en overvloed te vinden is van alles wat nodig is om ons werkelijk gelukkig te maken.* Daarom staat er ook geschreven: "Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou." Op een andere plaats lezen we: "Uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade" Joh. 1:19. Van Hem wordt gezegd, dat Zijn rijkdom onnaspeurlijk is: "De onnaspeurlijke rijkdom van Christus." Laten we ook luisteren naar wat Hij van Zichzelf zegt: "Rijkdom en eer zijn bij Mij, ja, zelfs duurzame rijkdom en gerechtigheid. Mijn vrucht is beter dan goud, ja dan fijn goud en mijn inkomsten zijn beter dan uitgelezen zilver. Ik leid op de weg der gerechtigheid en in het midden van de paden des rechts, opdat Ik hen die Mij liefhebben, doe beërven wat bestendig is en ik zal hun schatkamers vervullen" Spr. 8:18.

Dit zouden we in het algemeen kunnen zeggen. Maar meer in het bijzonder:

Ten eerste. Er is in Christus zoveel licht, dat het voldoende is om hen die tot Hem komen uit die dikke duisternis te leiden, waarin alle andere mensen struikelen, vallen en omkomen. "Ik ben het Licht der wereld", zegt Hij, "die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben" Joh. 8:12. De mens leeft van nature in de duisternis. Hij wandelt in de duisternis en weet niet waar hij heengaat, want de duisternis heeft zijn ogen verblind. Ook kan niets of niemand anders dan Jezus Christus de mensen uit deze duisternis leiden. Het onvernieuwde geweten kan dit niet doen. Ook de tien geboden, al zijn zij in het hart van de mens, kunnen dit niet doen. Dit voorrecht komt alleen aan Jezus Christus toe.

Ten tweede. In Christus is dat leven te vinden, dat nergens anders te verkrijgen is. Dit leven is een beginsel waardoor de ziel bewerkt wordt en zo in staat gesteld wordt om datgene te doen wat aan God welbehaaglijk is door Hem. "Die in Mij gelooft", - of tot Mij komt - zo zegt Hij, "gelijk de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien" Joh. 7: 38.

Zonder dit leven is een mens dood, of hij nu slecht is of goed - dat wil zeggen, goed in de ogen van zichzelf en van anderen. Er is geen waarachtig, eeuwig leven, dan wat in Hem te vinden is, Die in de tekst spreekt.

Ook wordt gezegd dat degenen die tot Hem komen, dit leven verkrijgen kunnen door het geloof in Zijn vlees en bloed. "Die Mij eet, dezelve zal leven door Mij". Dit is het leven dat zich verzet tegen de dood die veroorzaakt wordt door de schuld van de zonde en de vloek van de wet, waaronder alle mensen zich bevinden en voor eeuwig moeten blijven, tenzij zij deze "Mij" eten die in de tekst aan het woord is. "Die Mij vindt", zo zegt Hij, "vindt het leven." Spr. 8: 35.

Dat wil zeggen, hij vindt bevrijding van de eeuwige dood en ondergang, waardoor hij zonder Mij verslonden zou worden.

Iemand die het oordeel van dood en verdoemenis in zich draagt, ziet naar niets met meer verlangen uit dan naar het leven en dat leven is hier alleen te vinden. Dit leven, namelijk het eeuwige leven, is in Zijn Zoon, dat wil zeggen: in Degene Die in onze tekst zegt: "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen" Joh. 5: 10.

Ten derde. De persoon die in de tekst spreekt, is de enige door wie arme zondaars toegang hebben tot de Vader en in gunst door Hem ontvangen worden. Dat is te danken aan de heerlijkheid van Christus' gerechtigheid, waardoor Hij hen beminnelijk en vlekkeloos doet zijn in Zijn ogen. Ook is er buiten Hem geen andere weg om zo tot de Vader te komen. "Ik ben de weg", zegt Hij, "en de waarheid en het leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij" Joh. 14:16.

Alle andere wegen tot God brengen dood en verdoemenis. Er staan verdervende cherubs met vlammeende zwaarden, die zij in alle richtingen zwaaien om ieder van Zijn tegenwoordigheid te weren¹¹. Daarmee bedoel ik ieder die niet door Hem tot de Vader komt. "Ik ben de deur", zo zegt Hij, "Indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden." Joh. 10.

De persoon die in deze tekst spreekt - en Hij alleen - is het die vaste en eeuwige vrede kan geven. Daarom zegt Hij: "Mijn vrede geef Ik u." "Mijn vrede", dat is een vrede met God, een vrede in het geweten, die zelfs tot in eeuwigheid duren zal. "Mijn vrede", dat is een vrede die niet geëvenaard kan worden. "Niet gelijk de wereld hem geeft, geef Ik hem u." Want de vrede van de wereld is slechts vleeselijk en van voorbijgaande aard, maar de Mijne is goddelijk en eeuwig. Vandaar dat hij de vrede Gods genoemd wordt die alle verstand te boven gaat"

Ten vierde. De persoon die in de tekst aan het woord is, heeft voldoende van alle echt geestelijke goederen, om de verlangens van elke hunkerende ziel te vervullen. "Jezus stond en riep, zeggende: Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. Ik zal de dorstige geven uit de fontein van het water des levens voor niet" Openb. 21:6.

Ten vijfde. De persoon die in de tekst spreekt, bezit de macht om hen die tot Hem om bescherming komen, te volmaken, te verdedigen en te verlossen. "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde", zo zegt Hij. Op deze wijze zou ik aan dit soort voorbeelden talloze andere kunnen toevoegen. We willen nu echter tot het volgende aspect overgaan.

Het tweede punt luidde, *dat zij die oprecht tot Christus komen, met die bedoeling tot Hem gaan dat zij deze volheid uit Zijn hand zouden ontvangen.*

Zij komen om licht en om het leven te vinden. Zij komen om de verzoening met God te verkrijgen en vrede te ontvangen. Zij komen ook, opdat hun ziel verzadigd zou worden met geestelijk goed en opdat zij door Hem bewaard zouden worden voor elke veroordeling in geestelijk opzicht en voor de eeuwige verdoemenis. Hij alleen is bij machte om hun dit alles te geven, zodat hun blijdschap volkomen vervuld wordt, zoals zij ook ervaren zullen wanneer zij tot Hem komen. Dat is duidelijk uit het volgende:

Allereerst kunnen we verwijzen naar de duidelijke verklaring van hen die al tot Hem gekomen zijn: "Wij dan, gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben vrede met God door onze Heere Jezus Christus, door wie wij ook een vrijmoedige toegang hebben tot deze genade, waarin wij staan en ons verheugen in de hoop van de heerlijkheid Gods" Rom. 5:1.

Het is in de tweede plaats ook duidelijk uit het volgende.

Zolang zij hun ogen op Hem gevestigd houden, verlangen zij nooit Hem voor een ander te verwisselen, of zich naast Hem met iets anders tevreden te stellen, om daarin hun geestelijke vreugde te vinden. Paulus zegt: "God verhoede, dat ik zou roemen in iets anders dan het kruis van onze Heere Jezus Christus. Ja, ik acht ook alle dingen schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heere, om wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen en in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn gerechtigheid die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de gerechtigheid die uit God is door het geloof" Fil. 3:8.

Bovendien blijkt het in de derde plaats uit hun oprechte begeerte dat anderen mogen delen in de zegen die zij ontvangen hebben. "Broeders", zei Paulus, "mijn hartenwens en het gebed dat ik tot God voor Israël doe, is dat zij zalig mogen worden." Daarmee bedoelde hij dat zij behouden zouden worden op dezelfde wijze als hijzelf verwachtte zalig te worden. Zo sprak hij ook tot de Galaten: "Broeders, ik smeed u, weest zoals ik ben, want ook ik ben zoals gij."

Dat wil zeggen, ik ben een zondaar net als u. Nu smeed ik u, zoekt het eeuwige leven, zoals ik dat ook zoek. Het is alsof hij daarmee zeggen wilde: "Er is immers voldoende te vinden in de Heere Jezus, zowel voor mij als voor u!"

Een verder bewijs hiervan vormen in de vierde plaats de overwinningen - zowel lichamelijk als geestelijk - die zulke mensen behalen op al hun vijanden. "Gode zij dank", zegt Paulus, "die ons altijd doet triomferen in Jezus Christus." En ergens anders schrijft hij: "Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus, onze Heere?" Rom. 8 En weer op een andere plaats lezen we: "O dood, waar is uw prikkel? O graf, waar is uw overwinning? De prikkel des doods is de zonde en de kracht der zonde is de wet. Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus" 2 Kor. 2:14; Rom. 8:3; 1 Kor. 15:55-57

Het wordt in de vijfde plaats ook hieruit duidelijk, dat zij door de heerlijkheid van wat zij in Hem gevonden hebben, in staat zijn alles te ondergaan en te verdragen wat de duivel en de hel zelf hebben uitgedacht of zouden kunnen uitvinden om hen van Christus te scheiden. We lezen immers in de woorden die zojuist aangehaald zijn: "Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Zullen verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard daartoe in staat zijn? (Gelijk geschreven is: Om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood; wij worden geacht als schapen ter slachting). Ja, in al deze dingen zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem die ons liefgehad heeft. Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere" Rom. 8: 35-slot.

"Zal tot Mij komen."

Wat oefent de heerlijkheid die in Jezus Christus is, een aantrekkingskracht uit op het hart, als Hij zich openbaart!

Hoe trekt zij degenen die Hem door de Vader gegeven zijn, naar Hem toe! Daarom gaven zij die in vroeger dagen tot Hem kwamen, dit aan als de reden waarom zij tot

Hem kwamen: "En wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader" Joh. 1: 14.

En de reden waarom anderen niet komen, maar omkomen in hun zonden, is dat zij het zicht op Zijn heerlijkheid missen. "Indien ook ons evangelie bedekt is, zo is het bedekt voor degenen die verloren gaan, in welke de God van deze wereld de geest van hen die niet geloven, verblind heeft, opdat het heerlijk licht van het evangelie van Christus, die het beeld van God is, hen niet zou verlichten" 2 Kor. 3: 3.

Daarom is er een heerlijkheid in Jezus Christus die harten in beweging brengt. Als die heerlijkheid geopenbaard wordt, trekt zij mensen tot Hem.

Christus zal met de woorden "Zal tot Mij komen" dan ook bedoeld hebben: Als Mijn heerlijkheid geopenbaard wordt, dan moeten zij, dan zullen zij tot Mij komen. En hoewel degenen die oprecht tot Christus komen, wenend en vernederd komen, omdat zij overtuigd zijn van hun eigen slechtheid, wordt toch op een andere plaats gezegd, dat "de vrijgekochten des HEEREN zullen wederkeren en tot Sion komen met gejuich en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd zijn. Vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden."

Dit gebeurt, wanneer zij de heerlijkheid van die genade zien, die nu aan hen geopenbaard wordt in het aangezicht van onze Heere Jezus Christus en in de hoop die zij nu bezitten, dat zij met Hem zullen zijn in de eeuwige tabernakelen. Vandaar, dat weer een andere Schriftplaats zegt: "Met blijdschap en verheuging zullen zij geleid worden; zij zullen ingaan in des Konings paleis" Ps. 45. Er is dus een heerlijkheid in de Heere Jezus Christus, die aantrekkingskracht uitoefent op de harten van zondaren. Als die geopenbaard wordt, onderwerpt zij ons hart aan het Woord en doet ons tot Hem komen.

Over Abraham wordt verteld, dat de God der heerlijkheid aan hem verscheen toen hij in Mesopotamië woonde, en tot hem zei: "Ga uit uw land." En wat gebeurde er toen?

Wel, hij verliet zijn huis en zijn vrienden en heel de wereld kon hem niet tegenhouden. Nu vraagt de psalmdichter: "Wie is toch de Koning der heerlijkheid?" en hij antwoordt: "De HEERE, geweldig in het strijden." En wie was dat anders dan Hij, die de overheden en machten beroofde, toen Hij aan het kruis hing en daar over hen triomfeerde? En wie was dat anders dan Jezus Christus, dezelfde persoon die in onze tekst spreekt? Hij zei immers Zelf tot de Joden dat Abraham Zijn dag gezien had. "Abraham uw vader heeft met verheuging verlangd dat hij Mijn dag zien zou; en hij heeft hem gezien en is verblijd geweest" Joh. 8: 35.

Nu is het werkelijk zo dat de vleeselijke mens - op zijn minst - in zijn hart zegt: Er is geen gedaante noch heerlijkheid in Christus. En als hij Hem aanziet, zo is er geen schoonheid dat hij Hem zou begeren, Jes. 53. Maar hij liegt! Dit zegt hij, omdat hij Hem nooit echt gezien heeft. Maar degenen die in Zijn huis wonen en Hem zien in de spiegel van Zijn Woord²⁸ door de hulp van de Heilige Geest, zullen u andere dingen vertellen. "En wij allen", zo zullen zij zeggen, "met ongedekt aangezicht de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid" 2 Kor.. 3: 8, 9. Zij zien heerlijkheid in Zijn Persoon, heerlijkheid in alles wat Hij ondernomen heeft, heerlijkheid in de verdienste van Zijn bloed en heerlijkheid in Zijn volkomen gerechtigheid. Ja, zij zien in Hem een heerlijkheid die harten beroert, harten verzacht en harten verandert!

Zeker, Zijn heerlijkheid is verhuld en kan alleen dan gezien worden, als zij door de Vader geopenbaard wordt. Zij is verhuld door het vlees, door Zijn geringe afkomst naar het vlees en door de schande en de smaad die Hem in het vlees vergezelden.

Maar zij die door goddelijk licht door deze dingen kunnen heen zien, zullen heerlijkheid in Hem zien, ja, zo'n heerlijkheid dat die hun harten tot Hem zal trekken. Mozes was de aangenomen zoon van de dochter van Farao. Voor zover ik kan gissen, zou hij uiteindelijk koning geworden zijn als hij zich gevoegd had naar de ijdelheden die toen aan het hof heersten. Maar dat kon hij, dat wilde hij niet doen. Waarom niet? Wat was daarvan de oorzaak? Wel, hij zag meer in het slechtste van Christus - als u me deze uitdrukking toestaat - dan in het beste van alle schatten van het land Egypte. Hij "weigerde een zoon van Farao's dochter genoemd te worden; verkiezende liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben; achtende de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom te zijn dan de schatten in Egypte; want Hij zag op de vergelding des loons." Hij verliet Egypte en vreesde de toorn van de koning niet, Hebr. 11.

Maar wat gaf hem de moed om zo te handelen? Wel, hij bleef standvastig omdat hij het oog sloeg op Hem Die spreekt in de tekst waarover deze verhandeling gaat: "Hij bleef standvastig, als ziende de Onzienlijke." Nu vraag ik, zou een blik op Jezus het hart van Mozes zó hebben afgetrokken van een kroon, een koninkrijk enz., als hij door die blik niet méér in Hem gezien had, dan in al die andere dingen?

Wanneer Hij zegt: "Zal tot Mij komen", bedoelt Hij daarmee, dat zij de heerlijkheid van de genade die in Hem te vinden is, zullen ontdekken. De schoonheid en de heerlijkheid daarvan oefent zo'n kracht uit, dat zij de harten van hen die aan Hem gegeven zijn met een gezegende overmacht onweerstaanbaar dringt en dwingt.

Mozes, over wie wij zojuist spraken, was geen kind meer toen hij op deze manier overweldigd werd door de heerlijkheid en schoonheid van deze Heere. Hij was veertigjaar oud en omdat hij een man was van aanzienlijke wijsheid en hem vele mogelijkheden ter beschikking stonden, was hij ook uitstekend in staat om een oordeel te vellen over de goede dingen die hem in het land Egypte te wachten stonden. Maar juist hij was het die de heerlijkheid van Egypte van zo weinig waarde achtte, dat hij zich er niet meer mee wilde inlaten toen hij eenmaal een blik geslagen had op deze Heere Jezus Christus.

Deze goddeloze wereld is van mening, dat de fantasieën over een hemel en over een gelukzaligheid na dit leven goed genoeg zijn om de harten te vervullen van hen die het goede van deze wereld niet bezitten om daarvan te genieten, of van hen die zo dwaas zijn dat ze niet weten hoe zij ervan genieten moeten. Maar laten ze dan maar weten, dat er mensen van alle rangen en standen geweest zijn die zich overweldigd wisten door de heerlijkheid van onze Heere Jezus Christus en die alles verlaten hebben om Hem te volgen. We denken bijvoorbeeld aan Abel, Seth, Henoch, Noach, Abraham, Izak, Jacob, Mozes, Samuël, David, Salomo, en wie verder niet, die inzicht en genade bezaten om hemelse dingen te smaken? Inderdaad, niemand kan ver bij Hem vandaan blijven of zich langer tegen Hem verzetten, als Hij aan hem de heerlijkheid van Zijn genade openbaart.

BELOFTE AAN HEN DIE TOT CHRISTUS KOMEN

"En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Met deze woorden legt onze Heere Jezus Christus nog breder uit hoe groot Zijn goedheid is tegenover de zondaar die tot Hem komt. Tevoren heeft Hij gezegd: "Zij zullen komen", en nu betuigt Hij dat Hij hen met hartelijke genegenheid wil ontvangen. Maar laat ik eerst nog enkele woorden zeggen met betrekking tot het schijnbaar voorwaardelijk karakter van deze belofte die ik nu behandel. "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." Sommigen zullen zeggen dat hieruit duidelijk is dat het van ons komen afhangt, of Christus ons in genade wil aannemen. Daarom zou onze zaligheid door Christus van deze voorwaarde afhankelijk zijn.

Als wij komen, zullen wij ontvangen worden, maar als wij niet komen, zullen wij niet ontvangen worden: dit wordt volgens hen overduidelijk in deze woorden aangegeven.

De belofte van het ontvangen worden, is alleen voor degene die komt: *"En die tot Mij komt..."*

Hierop wil ik het volgende antwoord geven.

Het komen dat in deze woorden genoemd wordt als een voorwaarde om tot het leven aangenomen te worden, wordt nu juist beloofd. Het is zelfs zo dat in de belofte die aan deze woorden voorafgaat, verzekerd wordt, dat wij werkelijk komen zullen. In het laatste deel van de tekst wordt het komen tot Christus impliciet van ons geëist, maar in het begin van de tekst wordt de genade die ons in staat kan stellen om te komen ten stelligste aan ons beloofd. Het is alsof Hij wil zeggen: "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik daarom geenszins uitwerpen."

Wij komen tot Christus, omdat gezegd is dat wij zullen komen en omdat het ons gegeven is om te komen. Daarom is de voorwaarde die door Christus is uitgedrukt in het laatste deel van de tekst, onvoorwaardelijk beloofd in de woorden die daaraan voorafgaan. Inderdaad, het komen dat hier bedoeld wordt is niets anders dan het gevolg van de belofte "zal tot Mij komen." Zij *zullen* komen en Ik zal hen niet uitwerpen.

"En die tot Mij komt."

Hij zegt niet: "En die tot Mij gekomen is" maar: "En die tot Mij komt."

Wij spreken over deze woorden allereerst in het algemeen en vervolgens willen wij meer op bijzonderheden letten.

Wanneer wij de woorden in de eerste plaats in het algemeen beschouwen, dringen de volgende vier aspecten zich aan ons op:

Ten eerste.

Jezus Christus vertrouwt erop dat aangezien de Vader Zijn volk aan Hem gegeven heeft, zij kracht zullen ontvangen om tot Hem te komen. "En die tot Mij komt." Het is alsof Hij daarmee wil zeggen: "Ik weet dat zij kracht zullen ontvangen om tot Mij te komen, omdat zij aan Mij gegeven zijn." Hij zegt niet: "Als zij komen" of: "Ik veronderstel dat zij zullen komen", maar: "En die tot Mij komt!"

Met deze woorden laat Hij ons dus zien, dat Hij zich erop toelegt hen te ontvangen en zalig te maken die de Vader aan Hem gegeven heeft. Ik zeg met opzet: "Hij legt zich erop toe" of: "Hij staat gereed om hen te ontvangen." Zoals gezegd, rekent Hij er dus

op of vertrouwt Hij erop, dat zij inderdaad tot Hem zullen komen. Hij verwacht dat de Vader hen in Zijn armen zal leiden en staat daarom gereed om hen te omhelzen.

Ten tweede.

Christus duidt in deze woorden ook aan dat Hij heel goed weet, wie aan Hem gegeven zijn en dat niet zozeer doordat zij tot Hem komen, maar doordat zij aan Hem gegeven zijn. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, enz." Van degene die tot Hem komt, weet Hij dat hij behoort tot hen die de Vader Hem gegeven heeft. Daarom ontvangt Hij hem ook, namelijk omdat hij door de Vader aan Hem gegeven is. "Ik ken Mijn schapen", zegt Hij' en daarmee doelt Hij niet alleen op hen die Hem al kennen, maar ook op hen die Hem nog niet kennen. "Ik heb nog andere schapen", zegt Hij, "die van deze stal niet zijn", niet uit de Kerk van de Joden, maar mensen die nog in hun zonden leven, namelijk de onbeschaafde en barbaarse heidenen. Daarom zei de Heere Jezus ook tot Paulus, toen hij bang was in Corinthe te blijven omdat hij vermoedde dat hem daar iets kwaads zou overkomen: "Wees niet bevreesd, maar spreek en zwijg niet, (...) want Ik heb veel volks in deze stad"². Het volk waarover de Heere hier spreekt, werd op dat moment niet als het Zijne beschouwd omdat zij al bekeerd waren, maar krachtens de gave van de Vader, want Hij had ze aan Hem gegeven. Daarom moest Paulus daar blijven om het Woord van de Heere tot hen te spreken. Door zijn prediking zou de Heilige Geest dan krachtig in hun harten werken en maken dat zij tot Hem zouden komen, Die met hart en ziel bereid was hen te ontvangen.

Ten derde.

Christus geeft in deze woorden ook aan dat er niet meer tot Hem komen, dan Hem inderdaad door de Vader gegeven zijn. Want degene van wie in deze tekst gezegd wordt dat hij tot Hem komt, is één van de "allen" die door Christus al eerder genoemd waren. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen", en elke persoon die tot die allen behoort, "zal Ik geenszins uitwerpen." De apostel Paulus zinspeelt hier ook op wanneer hij zegt: "Hij heeft gegeven sommigen tot apostelen, enz. totdat wij allen zullen komen tot de enigheid van het geloof en der kennis van de Zoon van God, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte van de volheid van Christus" Efése 4: 11-13.

Let er op, dat hier precies als in onze tekst gesproken wordt over allen: "Totdat wij allen zullen komen." Wie zijn deze allen? Ongetwijfeld allen die de Vader aan Christus geeft. Dit wordt ook daardoor aangeduid, dat hij deze allen het lichaam van Christus noemt en de mate van de grootte van de volheid van Christus. Daarmee bedoelt hij het gehele aantal van degenen die gegeven zijn, namelijk de ware, uitverkoren kerk, die Zijn lichaam en Zijn volheid genoemd wordt⁴.

Ten vierde

Tenslotte wijst Christus Jezus door deze woorden erop, dat Hij met deze gave die de Vader aan Hem schenkt, zeer tevreden is. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." Ik zal hem hartelijk, met grote bereidwilligheid en innerlijke voldoening ontvangen.

Deze woorden laten ook zien, dat Christus' liefde in het ontvangen even ruim - en niet ruimer! - is als de liefde van Zijn Vader in het geven. Daarom dankt Hij Zijn Vader voor Zijn gave en Hij dankt de Vader er ook voor dat Deze Hem en Zijn werken verborgen heeft voor de overigen, die in goddeloosheid levens.

WELKOM BIJ CHRISTUS

BELANG VAN HET WOORD *HEM*

In de tweede plaats willen we echter ook meer in detail letten op de woorden "*En die tot Mij komt.*" Eigenlijk staat er: "*En hem die tot Mij komt!*"

In dit woord "hem" ziet Christus terug naar de gave van de Vader, niet slechts naar de totaliteit en het geheel van die gave, maar naar iedere "hem" die tot dat geheel behoort. Het is alsof Hij zeggen wilde: "Ik aanvaard niet alleen de gave van Mijn Vader in het algemeen, maar Ik heb bijzondere aandacht voor elk van hen afzonderlijk. Ik wil ook niet slechts enkelen, of het grootste gedeelte van hen beschermen en bewaren, maar elke "hem" die komt; er zal geen stofje aan ontbreken. Geen hoeft van dit alles zal verloren gaan of achterblijven."

En inderdaad, hier stemt Hij in met de wil van Zijn Vader, die luidt dat van allen die Hij Hem gegeven heeft, Hij daaruit niets zou verliezen, Joh. 6:39.

"En hem die komt." Door op deze wijze de gave van Zijn Vader in "hem' s" te verdelen en door over hen in het enkelvoud te spreken, laat Christus Jezus ook zien, welk bijzonder werk in elk van hen zal plaatsvinden op de tijd die door de Vader bepaald is. "En het zal te dien dage geschieden", zegt de profeet, "dat de HEERE dorsen zal van de stroom der rivier af, tot aan de rivier van Egypte; doch gijlieden zult opgelezen worden, een bij een, o gij kinderen Israëls." Hier is sprake van de "hem' s" die een voor een door de Vader voor Hem worden opgelezen, Jes. 27:12.

Hij laat hier ook zien dat degene die de Vader aan Christus gegeven heeft, geen enkel voordeel kan hebben van zijn afkomst, verwantschap of van een uiterlijke of vleeselijke familierelatie. Het is Zijn bedoeling om alleen de "hem", de "hem" die gegeven is, de "hem" die komt, vast en zeker te beschermen en te bewaren. De mensen maken een grote drukte over de kinderen van de gelovigen: O, die kinderen van de gelovigen! Maar als het kind van de gelovige niet de "hem" is die in deze onvoorwaardelijke belofte begrepen is, dan kunnen noch de grote drukte die deze mensen maken, noch wat de ouders of het kind kunnen doen, hem een aandeel geven in deze belofte van de Heere Christus, deze onvoorwaardelijke belofte.

"*En hem die komt.*" Er zijn verschillende soorten personen die de Vader aan Jezus Christus gegeven heeft. Zij zijn niet allen van dezelfde rang of positie. Sommigen zijn hooggeplaatst, anderen van lage komaf. Sommigen zijn wijzen, anderen dwazen. Sommigen zijn meer beschaafd en gehoorzaam aan de wet, anderen zijn meer werelds en afkerig van Hem en Zijn evangelie. Omdat nu degenen die Hem gegeven zijn, in zekere zin zo verschillend zijn en omdat Hij toch ook zegt: "En die tot Mij komt enz.", geeft Hij ons daardoor het volgende te kennen. Hij is er niet op uit - zoals dat onder mensen gewoon is - om zorgvuldig het beste uit te kiezen en het slechtste te laten liggen, maar Hij neemt het op voor degene die de Vader aan Hem gegeven heeft en die tot Hem komt. "Hij zal geen verandering aanbrengen en een goede ruilen voor een kwade en een kwade voor een goede", Lev. 27:10.

Hij zal degene die tot Hem komt, nemen zoals hij is en zijn ziel zaligmaken.

Er zijn heel wat ellendige stakkers door de Vader aan Jezus Christus gegeven, maar niet een van hen is door Hem verworpen of veracht. Over degenen die de Vader aan Christus gegeven heeft, wordt gezegd dat zij ergere dingen gedaan hebben dan de heidenen, dat zij moordenaars waren, dieven, dronkaards, zedeloze mensen en wat

niet al! Maar Hij heeft hen alle ontvangen, gewassen en gered. Een passend beeld van dit soort mensen is het ontstellende voorbeeld dat in het zestiende hoofdstuk van Ezechiël vermeld wordt: een kind, weggeworpen in een stinkende toestand, vanwege de walgelijkheid van zijn ziel op de dag waarop het geboren was. Een schepsel dat in zo'n ellendige toestand verkeerde, dat geen oog over haar bewogen was om een van de dingen aan haar te doen die in dat hoofdstuk vermeld worden, of medelijden over haar had. Geen oog had medelijden over haar dan dat van Hem die in onze tekst spreekt.

"En hem die komt." Laat hem zo rood zijn als bloed, zo rood als karmozijn. Sommige mensen zijn bloedrode zondaars, karmozijnrode zondaars, zondaars met een dubbele kleurspoeling, die eenmaal, tweemaal in het zondebad gedoopt zijn, voordat zij tot Jezus Christus komen. Bent u die deze regels leest, zo iemand? Zeg eens eerlijk, bent u zo iemand? En komt u nu tot Jezus Christus om de genade van de rechtvaardiging te verkrijgen, opdat u wit gemaakt mag worden in Zijn bloed en bedekt mag worden met Zijn gerechtigheid? Vrees niet. Want dit feit dat u komt, betekent in elk geval dat u behoort tot het getal van hen die de Vader aan Christus heeft gegeven. Daarom zal Hij u geenszins uitwerpen. "Komt dan", zegt Christus, "en laat ons samen richten; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol", Jes. 1:12.

"En hem die komt." Er waren veel vreemdsoortige mensen die tot Jezus Christus kwamen toen Hij hier op aarde leefde, maar Hij ontving hen allen zonder ook maar iemand weg te zenden. Hij "sprak tot hen van het Koninkrijk Gods; en die genezing van node hadden, maakte Hij gezond"¹³. Daarom mogen we ons wel verwonderen over de woorden "En hem die komt...." Want niemand van hen die krachtens de gave van de Vader en Zijn trekkende liefde tot Jezus Christus komen, zal verworpen worden. Ja, ik zeg dat niemand van hen, wat zij ook geweest zijn en wat zij ook gedaan hebben, zal worden afgewezen of overgeslagen, maar zij zullen toegelaten worden om te delen in Zijn zaligmakende genade. In het evangelie naar Lukas wordt gezegd, dat het volk "zich verwonderde over de genadige woorden die uit Zijn mond kwamen", Luk. 4:22.

Nu, dit is een van Zijn genadige woorden, want deze woorden zijn als honingdruppels, zoals de Schrift zegt: "Lieflijke woorden zijn als een honingraat, zoet voor de ziel en een medicijn voor het gebeente", Spr. 16:24. Dit zijn inderdaad genadige woorden, zo vol inhoud als alleen een getrouw en barmhartig Hogepriester ze kon spreken. Luther heeft gezegd: "Wanneer Christus spreekt, heeft Hij een mond zo wijd als hemel en aarde." Dat wil zeggen: een mond om alles te zeggen wat tot bemoediging dient van iedere zondaar die tot Jezus Christus komt. Luister ook hoe Hijzelf bevestigt dat Zijn Woord vast en zeker is: "Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan", Matth. 24:35.

Dit wordt ook bevestigd door het getuigenis van de vier evangelisten die zo getrouw verhaalden hoe Hij allerlei zondaren die tot Hem kwamen, liefdevol ontving, of het nu tollenaars waren, hoeren, moordenaars, mensen die door de duivel bezeten of buiten hun zinnen waren, ja, wat niet al? Luk. 19:1-8; Matth. 21:31; Luk. 15; Luk. 23:41, 42; Mark. 16:9; Mark. 5:1-9.

Hieruit worden ons dus twee dingen duidelijk:

- In de eerste plaats zien we hier de grootte van de verdiensten van Christus en vervolgens

- de bereidwilligheid van Zijn hart om die verdiensten aan grote zondaars toe te rekenen, als zij tot Hem komen.

Allereerst zien we hier dan de grootte van de verdiensten van Christus.

We mogen immers niet veronderstellen dat Zijn woorden groter zijn dan Zijn verdiensten. Hij is machtig genoeg om Zijn woord in vervulling te doen gaan. Hij kan het niet alleen zeggen, maar ook doen. "Hij is machtig meer dan overvloedig te doen, boven al wat wij bidden of denken", ja, Hij kan alle dingen doen, zelfs meer dan Hij beloofd heeft, Ef. 3:20. Omdat Hij elke "hem" die tot Hem komt, daarbij insluit, moeten wij daaruit concluderen dat Hij ieder die zo tot Hem komt, redden kan van de grootste zonden.

Denkt u, zo vraag ik, dat de Heere Jezus niet nadacht voordat Hij sprak? Hij sprak in alle gerechtigheid en daarom moeten wij op grond van Zijn Woord oordelen hoe machtig Hij is om te verlossen. Hij sprak in gerechtigheid en in grote getrouwheid, toen Hij dit gezegend evangeliebouwwerk - dat wil zeggen: onze tekst - begon op te trekken. Hij was er eerst voor gaan zitten om hiervan de kosten te overrekenen. Hiervan wist Hij dat Hij in staat was het te volbrengen. Wat, Heere, geldt dit voor iedere "hem", voor iedere "hem" die tot U komt? Dit is een Christus die het waard is om Hem te zoeken. Dit is een Christus die het waard is dat wij tot Hem komen.

Hieruit zouden we moeten leren om nauwgezet te letten op de natuurlijke kracht die aan ieder woord van God eigen is. Bovendien maakt dit ons duidelijk dat we de macht van Christus om zalig te maken niet moeten beoordelen naar onze zonden of naar ons oppervlakkig begrip van Zijn genade, maar naar Zijn Woord. Dat is immers de zuivere maatstaf van de genade. Want als we niet op deze wijze oordelen, zullen wij Zijn genade onteren, het profijt van Zijn Woord verliezen en onszelf nodeloze vrees bezorgen door veel moedeloosheid, ook al komen wij tot Jezus Christus. Degene die komt, ja, iedere "hem" die komt, heeft aan dit Woord van Christus genoeg om zichzelf te voeden met hoop op de zaligheid. Wanneer u tot Christus komt, zondaar, oordeel dan of Hij u kan zaligmaken naar de juiste zin van Zijn woorden! Zondaar die tot Hem komt, vel een oordeel over de kracht van Zijn bloed, de volkomenheid van Zijn gerechtigheid en de kracht van Zijn voorbede naar Zijn woord!

"En hem die tot Mij komt," zegt Hij, "zal Ik geenszins uitwerpen." "Geenszins", dat wil zeggen: om geen enkele zonde. Oordeel dan naar Zijn woord hoe machtig Hij is om u te behouden. Over de woorden van God aan de kinderen Israëls wordt gezegd: "Niet een van al de goede woorden die de HEERE gesproken had tot het huis van Israël, bleef onvervuld; het geschiedde allemaal." En op een andere plaats lezen we: "Niet één van al de goede woorden die de HEERE uw God over u gesproken heeft, is onvervuld gebleven; zij zijn alle aan u vervuld en niet één woord is onvervuld gebleven", Joz. 23: 14.

Komende zondaar die tot Christus komt, trek iedere belofte die u in het woord van Christus vindt, in welke richting u maar kunt, mits u haar niet krachteloos maakt en te gronde richt. Dan zult u ontdekken dat Zijn bloed en verdiensten beantwoorden aan alles wat het Woord zegt of aan elke goede conclusie die uit het Woord getrokken wordt, zodat we ons daar vrijmoedig op kunnen verlaten. Zo zegt Hij in deze tekst: "En hem die tot Mij komt." Het staat er zonder nadere bepaling, zonder de minste aanduiding dat iemand verworpen zal worden, al was hij nog zo'n groot zondaar; als hij maar tot Christus komt. Wees er daarom zeker van dat u, wie u ook bent, in deze woorden bedoeld wordt, mits u tot Hem komt. Ook zal het helemaal geen belediging voor Christus zijn, als u Hem op Zijn eigen woorden vangt, zoals Benhadads knechten

dat bij Achab deden. We lezen in de tekst dat "de mannen van Benhadad nauwkeurig opletten of hij iets zou zeggen" - namelijk een woord van genade - "om zich daar haastig aan vast te klemmen." Nu had Achab Benhadad zijn broeder genoemd. Daarop antwoordden de mannen: "Benhadad is uw broeder!" en zo vingen zij hem op zijn eigen woorden. 1 Kon. 20:33.

Zondaar, zondaar die tot Christus komt, doe zo ook met Jezus Christus en Hij zal dat welwillend van u aanvaarden. Toen Hij in Zijn gesprek met de Kanaänese vrouw haar een hond noemde, ving zij Hem op Zijn woord en zei: "Dat is waar, Heere, maar de honden eten ook van de kruimels die van de tafel van hun heren vallen." Ik zeg, zij ving Hem zo op Zijn eigen woorden en Hij vatte dat goed op, want Hij zei: "O vrouw, groot is uw geloof; u geschiede gelijk gij wilt", Matth. 15:28.

Vang Hem, zondaar die tot Hem komt, vang Hem op Zijn eigen woorden. Hij zal dat zeker goed opvatten en zal zich niet door u beledigd voelen.

Het tweede punt dat, zoals ik u zei, door deze woorden wordt aangeduid, is het volgende: *de hartelijke bereidwilligheid van Christus om Zijn verdiensten toe te rekenen aan de grootste zondaar, als hij maar tot Hem komt.* "En hem die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

De ontwaakte zondaar die tot Hem komt, twijfelt niet zozeer aan de macht van Christus, maar wel aan Zijn bereidwilligheid om hem zalig te maken. "Heere, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen", zei iemand, Mar. 1:40.

Hij gebruikte het woordje "indien" niet in verband met Zijn macht, maar in verband met Zijn wil. Hij wist dat Hij het kon, maar hij was er niet ten volle van overtuigd dat Hij het ook wilde. Maar wij hebben dezelfde grond om te geloven dat Hij het wil, als om te geloven dat Hij het kan. En inderdaad, de grond voor beide is het Woord van God. Als Hij niet bereidwillig was, waarom zou Hij het dan beloven? Waarom zou Hij dan zeggen dat hij de zondaar die tot Hem komt, zou ontvangen?

Komende zondaar, let erop, dat wij gewoon zijn bij mensen ervoor te pleiten dat zij bepaalde dingen zullen doen. Waarom zouden we dat ook bij God niet doen? Ik ben er zeker van dat we voor het laatste niet minder grond hebben dan voor het eerste, want wij kunnen pleiten op de belofte van een getrouwe God. Zo vatte Jacob Hem op Zijn eigen woord. "Gij hebt gezegd", zei hij, "Ik zal gewisselijk bij u weldoen" Gen. 32:12. En uit deze belofte leidde hij af, dat hiervan het logisch gevolg was dat Hij ook bereidwillig moest zijn.

Ook ónze tekst geeft ons enige grond om daaruit dezelfde conclusie te trekken. "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Hier wordt verzekerd dat Hij de bereidwillige is, precies zoals hier aangeduid wordt dat Hij de machtige is. Nu moet u er goed op letten dat het geloof van Abraham meer werkzaam was met Gods macht, dan met Zijn bereidwilligheid. Dat wil zeggen: hij trok de conclusie dat hij een zoon zou krijgen, uit de macht die God bezat om de belofte aan hem te vervullen. Abraham was er namelijk van overtuigd, dat God bereid was om hem een zoon te geven, anders zou Hij er hem geen beloofd hebben. "En hij heeft aan de belofte van God niet getwijfeld door ongeloof, maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer; en tenvolle verzekerd zijnde, dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen", Rom. 4:20.

Maar werd zijn geloof ook niet aangevochten of op de proef gesteld met betrekking tot Zijn bereidwilligheid? Neen, daar was niet de minste reden voor, omdat Hij het beloofd had. Zeker, als Hij het niet beloofd had, zou hij er met recht aan hebben kunnen twijfelen. Omdat Hij het echter beloofd had, was er geen enkele reden tot

twijfel overgebleven. Zijn bereidwilligheid om hem een zoon te geven, was immers daarin duidelijk geworden dat Hij hem een zoon beloofde. Daarom geven onze tekstwoorden voldoende grond om iedere zondaar die tot Christus komt, ermee te bemoedigen, dat Hij even bereidwillig als machtig is om hem aan te nemen. En omdat Hij ook de macht heeft om te doen wat Hij wil, wordt er voor de zondaar die tot Hem komt, volstrekt geen reden meer overgelaten om te twijfelen. Hem blijft slechts over om te komen in de volle verwachting dat hij aangenomen zal worden en in genade en barmhartigheid zal worden ontvangen.

Voordelen voor iemand die tot Christus gekomen is

"En hem die tot Mij komt." Hij zegt niet: "En hem die gekomen is" maar: "En hem die komt." Dat wil zeggen: hem wiens hart naar Mij begint uit te gaan en die alles om Mij nentwil verlaat; hem die uitziet en op weg is naar Mij.

We moeten daarom een onderscheid maken tussen het komen en het gekomen zijn tot Jezus Christus. Wie tot Hem gekomen is, heeft met meer zekerheid uit Zijn hand ontvangen wat hij tevoren miste, dan degene die nog bezig is tot Hem te komen.

Iemand die tot Christus gekomen is, heeft veel vóór op hem die alleen nog maar bezig is tot Hem te komen, en wel in zeven opzichten.

Ten eerste. Hij die tot Christus gekomen is, is dichter bij Hem dan degene die alleen maar naar Hem op weg is. Want hij die nog bezig is tot Hem te komen, is toch in zekere zin op een afstand van Hem, zoals we lezen van de verloren zoon toen hij terugkeerde: "En als hij nog ver van hem was", Luk 15:20. Nu heeft hij die het dichtst bij Hem is, het beste gezicht op Hem. Daarom is hij het best in staat zich een oordeel te vormen over Zijn wonderlijke genade en schoonheid, zoals God ook zegt: "Laat ze naderbij komen en laat ze dan spreken." En zoals de apostel Johannes zegt: "En wij hebben gezien en getuigen, dat God Zijn Zoon gezonden heeft om de Zaligmaker der wereld te zijn", Joh. 4:14.

Hij die nog niet tot Christus gekomen is, ook al is hij naar Hem op weg, is niet in staat om zo'n duidelijk oordeel te vormen over de waarde en heerlijkheid van de genade van Christus, als hij die tot Hem gekomen is en dat alles heeft aanschouwd. Stel daarom uw oordeel uit, zondaar, totdat u naderbij gekomen bent.

Ten tweede. Hij die tot Christus gekomen is, heeft dit voor op hem die alleen nog maar naar Hem op weg is, dat hij van zijn zondepak bevrijd is. Want hij die nog bezig is tot Hem te komen, is niet van die last verlost. Wie tot Hem gekomen is, heeft zijn last op de Heere geworpen en door het geloof heeft hij gezien dat hij daarvan bevrijd is. Maar wie nog naar Hem op weg is, torst die naar zijn eigen gevoel nog op zijn schouders. De woorden "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt" houden in, dat ook al komen zij tot Hem, hun last toch nog op hen is en dat hij op hen blijven zal, totdat zij werkelijk tot Hem gekomen zijn.

Ten derde. Wie tot Christus gekomen is, heeft ook dit voor op hem die nog naar Hem op weg is, namelijk dat hij gedronken heeft van het heerlijke en zielverkwikkende water des levens. Hij die nog bezig is tot Hem te komen, heeft hier niet van gedronken. "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke." Joh. 7:37. Let erop: Hij moet tot Hem komen voordat hij drinkt. Zo spreekt de profeet ook: "O alle gij dorstigen, komt tot de wateren!" Hij drinkt niet terwijl hij nog op weg is, maar wanneer hij tot de wateren gekomen is.

Ten vierde. Wie tot Christus gekomen is, heeft ook dit voor op degene die nog naar Hem op weg is, namelijk dat hij niet zo verschrikt wordt door het geluid - of, als ik het zo zeggen mag, door het geraas en getier - van de bloedwreker die hem op de hielen zit. Als de man die een ander gedood had, naar de vrijstad vluchtte, werd hij achtervolgd door het geluid van de bloedwreker die hem najoeg, of door de vrees daarvoor. Maar wanneer hij bij de vrijstad was gekomen en daar was binnengegaan, hield dat geluid op. Precies zo is het met hem die nog naar Jezus Christus op weg is: hij hoort vele geluiden in zijn oren die hem vrees aanjagen, geluiden van dood en van verdoemenis. Maar wie gekomen is, is daar terstond van bevrijd. Daarom zegt Hij: "Komt, en Ik zal u rust geven." En op een andere plaats lezen we: "Want wij, die geloofd hebben, gaan in de rust, gelijk Hij gezegd heeft", Hebr. 4. Het geloof dat hier bedoeld wordt, is het geloof in Christus. Want zij die tot Hem gekomen zijn, zullen ervaren dat de rust die zij zochten, alleen in Hem te vinden is.

Ten vijfde. Wie tot Christus gekomen is, is daarom niet zo vatbaar voor die neerslachtigheid en moedeloosheid tengevolge van de woedende aanvallen van de duivel, als degene die nog naar Jezus Christus op weg is - al heeft ook de eerstgenoemde zijn verzoeken. Dat degene die bezig is tot Christus te komen, bijzonder veel last heeft van de macht van satan is duidelijk uit de geschiedenis van de maanzieke jongen: "En terwijl hij nog naar Hem toekwam, wierp de duivel hem neer en verscheurde hem"³⁴. Maar wie tot Christus gekomen is, kent uit eigen ervaring vertroosting en verkwikkingen, ook al blijft de satan tegen hem briesen. Ja, hij bewaart deze bemoediging als het ware in een schatkamer, om die zich voor ogen te stellen in tijden van verzoeking en strijd. Dat alles mist degene echter die nog op weg is tot Christus.

Ten zesde. Hij die tot Christus gekomen is, heeft ook dit voor, dat hij het bruiloftskleed aan heeft, terwijl degene die nog naar Hem op weg is, dat niet heeft. Toen de verloren zoon terugkeerde naar zijn vader was hij in niets anders dan lompen gehuld en werd hij gekweld door een lege maag. Maar toen hij daar aangekomen was, werd het beste kleed te voorschijn gehaald en ook de gouden ring en de schoenen, ja, dat alles werd hem tot zijn grote vreugde aangedaan. Het gemeste kalf werd voor hem geslacht en er werd muziek gemaakt om hem vrolijk te stemmen. En zo zong ook de vader zelf over hem: "Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden!", Lukas 15.

Ten zevende. In één woord: de zuchten, tranen, twijfels en vrees van hem die tot Christus gekomen is, worden veranderd in gezangen en lofliederen. Nu heeft hij immers de verzoening en het onderpand van zijn erfenis verkregen. Maar hij die nog naar Christus op weg is, kent deze lofliederen en gezangen van verlossing niet. Ook heeft hij de verzoening nog niet verkregen en het onderpand van zijn erfenis, die bestaat in het verzegelend getuigenis van de Heilige Geest doordat het bloed van Christus op zijn geweten gesprenkeld is, want hij is nog niet tot Hem gekomen. Rom. 5:11; Ef. 1:13; Hebr. 12:22-24.

Belang van het woord KOMT

"En die tot Mij komt."

Uit dit woord "komt" zijn verder nog de volgende bijzonderheden af te leiden.

In de eerste plaats *dat Jezus Christus Zijn oog gevestigd heeft op de eerste beweging van het hart van een zondaar die tot Hem komt en dat Hij daar ook nauwgezet op let.* Komende zondaar, uw verlangens kunnen niet naar Christus uitgaan of Hij ziet deze verlangens in uw hart werken. "HEERE", zei David, "voor U zijn al mijn begeerten en mijn zuchten zijn voor U niet verborgen"³⁸. Dit zei hij toen hij terugkeerde naar de Heere Jezus Christus, nadat hij afgedwaald was. Van de verloren zoon lezen we dat zijn vader hem al zag toen hij nog ver van hem verwijderd was. Toen had hij zijn oog al op hem gevestigd en zag hij dat zijn hart naar hem uitging, Luk 15:20.

Toen Nathanaël tot Jezus Christus gekomen was, zei de Heere tot de mensen die voor Hem stonden: "Zie, waarlijk een Israëliet, in welke geen bedrog is." Maar Nathanaël antwoordde Hem: "Vanwaar kent Gij mij?" Jezus antwoordde: "Eer Filippus u riep, toen gij onder de vijgenboom was, zag Ik u." Joh. 1:47, etc. Daar, zo vermoed ik, stortte Nathanaël zijn ziel uit tot God om genade te verkrijgen, of smeekte hij dat Hij hem een goed inzicht wilde geven met betrekking tot de Messias die komen zou. En Jezus zag op dat ogenblik al de roerselen van zijn oprechte hart.

Ook in het hart van Zacheüs waren verborgen verlangens naar Jezus Christus - hoe we die ook precies moeten opvatten - toen hij naar voren liep en in een boom klom om Hem te zien. Op dat moment had de Heere Jezus Christus ook al het oog op hem geslagen. Toen Hij daarom op die plaats was aangekomen, keek Hij omhoog, zag hem aan en beval hem omlaag te komen. "Want", zo zei Hij, "Ik moet heden in uw huis blijven", namelijk om het werk der genade in zijn ziel verder te voltooien.

Onthoud dit, zondaar die tot Christus komt!

Ten tweede. *Evenals Jezus Christus het oog gevestigd heeft op de zondaar die tot Hem komt, zo heeft Hij ook Zijn hart geopend om hem te ontvangen.* Dit wordt bevestigd door de tekst: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Het komt ook hierin uit dat Hij voor de zondaar die tot Hem komt, de weg bereidt en die zo gemakkelijk mogelijk maakt. Dit feit dat Hij de weg bereidt, komt duidelijk naar voren in de gezegende woorden "Ik zal hem geenszins uitwerpen." Maar over dat punt hoop ik meer te zeggen, wanneer we dat deel van de tekst behandelen. "En als hij nog ver van hem was, zag zijn vader hem, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en hij liep toe, viel hem om zijn hals en kuste hem." Al deze uitdrukkingen vormen een sterk bewijs, dat het hart van Christus geopend is om de zondaar die tot Hem komt, te ontvangen.

Ten derde. Zoals het oog van Jezus Christus op de zondaar die tot Hem komt, gevestigd is en zoals Zijn hart geopend is om hem te ontvangen, zo is Hij ook vastbesloten dat niets Zijn hart zal weerhouden om die zondaar aan te nemen. De zonden die hij bedreven heeft en ook de lengte van de tijd die hij daarin volhard heeft, zullen Jezus Christus in geen geval overhalen om hem te verwerpen. Komende zondaar, u komt tot een liefdevolle Heere Jezus!

Ten vierde. Deze woorden drupten van Zijn gezegende lippen, opdat de komende zondaar moed zou mogen vatten om voort te gaan op de weg, totdat hij inderdaad tot Jezus Christus gekomen is. Het was ongetwijfeld een grote bemoediging voor de blinde Bartimeüs, dat Jezus Christus stilstond en hem bij zich liet komen, toen hij riep: "Jezus, Gij Zoon van David, ontferm u mijner!" Daarom, zo lezen we, wierp hij zijn mantel af, stond op en kwam tot Jezus. Mar. 10:46. Als nu de roepstem om te komen al zoveel bemoediging bevat, hoeveel te meer de belofte dat zulke zondaren ook aangenomen zullen worden! U moet er dan ook op letten dat hij wel geroepen was om

te komen, maar er geen belofte bij had. Daarom was zijn geloof gedwongen alleen te werken met de volgende gevolgtrekking: Hij roept mij; en omdat Hij mij roept, zal Hij zeker aan mijn wens voldoen.

Maar, komende zondaar, u hoeft niet zover te gaan dat u hier allerlei gevolgtrekkingen gaat maken, want u hebt duidelijke beloften: "En hem die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." Deze woorden bevatten zo'n volle en duidelijke aanmoediging als men zich maar wensen kan. Want veronderstel nu eens dat het u toegestaan werd zelf een belofte te bedenken en dat Christus verklaarde dat Hij die zou vervullen aan de zondaar die tot Hem zou komen, zou u een betere belofte kunnen bedenken? Zou u een belofte kunnen uitdenken die voller is, meer van vrije genade spreekt of zich wijder uitstrekt? Een belofte die zo rekening houdt met de eerste verlangens van het hart naar Jezus Christus? Een belofte die zo verklaart dat Jezus Christus Zijn hart opent om de komende zondaar te ontvangen, ja, Hem daartoe zelfs verplicht. Ja, verder nog een belofte die zo aantoonst dat de Heere Jezus vast besloten is de ziel van de zondaar die tot Hem komt, uit vrije genade te ontvangen en dat Hij haar geenszins zal uitwerpen of de bedoeling heeft haar af te wijzen. Dit alles ligt immers volledig in deze belofte opgesloten en vloeit er natuurlijk uit voort. U hoeft hier geen gebruik te maken van vergezochte gevolgtrekkingen, of uw hersenen te pijnigen om met moeite aanmoedigende argumenten uit de tekst af te leiden. Komende zondaar, de woorden zijn duidelijk: "En hem die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Twee soorten zondaren die tot Christus komen

"En hem die komt." Er zijn twee soorten zondaren die tot Jezus Christus komen: zij die nooit eerder tot Hem gekomen waren, maar daar onlangs mee begonnen zijn en zij die vroeger tot Hem kwamen, daarna op hun schreden terugkeerden, maar sindsdien tot inkeer kwamen en nu opnieuw komen. Beide soorten zondaars worden door het woord "hem" in de tekst aangeduid, zoals duidelijk is, want beide zijn zij nu zondaars die tot Christus komen.

(1) "En hem die komt." Wat de eerste soort betreft: *de weg van de zondaar die nooit eerder tot Hem gekomen is, maar daar pas onlangs mee begon, is gemakkelijker.*

Ik zeg niet dat de weg om tot Christus te komen voor hen duidelijker en meer toegankelijk is dan voor de anderen. Maar zij die voor het eerst tot Hem komen, hebben niet het blok van een beschuldigend geweten aan hun been hangen vanwege de zonde van de verachtering in de genade. Toch zijn al de bemoedigingen van het evangelie aan het adres van komende zondaars met al de nodigheden die het bevat, net zo vol van genade voor hen die voor het eerst als voor hen die opnieuw komen. Zij staan voor de laatsten net zo goed open als voor de eersten, zodat zij beiden met dezelfde vrijmoedigheid naar het Woord van God aanspraak mogen maken op de belofte. "Alle dingen zijn gereed", alle dingen, zowel voor degenen die teruggevallen en afgedwaald zijn en nu tot Hem komen, als voor de anderen: "Komt tot de bruiloft", "En die dorst heeft, kome", Matth. 22:1.

(2) Maar omdat ik over de eerste groep al gesproken heb, zal ik daar nu aan voorbijgaan en enkele woorden zeggen tot hem die tot Jezus Christus komt om het leven te vinden, nadat hij van Hem is afgedwaald.

Zondaar die tot tweemaal toe in het verfbad van de zonde gedompeld bent', de weg om tot Jezus Christus te komen, is ook voor u geopend. Ja, ik doel hiermee op u, die lange tijd van Hem bent afgedwaald en bent verachterd in de genade, maar die er nu over

denkt om weer tot Hem terug te keren. Voor u, zeg ik, staat de weg naar Hem open, net als voor de anderen die tot Hem komen, zoals uit het volgende blijkt.

In de eerste plaats maakt de tekst met betrekking tot u geen uitzondering. Er staat niet "En ieder die tot Mij komt, behalve iemand die verachterd is in de genade; iedere zondaar, maar die niet!" De tekst maakt deze tegenwerping niet, maar hij breidt zijn gouden armen wijd en ruim uit tot ieder die tot Christus komt, zonder éne uitzondering. Daarom mag u komen. En pas ervoor op dat u deze deur die God door Zijn genade heeft geopend door ongeloof niet voor uw ziel toesluit.

In de tweede plaats, wat meer is, is het er wel heel ver van vandaan dat de tekst voor u een uitzondering zou maken, zodat u niet tot Christus zou mogen komen. Dat blijkt vooral daarin dat hij juist sterk de indruk wekt dat u een van degenen bent die hier bedoeld wordt, afgedwaalde zondaar die tot Hem komt. Waarom zou anders dat gedeelte van de zin toegevoegd zijn: "Ik zal hem geenszins uitwerpen"? Het is alsof Hij wilde zeggen: "Ook al zijn degenen die nu komen, vroeger afgedwaald en verachterd in de genade, Ik zal hen geenszins uitwerpen. Ik zal degene die overspel bedrijft, de gierigaard, de spotter, de dronkaard of andere grote zondaars niet uitwerpen, maar ook hem niet die teruggevallen en afgedwaald is."

In de derde plaats wordt uit de volgende punten duidelijk dat het hier ook gaat over een afvallene en afgewekene.

(1) Hij ontvangt een boodschap die met name aan hem geadresseerd is: "Gaat heen, zegt het Zijn discipelen, en Petrus". Maar Petrus was een Godvrezend man, zult u zeggen.

Dat is waar, maar hij was ook iemand die afgedwaald was, ja, hopeloos was verachterd in de genade. Hij had Zijn Meester eenmaal, tweemaal, driemaal verloochend, vloekend en zwerend dat hij Hem niet kende. Als dit geen terugval was, geen grote en uitzonderlijke terugval, ja, geen erger terugval dan waartoe u ooit in staat zult zijn, dan heb ik er niets van begrepen.

Om een ander voorbeeld te noemen: toen David in zonde gevallen was en daarbij overspel had bedreven en een moord had begaan, kreeg hij een boodschap die persoonlijk aan hem gericht was. De tekst zegt: "En de HEERE zond Nathan tot David." Hij zond hem om David tot een oprechte schuldbelijdenis van zijn daad te brengen en hem daarna te zeggen: "De HEERE heeft ook uw zonde weggenomen, of vergeven" 2 Sam 12:1 etc.

Ook deze man was ver afgedwaald. Hij nam de vrouw van een ander, doodde haar man en probeerde dat alles te bedekken met goddeloze huichelarij. Dit deed hij, zo zeg ik, nadat God hem verhoogd en grote gunst bewezen had. Daarom noemde de profeet naast zijn eigenlijke overtreding ook nog vele verzwarende omstandigheden. Maar ondanks dat alles werd hij toch weer aangenomen - en dat nog wel met blijdschap - bij de eerste stap die hij nam om terug te keren tot Christus. Want de eerste stap die een afgedwaalde op de weg van de terugkeer zet, is dat hij van harte en oprecht zegt: "Ik heb gezondigd." En zodra hij dit gezegd had, werd de vergeving hem verkondigd, ja, in zijn hart uitgestort. "En Nathan zei tot David: De HEERE heeft ook uw zonden weggenomen."

(2) Precies zoals hij die verachterd is in de genade, met name genoemd wordt, zo wordt ook zijn zonde met name genoemd, opdat zo - indien dat mogelijk is - uw bezwaren tegen het terugkeren tot Christus uit de weg worden geruimd. Ik herhaal dat uw zonde met name genoemd wordt en tegelijk wordt die beschuldiging

vermengd met woorden van genade en gunst. "Ik zal hun afkerigheid genezen en hen vrijwillig liefhebben" Hos. 14:5. Wat hebt u daar nu op te zeggen, u die verachterd bent in de genade?

(3) Ja, meer nog, u wordt met alleen met name genoemd en uw zonde naar haar aard getekend, maar wanneer u terugkeert nadat u afgedwaald bent, wordt u ook gerekend onder het Israël Gods. "Keer terug, o afkerig Israël, spreekt de HEERE, zo zal Ik Mijn toorn met op u doen vallen. Want Ik ben goedertieren, spreekt de HEERE, Ik zal de toorn niet in eeuwigheid behouden" Jer. 3:12. U wordt ook gerekend onder Gods kinderen, en wel onder de kinderen die Hij getrouwd heeft. "Bekeert u, gij afkerige kinderen, want Ik heb u getrouwd". Ja, na dit alles voegt Hij er nog aan toe, omdat Zijn hart zo vol van genade voor hen was, dat Hij zich echt gedrongen voelde om dit aan hen voor te houden: "Keert weder, gij afkerige kinderen, en Ik zal uw afkeringen genezen".

(4) Tenslotte heeft de Heere er ook rekening mee gehouden, dat schaamte over uw zonde u de mond gestopt heeft en u bijna biddeloos heeft gemaakt. Daarom zegt Hij tot u: "Neem deze woorden met u, en bekeer u tot de HEERE, en zeg tot Hem: Neem weg alle ongerechtigheid en neem ons in genade aan." Zie hier hoe groot Zijn genade is, dat Hijzelf woorden van bemoediging in het hart legt van iemand drie verachterd is in de genade. Op een andere plaats zegt Hij het zo: "Ik leerde Efraïm gaan; Ik nam hem bij de armen." Dat is nu echt leren gaan, wanneer Hij hem de woorden in de mond legt, hem onder de armen neemt om hem te ondersteunen, of - zoals we dat gewoonlijk zeggen - hem bemoedigt. Hos. 14.

Uit wat zojuist gezegd is, trek ik, zoals ik tevoren al heb opgemerkt, de volgende conclusie: wanneer het in de tekst gaat over "hem die tot Mij komt", dan moeten we beide soorten zondaren hiertoe rekenen. Daarom mogen zij beide vrijmoedig komen.

Vraag 1: Maar waar in het hele Nieuwe Testament spreekt Jezus Christus tot iemand die verachterd is in de genade en tot Hem terugkeert, uitdrukkelijk woorden van genade en vrede? Want wat u tot nu toe uit het Nieuwe Testament hebt aangevoerd, zijn eigenlijk alleen maar gevolgtrekkingen die uit onze tekst zijn afgeleid. Dit is inderdaad een tekst met een rijke inhoud voor vleselijke, onwetende zondaars die tot Hem komen, maar aan een afgedwaalde als ik geeft hij maar weinig verlichting.

Antwoord: Wat? U vindt maar weinig bemoediging in de tekst als daarin gezegd wordt: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen"? Wat zou er meer gezegd kunnen worden? Wat is hier weggelaten dat nog tussengevoegd zou kunnen worden om de belofte nog rijker aan inhoud en voller aan vrije genade te maken? Ja, neem al de beloften in de Bijbel - de aller-ruimste beloften, hoe verschillend zij ook geformuleerd zijn en wat hun aard of reikwijdte ook is - zij komen steeds neer op wat nu juist in deze belofte wordt uitgedrukt: "Ik zal hem geenszins uitwerpen." Om geen enkele reden en onder geen enkele voorwaarde zal Ik de zondaar die tot Mij komt, uitwerpen, hoe zwaar hij ook gezondigd heeft, hoezeer hij ook verachterd is in de genade en hoezeer hij Mij ook tot toorn heeft verwekt.

Vraag 2. Maar u brengt ook nog naar voren: Waar in het hele Nieuwe Testament spreekt Jezus Christus tot iemand die verachterd is in de genade en tot Hem terugkeert, woorden van genade en vrede? Dat wil zeggen: waar gebruikt Hij in dit verband uitdrukkelijk de naam "afgedwaalde" of "teruggevallene"?

Antwoord: Wanneer er zoveel voorbeelden zijn van mensen die afdwaalden en weer in genade werden aangenomen, dan bestaat er des te minder behoefte aan woorden

waarin dat nog eens uitdrukkelijk gezegd wordt. De éne belofte zoals we die in onze tekst vinden mét de voorbeelden die we daaraan toe kunnen voegen, hebben dezelfde betekenis als vele beloften. Bovendien ben ik van mening dat het feit dat iemand in genade aangenomen is, evenveel, of zelfs meer bemoediging bevat dan alleen maar een belofte dat hij in genade aangenomen zal worden. Want wanneer iemand in genade aangenomen is, dan is er de belofte en tegelijk de vervulling daarvan.

Zo vindt u in het Oude Testament de belofte en in het Nieuwe Testament de vervulling daarvan en van dat laatste zijn **verschillende voorbeelden** te noemen.

1. Als eerste voorbeeld noem ik Petrus. Petrus verloochende zijn Meester eenmaal, tweemaal, ja zelfs driemaal en dat met een openlijk uitgesproken eed. Toch nam Christus hem weer in genade aan zonder de minste aarzeling of zonder dat Hij Zich maar door iets liet weerhouden. Ja, hij gleed later nóg een keer uit, struikelde en viel opnieuw in de reinste huichelarij waardoor ook vele anderen schade ondervonden en ten val kwamen. Geen van deze dingen zijn echter in de ogen van Christus een belemmering voor zijn zaligheid, maar toen hij tot Hem terugkeerde nam Hij hem opnieuw in genade aan, alsof Hij niets van de overtreding wist.
2. In de tweede plaats wijs ik op de rest van de discipelen. Zij dwaalden allen af en verlieten de Heere Jezus in Zijn grootste benauwdheid. "Toen verlieten al de discipelen Hem en vluchtten; zij keerden allen terug naar het hunne - zoals Hij voorzegd had - en lieten Hem alleen." Maar ook hier ging Hij aan voorbij, als was het een zeer lichte zaak. Niet dat het op zichzelf genomen zo'n lichte zaak was, maar door de overvloed van genade die in Hem was, kon Hij er gemakkelijk overheen zien. Want toen Hij na Zijn opstanding voor het eerst aan hen verscheen, gaf Hij hen niet de minste berisping voor de trouweloze manier waarop zij Hem behandeld hadden, maar begroette Hij hen met woorden van genade, zeggende: "Weest gegroet; vreest niet; vrede zij ulieden! Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde." Het is waar, Hij bestrafte hen om hun ongeloof. En daarvoor verdient u ook bestraft te worden, want alleen ongeloof houdt Christus en Zijn weldaden ver van ons verwijderd. Matth. 26:56; Joh. 16:32; Matth. 28:9, 10, 18; Luk. 24:36; Mark. 16:14.
3. Het derde voorbeeld is de man die, nadat hij openlijk de naam van Christus beleden had, een verhouding had met de vrouw van zijn vader. Daarmee maakte hij zich schuldig aan een verschrikkelijke zonde, ja, een zonde die zo erg was dat zij in die dagen zelfs onder de heidenen ongehoord was. Daarom was dit een voorbeeld van iemand die hopeloos in zonde gevallen was. Toch was hij, toen hij tot de Heere terugkeerde, bij Hem welkom en werd hij in genade aangenomen.
4. In de vierde plaats kunnen we wijzen op de dief die gestolen had en bevolen werd niet meer te stelen, waarbij hij er helemaal niet aan behoefde te twijfelen dat Christus bereid was hem deze afdwaling te vergeven. Ef. 4:28.

Dit zijn allemaal voorbeelden en bijzondere bewijzen van de bereidwilligheid van Christus om hen die afgedwaald en verachterd zijn in genade, aan te nemen. Laten we er daarom goed op letten dat voorbeelden en bewijzen dat Hij dit gedaan heeft, voor onze ongelovige harten een sterkere bemoediging zijn dan alleen maar de beloften dat Hij dit doen wil.

Nogmaals, de Heere Jezus heeft hieraan nog déze bemoedigingen toegevoegd, opdat mensen die verachterd zijn in de genade en op hun schreden willen terugkeren, tot Hem zouden komen:

- Allereerst de roepstem om te komen en de belofte dat Hij hen wil ontvangen. Op. 2:1-5; 14-16; 20-22; 3:1-3; 16-22. Daarin worden de afgedwaalden van de kerk van het Nieuwe Testament aangemoedigd om tot Hem te komen.

- Vervolgens is er een duidelijke verklaring zowel in onze tekst als in vele andere plaatsen dat Hij bereid is hen die tot Hem komen, in genade aan te nemen. "Richt u daarom merktekenen op, maak u hoge steenhopen (namelijk van de gouden genade van het evangelie), zet uw hart op de weg, op het pad waarop gij gewandeld hebt (toen u afdwaalde); keer weder, o jonkvrouw van Israël, keer weder tot deze uw steden!" Jer. 31: 21.

"En hem die tot Mij komt."

Hij zegt niet: "En hem die praat, die een belijdenis aflegt, die veel ophef of drukte maakt of iets dergelijks, maar hem die komt." Het staat aan Christus vrij om te beoordelen wie onder de velen die zoveel drukte maken, werkelijk tot Hem komen. Het gaat in deze tekst niet om hem die zegt dat hij komt, of om hem van wie anderen verzekeren dat hij komt, maar om hem van wie Christus Zelf zegt dat hij komt. Toen de bloedvloeiende vrouw tot Hem kwam om genezen te worden, waren er behalve haar vele anderen die zich om Hem heen bevonden, Hem aanraakten, ja, zich zelfs rondom Hem verdrongen. Maar toch kon Christus deze vrouw van hen allen onderscheiden. "En Hij zag rondom zich naar hen allen om haar te ontdekken die dat gedaan had", Mar. 5:25. Hij bekommerde zich er niet om dat anderen zich om Hem verdrongen of Hem aanraakten, want dat was maar toevallig, of op zijn best genomen ontbrak er toch datgene aan wat maakte dat haar aanraking Hem welgevallig was. Daarom moet Christus wel Degene zijn Die beoordeelt wie zij zijn die in waarheid tot Hem komen. "De weg van ieder mens is goed in zijn eigen ogen, maar de HEERE weegt de geesten", Spr. 16:2.

Daarom moet ieder

erop toezien dat hij zeker is van zijn komen tot Jezus Christus, want zoals uw komen is, zo zal ook uw zaligheid zijn. Als u oprecht komt dan zal uw zaligheid zeker zijn, maar als u alleen maar in uiterlijke schijn komt, dan zal uw zaligheid overeenkomstig zijn. Maar over de betekenis van het komen heb ik al gesproken en zal er ook later nog op terugkomen in *het gebruik en bij de toepassing*.

TOT MIJ

"En Hem die tot Mij komt."

Ook op de woorden "tot Mij" moeten wij goed letten. Want precies zoals Hij met deze woorden zekerheid en bescherming biedt aan hen die tot Hem komen, zo laat Hij daardoor ook zien dat Hij zich niet inlaat met hen die maar halverwege komen, of zich tot anderen wenden. U moet namelijk weten, dat niet iedereen die komt, ook tot Jezus Christus komt. Sommigen komen tot Mozes en zijn wet om daar het leven te zoeken. Met hen laat Christus Zich niet in en met hen heeft deze belofte niets te maken. "Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; gij zijt van de genade vervallen" Gal 5:4.

Weer anderen komen niet verder dan de genademiddelen zoals de verkondiging van het evangelie en blijven daar staan. Zij komen door deze middelen niet tot Christus. Ook met hen laat Christus Zich niet in en hun roepen van "Heere, Heere!" zal hen

niets baten op die grote en verschrikkelijke dag. Iemand kan regelmatig de plaats in- en uitlopen waar God openlijk aanbeden en gediend wordt, terwijl hij toch onbekend is bij Christus. "Zo heb ik ook gezien dat de goddelozen begraven werden", zei Salomo, "die regelmatig de plaats van de Heilige in- en uitgingen en zij werden vergeten in de stad waar zij dit gedaan hadden. Dit is ook ijdelheid" Pr. 8:10.

De woorden "*tot Mij*" zijn daarom door Jezus Christus met bijzondere zorg in de tekst gevoegd en dienen als waarschuwing en als bemoediging. Als waarschuwing, opdat wij bij ons komen nergens rust zouden vinden buiten Christus; en als bemoediging voor hen die alles voorbijgaan, totdat zij tot Jezus Christus komen: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Lezer, als ge uw ziel liefhebt, neem deze waarschuwing dan in dank aan uit de handen van Jezus Christus. U ziet uw ziekte, uw wonden, de noodzaak om zalig te worden. Welnu, ga dan niet naar koning Jareb, want hij kan u niet beter maken en ook niet van uw wonden genezen, Hos. 5:13. Neem deze waarschuwing aan, zeg ik, opdat Christus voor u niet een leeuw wordt, in plaats van een Zaligmaker, een jonge leeuw die u in stukken scheurt en weggaat, vers 14.

Er kan sprake zijn van een komen, maar niet tot de Allerhoogste; er kan sprake zijn van een komen, maar niet met een volkomen hart, maar als het ware geveinsd. Neem daarom deze waarschuwing welwillend aan. Jer. 3:10.

"En hem die tot *Mij* komt."

Christus wil de enige Zaligmaker zijn, omdat Zijn arm Hem alléén heil verschaft heeft. Hij wil geen verbintenis aangaan met Mozes en laat ook Johannes de Doper niet toe bij Hem te blijven wonen. Zij moeten verdwijnen, zeg ik, want Jezus wil alleen overblijven. Ja, ook God de Vader wil het zo. Daarom moeten zij van Hem weggaan en een stem uit de hemel moet de discipelen bevelen om alleen naar de geliefde Zoon te horen. Christus laat niet toe dat enige wet, inzetting, gebod of recht samen met Hem de hand hebben in de verlossing van een zondaar. Ja, Hij zegt niet: "En hem die tot Mijn Woord komt", maar: "En hem die tot Mij komt."

De woorden van Christus, zelfs zijn meest gezegende en genadige beloften, zoals deze hier in de tekst, zijn de Zaligmaker van de wereld niet. Dat is Christus Zelf en Christus alléén. Daarom dienen de beloften slechts om de komende zondaar aan te moedigen tot Jezus Christus te komen en niet in die beloften zelf te rusten zonder de zaligheid in Hem te zoeken.

"En hem die tot Mij komt." Daarom werpt de man die op de juiste wijze komt, alles achter zijn rug. Hij ziet op niets anders of verwacht het van niemand anders dan alleen van de Zoon van God, zoals David zegt: "Gij, o mijn ziel, wacht alleen op God; want van Hem is mijn verwachting. Hij immers is alleen mijn Rotssteen en mijn Heil, mijn Bescherming; ik zal niet wankelen" Ps. 62. Zijn oog is op Christus gericht, zijn hart gaat naar Hem uit en zijn verwachting is van Hem, ja, van Hem alleen.

Daarom heeft degene die tot Christus komt, een diep besef van zijn eigen zonde, geringe gedachten van zijn eigen gerechtigheid en hoge gedachten van het bloed en de gerechtigheid van Jezus Christus. Ja, hij ziet, zoals ik al gezegd heb, meer kracht in het bloed van Christus om hem te behouden, dan in al zijn zonden om hem te verdoemen. Daarom stelt hij Christus zich voor ogen. Ook weet hij dat er niets in de hemel of op de aarde is dat zijn ziel kan redden en hem kan behouden van de toorn van God dan Christus. Dat wil zeggen: niets anders dan Zijn persoonlijke gerechtigheid en Zijn bloed.

BELANG VAN GEENSZINS UITWERPEN

"En hem die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." In het woord "geenszins" wordt iets uitdrukkelijk naar voren gebracht en iets stilzwijgend verondersteld. Dat wat uitdrukkelijk naar voren gebracht wordt, is het onveranderlijk voornemen van Jezus Christus om de zondaar die tot Hem komt, zalig te maken: Ik zal hem geenszins verwerpen of hem de weldaden van Mijn dood en gerechtigheid onthouden. Daarom heeft dit woord dezelfde kracht als wat Hij gezegd heeft over de eeuwige verdoemenis van de zondaar in het helse vuur: "Hij zal daar geenszins uitkomen", dat wil zeggen: hij zal er nooit, nooit, nooit of te nimmer uitkomen, neen, tot in alle eeuwigheid niet'. Zoals hij die tot het helse vuur veroordeeld is, dus geen grond heeft om te hopen dat hij daar ooit uit verlost zal worden, zo heeft hij die tot Christus komt, geen reden om te vrezen dat hij daar ooit ingeworpen zal worden.

"Zo zegt de HEERE: Indien de hemelen daarboven gemeten, en de fondamente der aarde beneden doorgrond kunnen worden, zo zal Ik ook het ganse zaad van Israël verwerpen om alles wat zij gedaan hebben, spreekt de HEERE Jer. 31. "Zo zegt de HEERE: Indien Mijn verbond niet is met dag en nacht; indien Ik de ordeningen des hemels en der aarde niet gesteld heb; zo zal Ik ook het zaad van Jacob verwerpen." Maar de hemelen kunnen niet gemeten en de fundamente der aarde kunnen in de diepte niet opgespoord worden.

Bovendien is Zijn verbond met dag en nacht onverbreekelijk en heeft Hij de ordeningen van de hemel vastgesteld. Daarom zal Hij het zaad van Jacob - dat zijn degenen die tot Hem komen - niet verwerpen, maar hen zeker behouden van de verschrikkelijke toekomende toorn. Hieruit is dus duidelijk dat niet de grootte van uw zonde, of het lang volharden daarin en ook niet uw afdwalen of de verdorvenheid van uw natuur een belemmering kunnen vormen of een hindernis zijn voor de behoudenis van een zondaar die tot Christus komt. Als dat het geval zou zijn, dan zou immers dit plechtige en onvoorwaardelijke voornemen van de Heere Jezus vanzelf omver vallen en vruchteloos zijn. Maar "Zijn raad zal bestaan, en Hij zal al Zijn welbehagen doen". Dat wil zeggen: Hij zal in het vervullen van deze belofte Zijn welbehagen doen, want deze belofte, dit onveranderlijk besluit, komt voort uit Zijn welbehagen. Daarom zal Hij haar gestand doen en haar vervullen, want het is Zijn welbehagen.

Laten we nu eens aannemen dat iemand net zoveel zonden had als honderd andere mensen en iemand anders nog weer honderd maal zoveel als hij, dan geeft het woord "Ik zal hen geenszins uitwerpen" toch aan beiden dezelfde zekerheid, als zij maar tot Hem komen.

Laten we ook eens veronderstellen dat iemand verlangt om behouden te worden en daartoe oprecht tot Jezus Christus komt, maar dat hij door zijn liederlijk leven er de oorzaak van is dat velen in de hel terecht zijn gekomen. Welnu, in deze woorden staat de deur der hoop voor hem net zo wijd open als voor iemand die nog niet het duizendste deel van zijn overtredingen heeft begaan. "En hem die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Laten we aannemen dat iemand tot Christus komt om behouden te worden en hij heeft niets anders om mee te brengen dan zonde en een leven dat hij vergooid heeft. Nu, laat hem komen en hij is welkom bij Jezus Christus: "En Hij zal hem geenszins uitwerpen". Is dit geen liefde die het verstand te boven gaat? Is dit geen liefde waarover de engelen zich verwonderen? Is dit geen liefde die het alleszins waard is dat alle zondaren die tot Hem komen, haar met hand en hart aannemen?

BELETSELEN IN HET KOMEN TOT CHRISTUS

Nu worden in deze woorden ook de volgende dingen stilzwijgend verondersteld.

* Allereerst hebben mensen die tot Jezus Christus komen, *te maken met aanklagers die Hem voortdurend belagen, opdat Hij hen zou uitwerpen.*

* En in de tweede plaats zijn zij die tot Hem komen, bang dat deze aanklagers Christus inderdaad zullen overhalen om hen uit te werpen.

Deze woorden zijn dan ook gesproken om ons gerust te stellen en onze geest te ondersteunen tegen deze twee gevaren: "Ik zal hem geenszins uitwerpen."

Mensen die tot Jezus Christus komen, hebben dus in de eerste plaats te maken met aanklagers die Hem voortdurend belagen, opdat Hij hen zou uitwerpen. Er zijn drie dingen die zich op deze wijze tegen de komende zondaar richten.

Allereerst is er de duivel, de aanklager van de broeders, die hen dag en nacht voor God beschuldigt. Op. 12:10. Deze vorst der duisternis is onvermoeibaar in zijn werk. Zoals u ziet, is hij er dag en nacht mee bezig, dat wil zeggen: zonder ophouden. Hij brengt voortdurend zijn bezwaren tegen u in om zo de overhand te behalen.

Hoe heeft hij zich er niet op toegelegd om, indien dat mogelijk was, de vrome Job te gronde te richten in het hellevuur? Hij bracht tegen hem in dat hij God niet om niet diende en hij trachtte God te verleiden om Zijn hand tegen hem uit te strekken. Daarbij voerde hij aan, dat indien Hij dat deed, Job Hem in Zijn aangezicht zou vloeken. En dit alles deed hij, zoals God Zelf getuigt, zonder oorzaak, Job 1 en 2.

Hoe heeft hij zich niet ingespannen om Jozua de hogepriester bij Christus aan te klagen? "En Hij toonde mij Jozua, de hogepriester," zei de profeet, "staande voor het aangezicht van de Engel des HEEREN; en de satan stond aan zijn rechterhand om hem te wederstaan" Zach. 3:1. *Om hem te wederstaan*, dat wil zeggen: om de Heere Jezus Christus over te halen hem te weerstaan. Hij maakte, bezwaar tegen de onreinheid en de onwettige huwelijken van Jozua's zonen met heidense vrouwen, want dat was de misdaad waarvan satan hen beschuldigde Ezra 10:18.

Ja, voor zover ik weet, was ook Jozua schuldig aan dit feit en als hij zich dáaraan niet bezondigd had, dan toch zeker aan misdaden die beslist niet minder waren. Want hij was bekleed met vuile klederen, toen hij voor de Engel stond.

Bovendien kon hij geen woord uitbrengen ter verdediging van zichzelf tegen alles waarvan de boze hem beschuldigde. Niettemin kwam hij er echter toch goed af. Dat had hij aan de gezegende Heere Jezus te danken, omdat Hij hem niet tegenstond, maar in plaats daarvan zijn partij koos, zijn zaak bepleitte tegen de duivel, hem zijn zwakheid vergaf en hem de klederen der gerechtigheid aandeed voor het aangezicht van zijn tegenstander.

"En de HEERE zeide tot de satan: De HEERE schelde u, gij satan, ja de HEERE schelde u, Die Jeruzalem verkiest; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt? En Hij antwoordde en sprak tot degenen, die voor Zijn aangezicht stonden, zeggende: Doet deze vuile klederen van hem weg. Daarna sprak Hij tot hem: Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen" Zach. 3.

En om nog een voorbeeld te noemen: Hoe heeft satan zich niet ingespannen tegen Petrus, toen hij hem begeerde in zijn macht te krijgen om hem te ziften als de tarwe. Dat wil zeggen: om, als het mogelijk was, alle genade van zijn hart weg te nemen en hem niets anders over te laten dan vlees en vuiligheid met het doel dat de Heere Jezus van hem zou walgen en een afkeer van hem zou krijgen. "Simon, Simon", zei Christus, "de satan heeft ulieden zeer begeerd, om te ziften als de tarwe." En kreeg hij

de overhand over hem? Neen: "want Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude." Het is alsof Hij zeggen wilde: Simon, satan heeft begeerd dat Ik u aan hem zou overgeven, en niet alleen u, maar ook al de overige broeders, want dat ligt in het woord "ulieden" opgesloten. Maar Ik wil u niet in zijn hand laten; Ik heb voor u gebeden en daarom zal uw geloof niet ophouden; Ik zal u bewaren voor de hemelse erfenis, Luk. 22.

Ten tweede verheft behalve satan *ook elke zonde* van de komende zondaar haar stem om hem te beschuldigen en, indien dat mogelijk zou zijn, Christus over te halen om hem te verwerpen. Toen Israël uit Egypte naar Kanaän reisde, hoeveel malen hadden hun zonden hen niet van de genade van God verstoten, als Mozes niet als een type van Christus in de bres was gaan staan om Zijn toorn van hen af te keren¹³. Onze ongerechtigheden getuigen tegen ons en zouden zeker over ons zegevieren en ons volkomen verwerpen en verdoemen, als wij geen voorspraak hadden bij de Vader: Jezus Christus, de Rechtvaardige 1 Joh. 2.

De zonden van de oude wereld riepen erom dat de mensen die toen leefden, in de hel geworpen werden. De zonden van Sodom brachten over haar inwoners het vuur van de hemel waardoor zij verteerd werden. De zonden van de Egyptenaars riepen erom dat zij in de hel werden neergestoten, omdat zij niet tot Jezus Christus kwamen om het leven te verkrijgen. Zondaar die tot Christus komt, uw zonden zijn geen haar minder dan die van een van hen, ja, misschien zijn zij wel zo groot als al hun zonden tezamen. Hoe komt het dan dat u leeft, terwijl zij dood zijn en dat u een belofte van vergeving hebt en zij niet? Wel, u komt tot Jezus Christus en daarom zal de zonde uw ondergang niet zijn.

In de derde plaats verheft net als satan en de zonde ook *de wet van Mozes* haar stem tegen u om u voor Gods aangezicht te beschuldigen, daar zij een volmaakte en heilige wet is. "Degene die u aanklaagt, is de wet van Mozes" Joh. 5:45. Ja, zij beschuldigt alle mensen die tegen haar overtreden hebben van zonde. Zo lang zonde namelijk zonde is, zal er een wet zijn om ons van zonde te beschuldigen. Maar deze aanklacht zal krachteloos zijn bij de zondaar die tot Christus komt, omdat Hij gestorven is en altijd leeft om voor hen te bidden "die door Hem tot God komen."

Deze dingen, zeg ik, klagen ons aan voor Christus Jezus, ja, zij beschuldigen ook ons eigen hart om, zo mogelijk, de overhand over ons te krijgen. Maar de woorden "Ik zal hem geenszins uitwerpen" beschermen de zondaar die tot Christus komt, tegen al deze beschuldigingen. Hij wordt niet behouden omdat er niemand naar voren komt om hem aan te klagen, maar omdat de Heere Jezus niet naar hun beschuldigingen wil luisteren en de zondaar die tot Hem komt, niet zal uitwerpen.

Toen Simeï koning David tegemoet kwam uit het gebergte om vergeving te vragen voor zijn deelname aan de opstand, sprong Abisaï op en tekende protest aan met de woorden: "Zou dan Simeï hiervoor niet gedood worden?" Precies zo is het met hem die tot Christus komt. Ook hij heeft hier of daar wel een Abisaï die meteen tussenbeide komt om hem te beschuldigen en zegt: "Zullen de zonden van deze opstandeling hem niet in de hel neerwerpen?" Laten we dan verder lezen: "Maar David antwoordde: Wat heb ik met u te doen, gij zonen van Zeruja, dat gij mij heden tot tegenstanders zou zijn? Zou heden iemand gedood worden in Israël? Weet ik dan niet dat ik heden koning geworden ben over Israël?" 2 Sam. 19: 26 etc.

Zo luidt ook het antwoord van Christus in onze tekst aan allen die als Simeï tot Hem komen, beschuldigen: "Wat heb Ik met u te doen, die de zondaren die tot Mij komen,

beschuldigt? Ik beschouw u die er op tegen bent dat Ik aan hen genade bewijs, als tegenstanders. Ik weet immers dat ik heden verhoogd ben tot Koning der gerechtigheid en Koning des vredes. Ik zal hen geenszins uitwerpen."

In de tweede plaats wordt in deze woorden stilzwijgend verondersteld ***dat mensen die tot Christus komen, bang zijn dat deze aanklagers het van hen zullen winnen.*** Dit is duidelijk, omdat onze tekst gesproken werd tot hun ondersteuning en bemoediging. Dat zou immers niet nodig zijn, als degenen die tot Christus komen, niet vatbaar waren voor vrees en twijfels in dit opzicht. Maar helaas, de schuld en de vloek liggen op het geweten van de zondaar die tot Christus komt!

Bovendien is hij zichzelf terdege bewust wat voor een boosdoener en ellendeling hij geweest is tegenover God en Christus. Ook weet hij nu uit eigen pijnlijke ervaring hoe hij satan op zijn wenken heeft bediend en toegaf aan elke begeerte die in hem opwelde. Hij heeft nu nieuwe gedachten van de heiligheid en gerechtigheid van God. Hij beseft ook dat hij niet nalaten kan tegen Hem te zondigen. "Want de bewegingen der zonde, die door de wet zijn, werken nog in zijn leden, om voor de dood vruchten te dragen" Rom. 7:5. Maar niets van dit alles behoeft hem te kwellen, omdat wij zo'n goede, medelijdende en getrouwe Jezus hebben tot Wie wij mogen komen. En Hij zal liever hemel en aarde laten voorbijgaan dan dat Hij één tittel van deze tekst zal laten vallen: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

ERNST VAN HET WOORD "UITWERPEN"

Nu moeten wij nog ingaan op twee dingen die in de woorden van onze tekst liggen opgesloten, maar waarover nog niets gezegd is.

- In de eerste plaats gaat het om de betekenis van het woord "uitwerpen"
- en in de tweede plaats om de vraag: waaruit blijkt het dat Christus de macht heeft om te, behouden, of om uit te werpen?

Over het eerste punt, namelijk de betekenis van het woord "uitwerpen", wil ik eerst enkele algemene opmerkingen maken.

- In de eerste plaats betekent het woord "uitwerpen" of "wegwerpen": geringschatten, verachten en versmaden. Zo wordt van het schild van Saul gezegd dat het "smadelijk weggeworpen werd". Dat wil zeggen: het werd veracht en versmaad. Zo is het ook met zondaren die niet tot Jezus Christus komen. Hij veracht en versmaadt hen, dat wil zeggen: Hij "werpt ze weg" of "werpt ze uit."
- Vervolgens worden dingen die weggeworpen zijn, beschouwd als onreine kleding en als vuil van de straat. Zo zal het ook zijn met de mensen die niet tot Jezus Christus komen. Zij zullen geacht worden als onreine kleding en als vuil van de straat.
- In de derde plaats betekent "uitgeworpen worden" of "weggeworpen worden": verafschuwd worden, zodat niemand meer medelijden heeft, ja, voor eeuwig te schande gemaakt worden.

Maar, om nog wat meer in het bijzonder op de tekst zelf in te gaan, het "uitwerpen" waarover hier gesproken wordt, mag niet beperkt worden tot het een of andere specifieke kwaad. Het moet juist betrokken worden op *de uiterste en allergrootste ellende*. Dat betekent het volgende: Degene die tot Christus komt, zal het aan niets

ontbreken om hem gelukkig - in de zin waarin het evangelie daarover spreekt - te maken in déze of in de toekomstige wereld. Evenzo zal degene die niet komt, het aan niets ontbreken om hem geestelijk en eeuwig rampzalig te maken.

Verder hebben deze woorden zowel betrekking op wat in deze tijd gebeurt, als op wat in het hiernamaals zal plaatsvinden. Bij wat in het heden gebeurt, kunnen we een onderscheid maken tussen een meer algemene en een meer bijzondere betekenis van de woorden.

In het algemeen betekenen de woorden namelijk allereerst: uitgeworpen te worden uit de tegenwoordigheid en de gunst van God. Zo was Kaïn uitgeworpen: "Zie, Gij hebt mij heden verdreven - of: uitgeworpen - uit Uw tegenwoordigheid en ik zal voor Uw aangezicht - dat wil zeggen: voor Uw gunst - verborgen zijn." Een vreselijke klacht! Maar zij is het gevolg van een nog vreselijker oordeel! 5 Gen. 4:13, 14; Jer. 23:39; 1 Kron. 28:9.

In de tweede plaats betekent uitgeworpen te worden: verstoten te zijn uit Gods ogen. God wil niet meer naar hen omzien en voor hen zorgen. Hij wil ook niet langer aan hen goed doen door over hen de wacht te houden, Kon. 17:20; Jer. 7:15. Wie er zo aan toe zijn, zijn alleen gelaten als blinden die ronddwalen en in de helse afgrond vallen. Daarom is ook dit een droevig oordeel. Maar de genade voor hem die tot Christus komt bestaat hierin: hij zal niet alleen gelaten worden om rond te dolen temidden van onzekerheden. De Heere Jezus zal hem hoeden als een herder zijn schapen, Ps. 23.. "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

In de derde plaats betekent uitgeworpen te worden dat ons een plaats ontzegd wordt in Gods huis. We blijven alleen over als vluchtelingen en zwervers, om een korte tijd door te brengen in dit ellendige leven en daarna de dood tegemoet te gaan, Gal. 4:30; Gen. 4:13, 14; 21:10.

Daarom is dit de weldaad voor degene die tot Christus komt, dat hem geen plaats in Gods huis ontzegd zal worden. Zij zullen niet als zwervers in de wereld aan zichzelf worden overgelaten. "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen". Spr. 14:26; Jes. 56:3-5; Ef. 2:19-22; 1 Kor. 3:21-23.

Ten vierde, in één woord betekent uitgeworpen te worden: verworpen te worden zoals de gevallen engelen. Want hun eeuwige verdoemenis begon toen zij van de hemel tot de hel werden neergeworpen. Niet uitgeworpen te worden betekent dus: in de hemel een plaats, een huis en een woning te ontvangen en te delen in de voorrechten van de uitverkoren engelen. Daarom zullen de woorden "Ik zal hen geenszins uitwerpen" op die Dag van grote betekenis blijken te zijn voor hen die tot Jezus Christus komen. 2 Petr. 2:4; Joh. 12:31; Op. 12; Luk. 20:35 v.

De woorden hebben voor het heden echter ook een meer specifieke betekenis.

In de eerste plaats heeft Christus het eeuwige leven verworven voor hen die tot Hem komen en zij zullen nooit verloren gaan, want "Hij zal hen geenszins uitwerpen." Maar wat de overigen betreft: zij zijn verworpen, uitgeworpen en moeten verdoemd worden." Joh. 10:27, 28.

In de tweede plaats heeft Christus een eeuwige gerechtigheid om hen die tot Hem komen, daarmee te bekleden. Zij zullen daarmee bedekt worden als met een kleed. Maar de anderen zullen staan in de vuile vossen van hun stinkende onreinheid.

Zij zullen daarin gewikkeld zijn als in een lijkwade en zullen zo hun schande dragen voor de Heere en ook voor de engelen, Dan. 9:24; Jes. 57:2; Op. 3:4-8; Op. 15 en 16..

In de derde plaats heeft Christus kostbaar bloed. Voor ieder die tot Hem komt om het leven te verkrijgen, is dit bloed vrij toegankelijk als een geopende fontein om zich daarin te wassen. En "Hij zal hem geenszins uitwerpen." Maar aan hen die niet tot Hem komen, wordt het recht ontzegd om in deze weldaad te delen; voor hen blijft alleen de verschrikkelijke wraak over hun zonden over. Zach. 13:1; 1 Petr. 1:18, 19; Joh. 13:8; 3:36.

In de vierde plaats heeft Christus kostbare beloften en zij die tot Hem komen om het leven te verkrijgen, zullen daarin delen. Want "Hij zal hen geenszins uitwerpen." Maar zij die niet tot Hem komen, zullen daarin geen deel hebben, want die beloften zijn alleen waar in Hem. Want in Hem, en in Hem alleen, zijn alle beloften ja en amen. Daarom ontvangen zij die niet tot Hem komen, niet de minste zegen daaruit"

In de vijfde plaats heeft Christus ook alle volheid van genade in Zich voor hen die tot Hem komen om het leven te verkrijgen. "En Hij zal hen geenszins uitwerpen." Maar zij die niet tot Hem komen, worden in de toestand gelaten waarin ze van nature verkeren, vervreemd van de genade. En omdat Christus hen aan zichzelf overlaat, zullen de dood, de hel en het oordeel hen vinden. "Wie Mij vindt", zegt Christus, "vindt het leven en zal gunst van de HEERE verkrijgen. Maar wie tegen Mij zondigt, doet zijn eigen ziel kwaad aan. Allen die Mij haten, hebben de dood lief. Spr. 8:33-36

In de zesde plaats is Christus een Voorbidder en leeft Hij altijd om voor hen te bidden die door Hem tot God komen. "Maar de smarten van hen die zich haasten om andere goden te dienen - namelijk hun zonden en boze lusten - zullen vermenigvuldigd worden. Hun drankoffers zal Hij niet offeren en hun namen zal Hij niet op Zijn lippen nemen". Ps. 16:4 EV; Hebr. 7:25

In de zevende plaats heeft Christus een wonderlijke liefde, diepgevoelde genegenheid en barmhartigheid voor hen die tot Hem komen. Want "Hij zal hen geenszins uitwerpen." Maar de anderen zullen ontdekken dat Hij een woeste leeuw is. De dag komt dat Hij hen allen in stukken zal scheuren. "Bedenk dit toch, gij die God vergeet", zo zegt Hij, "opdat Ik u niet in stukken scheure, en er niemand is die u kan redden" Ps. 50:16; 2 Kor. 1:20, 21.

In de achtste plaats is Christus degene door wie en om wiens wil de Vader hen die tot Hem komen en ook hun daden in genade aanneemt. "En Hij zal hen geenszins uitwerpen." Maar de anderen moeten naar de rotsen en de bergen vluchten om een schuilplaats te zoeken en zich voor Zijn aangezicht en voor Zijn toorn te verbergen. Maar het zal alles tevergeefs zijn. Op. 6:15.

Maar, zoals gezegd, het woord "uitwerpen" **heeft in het bijzonder betrekking op wat hierna zal plaatsvinden, namelijk op de oordeelsdag**. Want dan, en niet eerder, zal de grote veroordeling en uitwerping openbaar worden, ja, zij zal openbaar worden in de uitvoering van het vonnis. Daarom willen we op dit onderwerp dieper ingaan en in het bijzonder wijzen op de volgende twee aspecten:

- Ten eerste het uitwerpen zelf en vervolgens
- de plaats waar zij die dan uitgeworpen worden, terecht zullen komen.

Het *uitwerpen zelf* heeft twee aspecten: *allereerst zijn er de voorbereidende werkzaamheden en in de tweede plaats is er de manier waarop het eigenlijke uitwerpen wordt voltrokken.*

De voorbereidende werkzaamheden bestaan uit de volgende elementen.

1. In de eerste plaats vindt op die dag de scheiding plaats tussen hen die niet en hen die wel tot Hem gekomen zijn. We kunnen het ook zo zeggen: op de dag waarop de grote uitwerping plaatsvindt, zullen degenen die nu niet tot Hem gekomen zijn, gescheiden worden van degenen die wel gekomen zijn. Want deze laatsten zal Hij niet uitwerpen. "En wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijn heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op de troon Zijner heerlijkheid. En voor Hem zullen al de volken vergaderd worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt" Matth. 25:31, 32.

Deze vreselijke scheiding zal dan gemaakt worden tussen hen die nu tot Christus komen en hen die dat niet doen. En daar bestaat een goede reden voor. Want daar zij niet met ons tot Hem willen komen, nu zij de tijd daarvoor hebben, waarom zouden zij dan bij ons staan, wanneer het oordeel gekomen is?

Ten tweede zullen zij voor Hem geplaatst worden op een manier die in overeenstemming is met hun toestand. Zij die tot Hem gekomen zijn, zullen daar staan in grote waardigheid aan Zijn rechterhand "want Hij zal hen geenszins uitwerpen." Maar de anderen zullen aan Zijn linkerhand gezet worden, de plaats van oneer en schande, want zij kwamen niet tot Hem om het leven te verkrijgen. Ook zullen zij onderscheiden worden door passende namen. Degenen die tot Hem kwamen, noemt Hij schapen, maar de anderen zijn halsstarrige bokken. "En Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt. En Hij zal de schapen aan Zijn rechterhand zetten - naast de hemelpoort, want zij kwamen tot Hem - maar de bokken aan Zijn linkerhand - om bij Hem vandaan in de hel geworpen te worden, omdat zij niet tot Zijn schapen behoren". Matth. 25:32, 33.

In de derde plaats zal Christus voortgaan om hen die niet tot Hem kwamen, te overtuigen en Hij zal zeggen: "Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij niet geherbergd", of: "Gij zijt tot Mij niet gekomen" Matth. 25:43. Hun verontschuldigen zal Hij als oud vuil verachten en ertoe overgaan om het eindoordeel aan hen te voltrekken.

Ten tweede.

Als nu deze ellendige mensen die Christus verworpen hebben, zo voor Hem staan in hun zonden en daarvan ook overtuigd zijn, noemen we dat de voorbereidende werkzaamheden.

Daarop volgt de uitvoering van het vonnis dat voltrokken zal worden *in de tegenwoordigheid van al de heilige engelen en van al diegenen die tijdens hun leven tot Hem kwamen.*

Dan zal Hij tot hen zeggen: "Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is." Daaraan voegt Hij deze reden toe: Want jullie waren wreed voor Mij en de Mijnen, zoals bijzonder uitkomt in deze woorden: "Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij niet te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij niet te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij niet geherbergd; naakt, en gij hebt Mij niet gekleed; krank, en in de gevangenis, en gij hebt Mij niet bezocht". Matth. 25:41-43

In het algemeen hebt u daarover al iets gehoord, *namelijk dat dit het vuur is dat voor de duivel en zijn engelen bereid is.* Maar de verdere bijzonderheden waarmee deze plaats beschreven wordt, zijn de volgende:

In de eerste plaats wordt zij *Tofeth* genoemd. "Want Tofeth is van oude tijden af bereid, ja, hij is ook voor de koning - dat is Lucifer - bereid; Hij heeft hem diep en breed gemaakt, het vuur en hout van zijn brandstapel is veel; de adem des HEEREN zal hem aansteken als een zwavelstroom".

In de tweede plaats wordt zij *hel* genoemd. "Het is beter voor u om kreupel of lam tot het leven in te gaan, dan twee voeten hebbende, in de hel geworpen te worden". Mark. 9:45

In de derde plaats wordt zij de wijnpersbak van de toorn van God genoemd. "En de engel zond zijn sikkel op de aarde en sneed de druiven af - dat wil zeggen: degenen die niet tot Christus kwamen - van de wijngaard der aarde en wierp ze in de grote wijnpersbak van de toorn van God". Op. 14:19.

In de vierde plaats wordt zij *een poel des vuurs* genoemd. "En zo iemand niet gevonden werd geschreven in het boek des levens, die werd geworpen in de poel des vuurs". Op. 20:15.

In de vijfde plaats wordt zij *een kuil* genoemd. "Gij hebt in uw hart gezegd: Ik zal tot in de hemel opklimmen, ik zal mijn troon boven de sterren Gods verheffen, ik zal ook zitten op de berg der samenkomst aan de zijden van het noorden. - Ja, in de hel zult gij neergestoten worden, aan de zijden van de kuil". Jes. 14:13-15

In de zesde plaats wordt zij een *bodemloze put* genoemd, waaruit de rook en de sprinkhanen te voorschijn kwamen en waarin de grote draak geworpen werd. Zij wordt bodemloos genoemd om de oneindige diepte van de val aan te geven die zij daarin zullen maken die niet in de welaangename tijd tot Jezus Christus komen. Op. 9:1 en 2; 20:3.

In de zevende plaats wordt zij de *buitenste duisternis* genoemd. "Bindt zijn handen en voeten, en werpt hem uit in de buitenste duisternis. En werpt de onnutte dienstknecht uit in de buitenste duisternis; daar zal weinig zijn en knersing der tanden" Matth. 22:13; 25:30.

In de achtste plaats wordt zij *een vurige oven* genoemd. "Gelijkerwijs dan het onkruid vergaderd, en met vuur verbrand wordt, also zal het ook zijn in de voleinding dezer wereld. De Zoon des mensen zal Zijn engelen uitzenden, en zij zullen uit Zijn koninkrijk vergaderen al de ergernissen, en degenen, die de ongerechtigheid doen; En zullen dezelve in de vurige oven werpen; daar zal weinig zijn en knersing der tanden." En even verder lezen we: "Alzo zal het in de voleinding der eeuwen wezen; de engelen zullen uitgaan, en de bozen uit het midden der rechtvaardigen afscheiden; en zullen dezelve in de vurige oven werpen; daar zal zijn weinig en knersing der tanden". Matth. 13:40-43; 48-50.

Ten negende. Tenslotte zal het niet verkeerd zijn wanneer ik bij wijze van afronding in een paar woorden laat zien, waarmee de dingen waardoor zij in die toestand worden gepijnigd, vergeleken worden.

Nu is het zo dat enkele van deze dingen terloops al genoemd zijn. ***De dingen die hen pijnigen, worden namelijk***

In de eerste plaats vergeleken met hout dat brandt,

Vervolgens met vuur en

In de derde plaats met vuur en zwavel.

Maar daarmee is niet alles gezegd, want in de vierde plaats worden zij ook vergeleken met een worm, een knagende worm die nooit sterft. Zij worden in de hel geworpen, "waar hun worm niet sterft". Mark. 9:44.

In de vijfde plaats worden zij een *onuitblusselijk vuur* genoemd. Hij "zal Zijn tarwe in Zijn schuur samenbrengen, en zal het kaf met onuitblusselijk vuur verbranden" Matth. 3:12; Luk. 3:17.

In de zesde plaats wordt deze toestand *het eeuwig verderf* genoemd. "De Heere Jezus zal van de hemel neerdalen met Zijn machtige engelen met vlammend vuur, om wraak te oefenen over hen die God niet kennen en het evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzamen; deze zullen gestraft worden met het eeuwig verderf, ver van het aangezicht des Heeren en van de heerlijkheid Zijner sterkte". 2 Thess. 1:7-9

In de zevende plaats wordt dit genoemd *de toorn die ongemengd is en die hun gegeven wordt in de drinkbeker van Zijn grimmigheid*. "Indien iemand het beest aanbidt en zijn beeld, en ontvangt het merkteken aan zijn voorhoofd, of aan zijn hand, die zal ook drinken uit de wijn van de toorn van God, die ongemengd ingeschonken is, in de drinkbeker Zijns toorns; en hij zal gepijnigd worden met vuur en sulfer voor de heilige engelen en voor het Lam". Op. 14:9 en 10.

In de achtste plaats wordt deze toestand *de tweede dood* genoemd. "En de dood en de hel werden geworpen in de poel des vuurs; dit is de tweede dood." "Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht". Op. 20:14 en 20:6.

In de negende plaats wordt dit genoemd *de eeuwige verdoemenis*. "Maar hij die tegen de Heilige Geest zal lasteren, zal nooit vergeving ontvangen, maar hij is in gevaar om in de eeuwige verdoemenis terecht te komen". Mark. 3:29.

O, deze drie woorden:

"Eeuwige straf",

"Eeuwige verdoemenis",

en "Voor eeuwig en altoos"! Hoe zullen deze woorden alle verwachting van de verworpen zondaars dat er nog een einde aan hun ellende zal komen, wegnagen en verslinden. "En de rook van hun pijniging gaat op in alle eeuwigheid, en zij hebben geen rust dag en nacht". Op. 14:11.

Voor zover mij bekend, wordt de manier waarop zij zich in de hel gedragen, slechts door de volgende vier uitdrukkingen aangeduid:

1. Hun vergeefs roepen om hulp en verlichting;
2. Hun wenen;
3. Hun weklagen;
4. Het knerssen van hun tanden.

CHRISTUS' MACHT OM TE BEHOUDEN EN UITTEWERPEN

Nu komen we tot het tweede punt waarop we nog dieper moeten ingaan, namelijk de vraag: *Waaruit blijkt het dat Christus de macht heeft om te behouden of om uit te werpen?* Want door de woorden "Ik zal hen geenszins uitwerpen" geeft Hij duidelijk aan dat Hij de macht bezit om beide dingen te doen.

Wanneer we hier dieper op ingaan, doen we er goed aan twee dingen nader te onderzoeken:

- In de eerste plaats waaruit het blijkt dat Hij de macht heeft om te behouden
- en vervolgens waaruit het blijkt dat Hij de macht heeft om uit te werpen.

Dat Hij de macht bezit om te behouden, blijkt uit het volgende.

Als we alleen maar over Hem spreken als Middelaar, dan zien we

In de eerste plaats, dat Hij van Zijn Vader volmacht ontving om dit gezegend werk te doen voordat de wereld begon. Daarom zegt de apostel, dat Hij ons uitverkoren heeft in Hem vóór de grondlegging der wereld. Dat wil zeggen dat Hij ons heeft uitverkoren in Hem om door Hem behouden te worden, zoals duidelijk wordt uit het eerste hoofdstuk van de brief aan de Efeziërs. Daarom wordt er ook aan toegevoegd dat wij in Hem gezegend zijn vóór de grondlegging der wereld met al die dingen die vast en zeker onze zaligheid zullen bewerken.

In de tweede plaats was aan onze eerste voorouders beloofd, dat Hij in de volheid des tijds de kop van de slang zou vermorzelen. Hij was ook beloofd - zoals Paulus verklaart - om hen te verlossen die onder de wet waren. Daarom werd Hij vanaf die tijd beschouwd als geslacht voor onze zonden en waren al de vaders onder het Eerste Testament door middel van Zijn offer beveiligd voor de toekomstige toorn. Daarom wordt Hij ook genoemd: "Het Lam dat geslacht is van vóór de grondlegging der wereld". Op. 13:8; Gen. 3:15; Gal. 4:4, 5.

In de derde plaats gaf Mozes van Hem getuigenis door de typen, schaduwen en bloedige offers die hij op Gods bevel aan het volk oplegde voor de versterking van hun geloof tot de tijd van de grote Reformatie. Dat was de tijd van de dood van Deze Jezus. Zie daarvoor het negende en tiende hoofdstuk van de brief aan de Hebreeënen.

In de vierde plaats getuigde de engel omstreeks de tijd van Zijn geboorte van Hem, dat Hij Zijn volk zou zaligmaken van hun zonden. Matth. 1:20, 21.

In de vijfde plaats werd tijdens de dagen waarin Hij hier op aarde leefde, van Hem getuigd dat Hij de macht had om op aarde de zonden te vergeven." Mark. 2:5-10.

In de zesde plaats getuigt ook de apostel Petrus van Hem, dat God Hem "door Zijn rechterhand verhoogd had tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekering en vergeving der zonden". Hand. 5:30, 31.

Ten zevende. Om het tenslotte in één woord te zeggen: dit wordt overal van Hem getuigd, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament.

Daarom is *er goede reden voor dat zondaren Hem zouden erkennen als Zaligmaker en in Hem zouden geloven.*

Want in de eerste plaats daalde Hij uit de hemel neer om Zaligmaker te zijn Joh. 6:38-40.

Vervolgens werd Hij, toen Hij op aarde was, gezalfd als Zaligmaker. Luk. 3:22.

In de derde plaats deed Hij het werk van een Zaligmaker, zoals uit het volgende blijkt: Hij vervulde de wet en werd "het einde der wet tot gerechtigheid, voor degenen die in Hem geloven" Rom. 10:3, 4. Hij heeft ook als Zaligmaker Zijn leven afgelegd en gaf het tot een losprijs voor velen. Matth. 20:28; Mark. 10:45; 1 Tim. 2:6.

Bovendien heeft Hij de dood teniet gedaan, de duivel te gronde gericht en de zonde weggedaan. De sleutels van hel en van dood heeft Hij in Zijn bezit; Hij is opgevaren naar de hemel en is daar door God ontvangen en verhoogd; ja, God heeft Hem verzocht om als Zaligmaker aan Zijn rechterhand te gaan zitten en dat alles is gebeurd omdat Zijn offer voor onze zonden aan God behaagde. 2 Tim. 1:10; Hebr. 2:14, 15; Ef. 4:7, 8; Joh. 16:10, 11; Hand. 5:30, 31; Hebr. 10:12, 13

In de vierde plaats heeft God Hem uitgezonden en laten verkondigen als Zaligmaker. Hij maakt aan de wereld bekend dat wij verlossing hebben door Zijn bloed, dat Hij ons zal rechtvaardigen als wij geloven in Zijn bloed en dat Hij dat doen zal zowel op grond van Zijn trouw als op grond van Zijn rechtvaardigheid. Ja, God bidt ons dat wij ons met Hem laten verzoenen door Zijn Zoon. En dit zou niet mogelijk zijn, als Hij niet door Hem gezalfd was tot dit bijzondere doel en als alles wat Hij gedaan had, door God met was aangenomen als het werk van Iemand die werkelijk Zaligmaker is.

In de vijfde plaats heeft God al miljoenen zielen in Zijn paradijs ontvangen, omdat zij deze Jezus als hun Zaligmaker hebben aangenomen.

Bovendien is Hij vastbesloten diegenen te verderven en van voor Zijn aangezicht weg te doen die Hem niet als hun Zaligmaker willen aannemen. Hebr. 12:22-26

Het is mijn bedoeling op dit punt kort te zijn. Daarom wil ik ter afronding nog enkele woorden over het tweede aspect zeggen, namelijk waaruit dit blijkt:

In de eerste plaats heeft de Vader Hem vanwege de dienst die Hij Hem als Zaligmaker bewezen heeft, tot een Heere over alles gemaakt, ja, zelfs tot een Heere over levenden en doden. "Want daartoe is Christus ook gestorven en opgestaan en weer levend geworden, opdat Hij Heere zou zijn over de doden en de levenden". Rom. 14:9

In de tweede plaats heeft de Vader aan Hem de bevoegdheid gelaten om levend te maken wie Hij wil - namelijk door zaligmakende genade - en om uit te werpen wie Hij wil, vanwege hun verzet tegen Hem. Joh. 5:21

In de derde plaats heeft de Vader Hem Rechter gemaakt over de levenden en de doden en heeft Hij het gehele oordeel aan de Zoon overgegeven, opdat alle mensen de Zoon zouden eren, zoals zij ook de Vader eren. Joh. 5:22,

In de vierde plaats zal God door deze Man de wereld oordelen. De dag voor het oordeel is vastgesteld en Hij is aangewezen als Rechter. "Hij heeft een dag vastgesteld waarop Hij de wereld zal oordelen in gerechtigheid door déze Man". Hand. 17:31 Daarom moeten wij allen verschijnen voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder vergelding zal ontvangen naar wat hij in het lichaam gedaan heeft. Als zij Christus door het geloof omhelsd hebben, zullen zij de

hemel en de zaligheid ontvangen, maar als zij dat niet gedaan hebben, de hel en de verdoemenis.

*De redenen waarom Hij **Rechter** moet zijn, zijn de volgende:*

In de eerste plaats vanwege Zijn vernedering. In overeenstemming met het woord van Zijn Vader "heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, de dood des kruises. Daarom heeft God Hem uitermate verhoogd en heeft Hem een naam gegeven, welke boven alle naam is, opdat in de naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid van God de Vader." Dit heeft betrekking op het feit dat Hij Rechter is en op de rechterstoel gezeten is om engelen en mensen te oordelen. Fil. 2:7-11; Rom. 14:10, 11

In de tweede plaats moet Hij Rechter zijn, opdat alle mensen de Zoon zullen eren, zoals zij ook de Vader eren. "Want de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel aan de Zoon overgegeven, opdat alle mensen de Zoon zouden eren, gelijk zij de Vader eren". Joh. 5:22, 23

In de derde plaats moet Hij dit ambt bekleden, omdat Zijn oordeel rechtvaardig moet zijn. Daarom kan geen schepsel deze taak vervullen. Dat kan alleen de Zoon van God. Want Hij zal een ieder vergelden naar zijn werken Op. 22:12.

Tenslotte is Hij Rechter omdat Hij de Zoon des Mensen is. "Hij heeft Hem macht gegeven om ook gericht te houden, omdat Hij de Zoon des Mensen is" Joh. 5:27

Ik heb nu in het kort deze hele tekst uitgelegd. Wat mij nog rest is uit deze woorden enkele praktische lessen af te leiden. Ook daarin zal ik zo kort zijn als de te behandelen stof mij toestaat.

HET TWEEDE HOOFDDEEL

De tekst behandeld bij wijze van opmerkingen

En nu kom ik tot enige opmerkingen. Ik doe dat deels omdat ik kort wil zijn deels omdat zij al aangerood zijn bij de uitleg van de tekst.

"Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." Joh. 6:37.

We zijn nu toegekomen aan enkele praktische lessen die we uit het voorafgaande kunnen trekken. We willen daar kort op ingaan om daarna de hele verhandeling te besluiten.

De woorden van de tekst die we in de vorige hoofdstukken hebben uitgelegd, leveren vele lessen op die onze aandacht verdienen. Enkele daarvan zijnde volgende.

- In de eerste plaats dat God de Vader en Christus Zijn Zoon twee verschillende personen in de Godheid zijn.
- Vervolgens dat Zij beiden beraadslaagd hebben over het behoud van sommigen uit het gevallen menselijke geslacht en daartoe hebben besloten; daarbij was ook de Heilige Geest ten nauwste betrokken.
- Ten derde dat dit overleg gestalte kreeg in een verbond tussen deze personen in de Godheid, dat van de kant van de Vader bestaat in geven en van de kant van de Zoon in ontvangen. "Al wat Mij de Vader geeft, enz."
- In de vierde plaats dat ieder die de Vader aan Christus gegeven heeft, naar de bedoeling van God in de tekst, zeker tot Hem zal komen.
- Ten vijfde dat het komen tot Jezus Christus daarom niet voortkomt uit de wil, de wijsheid of de macht van de mens, maar uit de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader. "Al wat Mij de Vader geeft, zal komen."
- Ten zesde dat Jezus Christus vol zorg zal zijn om hen die tot Hem komen, te ontvangen en dat Hij hen geenszins zal uitwerpen. "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."
- Naast deze waarheden liggen er ook nog enkele andere in de woorden van onze tekst opgesloten. Daarvan noemen we in de zevende plaats dat zij die tot Jezus Christus komen, vaak oprecht bevreesd zijn dat Hij hen niet zal aannemen.
- En in de achtste plaats dat de Heere Jezus niet wil dat zij die in waarheid tot Hem komen, ooit zullen denken dat Hij hen zal uitwerpen.

Deze praktische lessen liggen alle in de woorden van de tekst opgesloten en de Schriften leveren overvloedig bewijs dat zij waar zijn. Ik zal ze echter op dit moment niet alle behandelen, maar de eerste, tweede, derde, vierde en zesde met stilzwijgen voorbijgaan omdat ze al aangerood zijn. Ik zal dan beginnen met de vijfde opmerking en die als de eerste les nemen.

De eerste praktische les is nu dus

dat het komen tot Christus niet voortkomt uit de wil, de wijsheid of de kracht van mensen, maar uit de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader.

Deze constatering bestaat uit twee onderdelen.

In de eerste plaats *dat het komen tot Christus niet voortkomt uit de wil, de wijsheid of de kracht van mensen.*

En ten tweede *dat zij voortvloeit uit de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader.*

Dat de tekst deze waarheid inderdaad bevat zal u duidelijk zijn, als u een blik slaat in wat wij hierboven bij de uitleg in het eerste gedeelte geschreven hebben. Daarom zal ik me nu verder laten leiden door de orde van behandeling die ik zojuist heb voorgesteld en *eerst aantonen dat het komen tot Christus niet voortvloeit uit de wil, de wijsheid of de kracht van mensen.*

Dit is waar, want het Woord ontkent ten stelligste dat het wél zo zou zijn.

1. Hier wordt dus allereerst ontkend dat het komen tot Christus voortvloeit uit de wil van mensen. Het komt niet voort "uit den bloede, noch uit de wil van het vlees, noch uit de wil van de man." En ergens anders lezen we dat het niet te danken is aan "degene die wil, noch aan degene die loopt" Rom. 9:15.

2. In de tweede plaats ontkent de Schrift dat dit komen voortvloeit uit de wijsheid van mensen, zoals duidelijk is uit de volgende overwegingen.

1. Ten eerste heeft het God in Zijn wijsheid behaagd, dat de wereld Hem door haar eigen wijsheid niet zou kennen. Als zij nu door hun wijsheid Hem niet kunnen kennen, dan volgt daaruit dat zij door die wijsheid ook niet tot Hem kunnen komen. Want het komen tot Hem vindt niet plaats vóórdát we enige kennis van Hem hebben verkregen, maar daarna. 1 Kor. 1:21; Hand. 13:27; Ps. 9:11.

2. Vervolgens wordt naar het oordeel van God de wijsheid van mensen als dwaasheid beschouwd in vergelijking met de kennis van Christus. "Heeft God de wijsheid van deze wereld niet dwaas gemaakt?" En even verder lezen we: "De wijsheid van deze wereld is dwaasheid bij God"³. 1 Kor. 1:20; 2:14; 3:19.

Als God nu de wijsheid van deze wereld dwaas gemaakt heeft en als de wijsheid van deze wereld daarom dwaasheid bij Hem is, dan is het toch zeker niet waarschijnlijk dat een zondaar daardoor zó verstandig zou worden, dat hij tot Jezus Christus komt. Vooral, wanneer u daarbij ook bedenkt, wat als derde punt hierna genoemd wordt.

3. De leer van een gekruisigde Christus en dus ook van de zaligheid door Hem is nu juist het punt dat door de wijsheid van deze wereld als dwaasheid beschouwd wordt. En als nu juist de leer van een gekruisigde Christus door de wijsheid van deze wereld als dwaasheid beschouwd wordt, dan is het onmogelijk dat iemand door die wijsheid in zijn hart wordt uitgedreven om tot Hem te komen⁴. 1 Kor. 1:18 en 23

4. Ten vierde rekt God de wijsheid van deze wereld tot een van Zijn grootste vijanden. Daarom kan door die wijsheid niemand tot Jezus Christus komen. Het is immers niet waarschijnlijk dat een van Gods grootste vijanden iemand zou brengen tot dat wat God het meest behaagt. En dat doet het komen tot Christus zeker! Dat God de wijsheid van deze wereld als een van Zijn grootste vijanden beschouwt, wordt uit het volgende duidelijk.

a. Zij werpt de grootste smaad op het grote werk dat Zijn Zoon op Zich nam, zoals hiervoor al bewezen is. Zij beschouwt Zijn kruisiging namelijk als dwaasheid, terwijl dat juist een van de hoogste bewijzen van Zijn goddelijke wijsheid is.

- b. Bovendien heeft God gedreigd haar te vernietigen, te gronde te richten en te verderven. En dat zou Hij zeker niet doen als zij geen vijand was, maar mensen tot Jezus Christus zou leiden en hen ertoe zou brengen om Hem door het geloof te omhelzen⁶. Hij heeft de wijsheid van de wereld ook afgewezen als hulp bij de bediening van Zijn Woord, daar zij een nutteloze bezigheid is die tot niets leidt. Deze wijsheid is er trouwens ook de oorzaak van dat degenen die haar zoeken en najagen, omkomen.
- c. God heeft bovendien verklaard dat als iemand wijs wil zijn in deze wereld, hij een dwaas moet zijn in de wereldse wijsheid. Dat is immers de manier om wijs te worden in de wijsheid van God. "Als iemand wijs wil zijn in deze wereld, laat hij een dwaas worden, opdat hij wijs mag worden; want de wijsheid van deze wereld is dwaasheid bij God". 1 Kor. 3.

3. Tenslotte vloeit het komen tot Christus niet voort uit de kracht van mensen.

Dit is in de eerste plaats ten dele al duidelijk geworden uit wat zojuist gezegd is. Want als mensen in deze zaak kracht aanwenden, dan wordt die opgewekt óf door liefde, óf door een besef dat dit noodzakelijk is. Maar de wijsheid van deze wereld geeft iemand geen liefde tot Jezus Christus of een besef dat hij Hem nodig heeft. Daarom is zijn kracht in dat opzicht werkeloos.

In de tweede plaats: wat voor kracht heeft hij die dood is? En dat is ieder mens van nature toch in geestelijk opzicht: dood in zonden en misdaden! Dood, ja zó dood voor de dingen die God in de nieuwtestamentische bedeling wil schenken, als iemand die in het graf ligt, dood is voor de dingen van deze wereld. Welke kracht heeft hij dan waardoor hij tot Jezus Christus kan komen?

In de derde plaats verbiedt God dat een sterke man zich zou beroemen op zijn kracht en zegt uitdrukkelijk: "Want door kracht zal niemand iets vermogen", en op een andere plaats: "Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, zegt de Heere" Jer. 9:23 en 24; 1 Sam. 2:9 EV; Zach. 4:6; 1 Kor. 1:27-31.

In de vierde plaats erkent Paulus dat wij mensen, ja, zelfs wanneer wij bekeerd zijn, in onszelf niet voldoende kracht bezitten om ook maar één goede gedachte te denken. Wanneer wij niet in staat zijn om het minste te doen - want denken is toch minder zwaar dan komen - dan kan niemand door zijn eigen kracht tot Jezus Christus komen. 2 Kor. 3:5.

Daarom wordt in de vijfde plaats gezegd dat we door de kracht van God bereidwillig gemaakt worden om te komen; of dat wij door de kracht van God opgewekt worden uit de staat van de zonde tot de staat van de genade; of dat wij geloven, dat wil zeggen tot Christus komen, door de uitnemende werking van Zijn sterke kracht. Ps. 110:3; Kol. 2:12; Ef. 1:18-20. Zie ook Job 40:6-14. Dit zou echter niet nodig zijn als wij mensen zelf de kracht of de wil hadden om te komen, of tenminste de gedachte konden koesteren dat wij bereid waren om uit onszelf naar Jezus Christus te komen.

Nu zou ik ertoe moeten overgaan een onderbouwing te geven voor het tweede aspect van deze praktische les, namelijk *dat het komen tot Christus voortvloeit uit de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader*.

Dit is echter bij gelegenheid al gebeurd in het deel van dit boek waarin de tekst verklaard werd en daarnaar verwijs ik de lezers dan ook.

Daarom zal ik nu alleen nog een stuk of *twee teksten noemen die hetzelfde bedoelen te zeggen.*

Vervolgens zal ik overgaan tot de *persoonlijke toepassing van deze praktische les.*

De Schrift zegt uitdrukkelijk: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke." In deze tekst wordt niet alleen gesuggereerd dat het de mens ontbreekt aan kracht, maar ook aan bereidwilligheid om tot Jezus Christus te komen. Zij moeten getrokken worden en zij komen niet, tenzij zij getrokken worden. En dan moeten we erop letten dat het niet in de macht van mensen ligt, ja, zelfs niet in de macht van alle engelen in de hemel, om één zondaar tot Jezus Christus te trekken. "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke". Joh. 6:44.

Op een andere plaats lezen we: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat het hem gegeven zij van Mijn Vader"¹⁵. Het is een hemelse gave die maakt dat mensen tot Jezus Christus komen.

Weer ergens anders kunnen we lezen: "Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen van God geleerd zijn. Een ieder dan, die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij" Joh. 6:45.

Ik zal hier nu niet verder over uitweiden, maar eerst enkele concrete toepassingen van dit punt maken en daarna overgaan tot de volgende praktische les.

Gebruikmaken en toepassing van de eerste praktische les

In de eerste plaats: Is het zo? Is het komen tot Jezus Christus geen vrucht van de wil, wijsheid of kracht van mensen, maar van de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader? Dan dienen we hen af te wijzen die de wil, wijsheid en kracht van mensen ophemelen als dingen die voldoende zijn om mensen tot Christus te brengen.

Nu zijn er sommige mensen die denken dat het onmogelijk is hen tegen te spreken, als zij een pleidooi voeren voor de wil, wijsheid en kracht van mensen met betrekking tot de dingen van het koninkrijk van Christus. Maar ik zal tot zo iemand zeggen dat hij nog nooit begrepen heeft, dat hij werkelijk is wat de Schrift over hem zegt. Bovendien heeft hij nog nooit verstaan wat het is tot Christus te komen door het onderwijs, de gave en de trekkende liefde van de Vader. Eigenlijk is hij iemand die het hart dat toch al vijandig ten opzichte van God is, tegen Hem opzet en dóórgaat met zulke daden van openlijk verzet. En de Schrift laat duidelijk zien wat het einde van zo iemand zal zijn, wanneer hij niet wordt wedergeboren. Maar daaraan zullen we voorbijgaan.

In de tweede plaats: Is het zo? Is het komen tot Christus een vrucht van de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader? Laten de heiligen dan hier leren om hun komen tot Christus toe te schrijven aan de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader. U die een oprecht christen bent, loof God die u in de belofte aan Jezus Christus gegeven heeft. Loof God ook dat Hij u tot Hem getrokken heeft. En waarom trok Hij juist u? Waarom niet iemand anders? Wat een wonder dat de heerlijkheid van de verkiezende liefde op u rustte en dat de heerlijkheid van de uitnemende genade van God op uw hart beslag legde en u tot Jezus Christus bracht!

In de derde plaats: Is het zo? Is het komen tot Christus een gevolg van het werk van de Vader, zoals al gezegd is? Dan moet dit ons leren degenen die oprecht tot Jezus Christus komen, hoog te achten. Ik zeg, dat wij hen hoog moeten achten terwille van Hem door Wiens genade zij tot Jezus Christus geleid worden.

We zien hoe iemand geacht en geëerd wordt, wanneer hij met behulp van menselijke bekwaamheden een bijzondere mate van kennis bereikt of iets tot stand brengt wat - als het voltooid is - de bewondering van de wereld afdwingt. Ja, hoe worden zijn scherpzinnigheid, zijn bekwaamheden, zijn ijver en zijn onvermoeibaarheid in dit alles geprezen. En tóch is zo iemand, wanneer het over deze prestatie gaat, maar een mens van deze wereld en zijn werk slechts het resultaat van natuurlijke bekwaamheden. De dingen die hij bereikt heeft, lopen tenslotte uit op ijdelheid en kwelling des geestes. Bovendien zondigt hij bij zijn streven naar succes misschien tegen God, verspilt hij zijn tijd en verliest hij tenslotte zijn ziel doordat hij betere dingen veronachtzaamt. Toch wordt hij bewonderd!

Maar ik zeg: Als zijn talenten, werk, ijver en dergelijke deze man zoveel roem en achting in de wereld bezorgen, hoeveel achting zouden wij dan niet moeten hebben voor iemand die door de gave, belofte en kracht van God tot Jezus Christus komt!

1. Want in de eerste plaats is God met deze man; God werkt en wandelt in hem. Hij is iemand wiens levensgang wordt geregeerd en bestuurd door de machtige hand van God en de krachtige werking van Zijn macht. Dat is nog eens een man!
2. Vervolgens is zo iemand door de machtige kracht van God die in hem werkt, in staat om een hele wereld achter zich te werpen tezamen met al haar begeerlijkheden en het plezier dat zij biedt. Zo kan hij zich ook een weg banen door alle moeilijkheden die mensen en duivels tegen hem in het geweer brengen. Dat is nog eens een man!
3. In de derde plaats is zo iemand op weg naar de berg Sion, het hemelse Jeruzalem, de stad van de levende God. Hij is op reis naar de ontelbare menigte van engelen en van de geesten van de rechtvaardigen die volmaakt geworden zijn. Hij is op weg naar God, de Rechter over allen en naar Jezus. Dat is nog eens een man!
4. Zo iemand kan tenslotte getroost de dood onder ogen zien en kan lachen wanneer het verderf komt. Hij verlangt ernaar om het geluid van de laatste bazuin te horen en zijn Rechter te zien komen op de wolken des hemels. Dat is pas een man!

Laten christenen elkaar zó hoogachten. Ik weet dat u dat doet, maar doe het meer en meer.

- Om u daartoe aan te sporen, wil ik dat u de volgende drie dingen in gedachten houdt.
- In de eerste plaats dat Christus hen hoogacht." Matth. 12:48; 15:22-28; Luk. 7:9.
- Vervolgens dat de engelen hen hoogachten. Dan. 9:22; 10:11; 12:1; Hebr. 1:14.
- En tenslotte dat de heidenen hen hoogachten, zodra zij er tenminste van overtuigd zijn wat voor mensen christenen eigenlijk zijn. Dan. 5:11; Hand. 5:13; 1 Kor. 14:24, 25."Laat ieder van u daarom de ander uitnemender achten dan zichzelf". Fil. 2.

In de vierde plaats: Is het zo? Zal niemand tot Jezus Christus komen door de wil, wijsheid of kracht van mensen, maar alleen door de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader? Dan laat dit ons duidelijk zien hoe verschrikkelijk onwetend die mensen zijn die degenen die tot Christus komen, met verachting en woede

behandelen. Zij zijn onredelijke en goddeloze mensen, mensen die geen geloof hebben. 2 Thess. 3:2

Wist u maar, zondaars, wat een gezegend iets het is om tot Jezus Christus te komen en dat deze mensen werkelijk tot Hem komen door de hulp en de trekkende liefde van de Vader! In dat geval zou u liever duizend jaar in de hel liggen branden dan - zoals u nu doet - uw hart te keren tegen degene die door God tot Jezus Christus getrokken wordt en eveneens tegen de God die hem trekt.

Ongelovige zondaars, laten we hier enkele woorden van protest horen. Wat heeft deze man die tot Jezus Christus komt, u gedaan? Waarom maakt u hem het voorwerp van uw spot? Ergert het u dat hij tot Jezus Christus komt? Ergert het u dat hij zijn eigen zaligheid najaagt? Of ergert het u dat hij zijn zonden en verkeerde genoegens verzaakt? – Arme man die tot Christus komt! "Gij offert de gruwel der Egyptenaren voor hun ogen, zouden zij u dan niet stenigen?" –

Maar ik vraag nogmaals: Waarom ergert u zich hieraan? Is hij er soms minder om wanneer hij tot Jezus Christus komt, of wanneer hij Jezus Christus liefheeft en dient? Of is hij er dwazer om, wanneer hij vlucht voor hetgeen u in het helse vuur zal doen neerzinken en wanneer hij het eeuwige leven zoekt?

Bovendien, ik smeed u mijne heren, overweeg het dat hij dit niet uit zichzelf doet, maar door de trekkende liefde van de Vader.

Kom, laat ik u die zelf niet tot Hem wilt komen en degenen die dat wél willen, hindert, de volgende dingen in het oor fluisteren:

- a. U zult geoordeeld worden als iemand die Jezus Christus - tot wie deze arme zondaar komt - gehaat, belasterd en gesmaad hebt.
- b. U zult ook geoordeeld worden als iemand die de Vader gehaat hebt door Wiens krachtige trekkende liefde deze zondaar tot Christus komt.
- c. Bovendien zult u gegrepen en geoordeeld worden als iemand die de Geest der genade smaadheid hebt aangedaan in hem die door Zijn hulp tot Jezus Christus komt.

Wat hebt u hierop te zeggen? Wilt u volharden in uw handelwijze? Wilt u voortgaan de levende God te verachten en te smaden? Denkt u soms dat u de dag des oordeels redelijk goed zult doorstaan? "Zal uw hart het verdragen, of zullen uw handen sterk zijn in de dagen als Ik met u handelen zal, zegt de HEERE?" Ez. 22:14; Joh. 15:18-26; Judas :14, 15; 1 Thess. 4:8.

In de vijfde plaats, tot lering: Is het zo? Zal niemand tot Jezus Christus komen door de wil, wijsheid of kracht van mensen, maar alleen door de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader? Dan laat dit ons duidelijk zien hoe het mogelijk is dat zwakke middelen zo krachtig kunnen zijn dat zij mensen wegtrekken uit hun zonden en brengen tot een hartelijk zoeken van Jezus Christus. Toen God Mozes beval tot het volk te spreken, zei Hij: "Ik zal met u spreken" Ex 18:19. En als God spreekt, als God werkt, wie zal het verhinderen? Niemand, neen niemand, en daarom gaat het werk voort. Elia wierp zijn mantel om de schouders van Elisa en welke wonderlijke gebeurtenissen waren daarvan het gevolg!

Toen Jezus naar Petrus omzag op het moment dat een haan kraaide, wat een uitwerking had dat niet! Wanneer God in de middelen meekomt, dan zullen die middelen - hoe zwak en verachtelijk ze ook zijn in zichzelf - wonderen bewerken. 1 Kon. 19:19; Matth. 26:74, 75, Mark. 14:71, 72; Luk. 22:60-62.

De wereld verstond en geloofde niet dat de muren van Jericho op het geluid van de ramshoorns zouden vallen, maar toen God wilde werken, moesten de middelen hun uitwerking hebben. Een woord gesproken in zwakheid, gesproken met veel moeite of onder verleidingen en te midden van grote verachting en spot, doet wonderen als de Heere uw God in dat woord meekomt.

In de zesde plaats tot lering: *Is het zo?* Zal niemand tot Jezus Christus komen door de wil, wijsheid of kracht van mensen, maar alleen door de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader?

Dan is hier voor christenen aanleiding om stil te staan bij de krachtige werking van Gods voorzienigheid waarvan Hij gebruik gemaakt heeft om hen tot Jezus Christus te brengen en zich daarover diep te verwonderen. Want hoewel mensen tot Christus getrokken worden door de kracht van de Vader, toch wordt die kracht werkzaam doordat gebruik gemaakt wordt van middelen. En die middelen zijn verschillend, nu eens zijn het deze, dan weer andere. Want God is vrij om te werken waardoor, wanneer en hoe Hij wil. Maar wat die middelen ook zijn en hoe verachtelijk zij ook zijn mogen, toch kan God zulke zeer onwaarschijnlijke middelen gebruiken om de bekering en het behoud van Zijn volk te bewerken. Ja, Hij doet dat vaak ook zo! Hij heeft immers bevolen dat het licht uit de duisternis zou schijnen en Hij kan zwakheid in kracht veranderen.

U die tot Christus bent gekomen - en dat door zulke onwaarschijnlijke middelen - sta daarom stil en verwondert u! En verheerlijk de almachtige kracht waardoor de middelen gezegend werden om u daadwerkelijk tot Jezus Christus te brengen, door u te verwonderen.

Welke omstandigheden gebruikte God in Zijn voorzienigheid als middel om u tot Jezus Christus te brengen? Misschien was het een middel dat niet zo voor de hand lag, of misschien juist wel. Kwam het doordat men u uw woonplaats afnam, of was het een verandering in uw maatschappelijke positie, het verlies van naaste verwanten, van bezittingen of iets dergelijks? Was het doordat u een blik wierp in een goed boek, of uw bureu hoorde spreken over de hemelse dingen? Kwam het soms doordat u zag dat de oordelen van God voltrokken werden aan anderen, terwijl uzelf daarvoor gevrijwaard bleef, of doordat u op een wonderlijke manier terecht kwam onder de Woordbediening van een of ander godvruchtig predikant?

O, geef toch acht op deze leiding of misschien wel leidingen van Gods voorzienigheid! Zij werden gezonden en bestuurd door een almachtige kracht met de bedoeling om u wel te doen. God Zelf, zeg ik, heeft Zich bij deze wagen gevoegd en die zó gezegend dat hij zeker zal volbrengen waartoe Hij hem gezonden heeft.

God zegent de leidingen van Zijn voorzienigheid niet bij iedereen op deze manier. Hoevele duizenden zijn er niet in deze wereld die elke dag onder precies dezelfde leidingen van God verkeren? Maar God was niet in deze gebeurtenissen om ze zó te zegenen als Hij ze gezegend heeft voor uw arme ziel, namelijk door er krachtig in mee te komen. Wat een wonder dat Jezus Christus u heeft willen ontmoeten in deze bijzondere gebeurtenis, in die leiding van God, of onder die genademiddelen! Dat is nu echt genade! U doet er daarom wijs aan u hierover te verwonderen en God hiervoor de lof te brengen.

Sta mij toe u een paar voorbeelden te geven van enkele van die gebeurtenissen die onder de voorzienige leiding van God tot gevolg hadden dat het heil gebracht werd tot de harten van Zijn volk.

(1) Mijn eerste voorbeeld is dat van de Samaritaanse vrouw. Het moest zo zijn dat zij uit de stad ging om water te putten juist op het moment - niet eerder en niet later - dat Jezus Christus haar Zaligmaker van verre gekomen was en Zich had neergezet bij de bron om uit te rusten, daar Hij vermoeid was. Wat een gezegende leiding van Gods voorzienigheid was dit! Ja, het was een gebeurtenis die door de wijsheid en de kracht van de Almachtige gebruikt werd tot de bekering en het behoud van dit arme schepsel. Want door deze gebeurtenis werden dit arme schepsel en haar Zaligmaker bij elkaar gebracht, zodat het gezegende werk aan deze vrouw kon geschieden volgens het plan dat tevoren door de Vader bepaald was, Joh. 4.

(2) Vervolgens: Wat een bijzondere leiding was het dat er een boom langs de weg stond waarin Zacheüs kon klimmen, zodat Jezus daardoor gelegenheid kreeg die overste der tollenaars tot Zich te roepen nog voordat hij daaruit naar beneden kwam! Luk. 19.

(3) Was het in de derde plaats ook niet wonderlijk dat de moordenaar over wie u in het evangelie leest, door de voorzienige leiding van God in de gevangenis geworpen moest worden om veroordeeld te worden tijdens dezelfde rechtszitting waarop het doodvonnis van Christus Zelf werd uitgesproken? Ja, en was het ook niet wonderlijk dat het zo zijn moest dat zij naast elkaar gekruisigd werden, zodat de moordenaar Jezus tijdens Zijn laatste woorden kon horen en zien en hij door Hem bekeerd kon worden voor zijn dood?

(4) Wat waren het in de vierde plaats ongewone omstandigheden - die ook wonderlijk door God werden geleid - dat Onesimus toen hij van zijn meester weggevlucht was, gegrepen moest worden en, naar mijn gedachte, in dezelfde gevangenis geworpen werd waar ook Paulus gebonden lag om het Woord van het evangelie. Zodoende kon hij daar door de woorden van Paulus bekeerd worden en daarna weer naar huis worden teruggezonden, naar zijn meester Philemon. Daaruit zien we dat "alle dingen medewerken ten goede voor degenen die God liefhebben, namelijk voor degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn" Rom. 8: 28.

Ja, ik heb zelf wel mensen gekend die gedwongen werden om naar een preek te gaan luisteren tegen hun wil. Anderen gingen niet om te luisteren, maar om rond te kijken en zelf gezien te worden, ja, om anderen uit te jouwen en te bespotten, of ook om naar dingen te zoeken en daarop af te geven. Sommigen kwamen ook om hun wellustige blikken te verzadigen aan de schone voorwerpen van hun begeerte, en tóch heeft God van deze dingen gebruik gemaakt, ja, zelfs van de goddeloze en zondige bedoelingen van mensen, om hen onder die genade te brengen die hun zielen kon redden.

In de zevende plaats tot lering: *Komt niemand tot Jezus Christus dan alléén door de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader?*

Laat mij dan op dit punt die arme zondaars waarschuwen die gezien hebben wat een verandering God teweeggebracht heeft in hen die tot Jezus Christus komen: Laten zij dit werk en deze verandering toch niet aan andere oorzaken toeschrijven!

Er zijn sommige arme zondaars in deze wereld die duidelijk zien wat een verandering, wat een geweldige verandering er plaatsvindt in hun burens en verwanten die tot Jezus Christus komen. Maar, zoals ik al zei, zij begrijpen dit niet en weten niet hoe dit komt en waar dit toe leiden zal, want zo is het met ieder "die uit de Geest geboren is" Joh. 3:8. Daarom schrijven zij deze verandering toe aan andere oorzaken, zoals bijvoorbeeld aan zwaarmoedigheid, aan het teveel alleen zitten, teveel lezen, te vaak naar de kerk gaan, of teveel overdenken en bepeinden van wat zij daar horen.

Vervolgens concluderen zij ook dat deze toestand voortkomt uit het gebrek aan vrolijk gezelschap en aan goede geneesmiddelen. Daarom raden zij hen aan op te houden met lezen, naar de kerk te gaan en het gezelschap van ernstige mensen te zoeken. Zij zouden er beter aan doen vrolijk te zijn, ergens gezellig te gaan praten, bezig te zijn met de dingen van deze wereld, niet alleen te zitten peinzen enz.

Maar kom, arme, onwetende zondaar, laat ik me rechtstreeks tot u richten. Het lijkt wel of u een advocaat voor satan geworden bent. Ik zeg u dat u niet weet wat u doet. Pas ervoor op om op deze wijze uw oordeel te geven. U velst een dwaas oordeel "en zegt zo tot ieder die voorbij gaat dat u een dwaas bent". Pred. 10:3.

Wat? Durft u overtuigingen van zonde, het treuren en berouw hebben over de zonde voor zwaarmoedigheid te houden? Dan doet u precies hetzelfde als degenen die bij een andere gelegenheid zeiden: "Deze mensen zijn dronken van nieuwe wijn!", of als de man die tot Paulus zei, dat hij razend was. Hand. 2:13; 26:24.

Arme, onwetende zondaar, kunt u geen beter oordeel vellen? Wat zegt u? Als iemand de eenzaamheid opzoekt en in gedachten verzonken is onder de hand van God, of als hij de Schriften leest en naar preken luistert, is hij dan op weg om te gronde te gaan? Moge de Heere uw ogen openen en maken dat u uw dwaling inziet! U hebt uzelf tegen God verzet, u hebt het werk van Zijn handen veracht en gepoogd zielen te vermoorden. Wat? Kunt u hen die God gewond heeft, geen betere raad geven dan hen naar de inzetten van de hel te zenden om daar hulp te verkrijgen? U roept hen op vrolijk en luchthartig te zijn, maar weet u niet dat "het hart der zotten in het huis der vreugde is"? Pred. 7:4.

U dringt er bij hen op aan om niet meer naar predikanten te luisteren die een scherpe, ontdekkende boodschap brengen, maar "is het niet beter te luisteren naar de bestraffing van de wijze, dan dat iemand luistert naar het gezang der dwazen"? Pred. 7:5

U roept hen op bezig te zijn met de dingen van deze wereld, maar weet u niet dat de Heere gebiedt: "Zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid"? Matth. 6:33.

Arme, onwetende zondaar, luister nu eens naar de raad die God aan zulke mensen geeft en kom daardoor ook zelf tot een beter inzicht. "Als iemand in moeite verkeert, laat hij bidden; als iemand vrolijk is, laat hij psalmen zingen." "Welgelukzalig is de mens die naar Mij luistert en hoort wat hierna zijn zal". "Behoudt uzelf van dit verdorven geslacht." "Onderzoekt de Schriften." "Houdt aan in het lezen." "Het is beter te gaan in het klaaghuis dan te gaan in het huis des maaltijds"⁴¹. En wilt u hem veroordelen die zo doet? Bent u soms net zo iemand als Elymas, de tovenaars, die de stadhouder van het geloof probeerde af te keren? U bent bezig de rechte wegen van de Heere krom te maken. Pas op, dat u geen zwaar oordeel overkomt!

Wat zegt u? Durft u mensen te leren hun overtuigingen te onderdrukken, mensen ervan af te houden ernstig na te denken over het kwaad van de zonde, over de verschrikkingen van de toekomstige wereld en hoe zij daaraan zullen ontkomen? Wat zegt u? Durft u mensen te leren God en Zijn Woord uit hun gedachten te bannen door vrolijk gezelschap op te zoeken, door de wereld na te jagen, door roddelpraat en dergelijke dingen? Dit is precies hetzelfde alsof u hun aanraadt tot God te zeggen: "Wijk van ons; want aan de kennis van Uw wegen hebben wij geen lust", of: "Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen?"⁴³, of: "Welk voordeel hebben wij ervan, als we Zijn wegen houden?" Dit is door en door duivels! Wat? Durft u mensen aan te raden om te wandelen "naar de eeuw van deze wereld, naar de overste van de macht der lucht, van de geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid"?⁴⁴

TWEE TEGENWERPINGEN BEANTWOORD

Maar, zou iemand kunnen tegenwerpen, *wij weten niet dat het hier gaat om mensen die tot Jezus Christus komen. Echt, we verbazen ons over hen en houden hen voor dwazen.*

Antwoord: Weet u niet dat het hier gaat om mensen die tot Jezus Christus komen? Dan zouden ze tot Hem kunnen komen zonder dat u het weet. Waarom zou u dan onredelijker zijn dan de beesten en kwaad spreken van dingen die u niet weet? Wat? Behoort u dan tot hen die "geboren zijn om gevangen en gedood te worden"; moet u "in uw eigen verdorvenheid verdorven worden"? Bovendien: Kent u hen niet? Laat hen dan met rust.

Als u geen goed van hen kunt spreken, spreek dan ook geen kwaad van hen. "Houdt af van deze mensen en laat hen begaan; want indien deze raad of dit werk uit mensen is, zo zal het gebroken worden; maar indien het uit God is, zo kunt gij dat niet breken; opdat gij niet misschien bevonden wordt ook tegen God te strijden" Hand. 5 :38, 39. Waarom verwondert u zich trouwens over een werk van overtuiging en van bekering? Weet u niet dat dit juist het oordeel van God over u is, verachters? "Ziet toe, verwondert u en gaat te gronde!"

En waarom verwondert u zich en denkt u dat zij dwazen zijn? Gruwt u soms van de weg der rechtvaardigen? Lees dan het volgende Schriftgedeelte en schaam u: "Hij die oprecht is in zijn weg, is een gruwel voor de goddeloze." Spr. 29: 27.

Tenslotte is het feit dat u zich over hen verwondert het bewijs dat u uzelf niet kent, dat u vreemdeling bent van de overtuiging van zonde en geen weet hebt van de hartelijke begeerte om zalig te worden en van het komen tot Jezus Christus.

Iemand zou ook nog kunnen tegenwerpen: Maar waaraan kunnen wij weten dat zulke mensen tot Jezus Christus komen?

Antwoord: Wie kan hen ziende maken die Christus blind gemaakt heeft? Maar omdat ik uw overtuiging en bekering zoek en u tot de zaligheid wil brengen, wil ik toch dat u op deze punten let:

Klagen zij over hun zonde als iets wat hen zeer bitter is en gaan zij daaronder gebukt? Vluchten zij daarvan weg als van een dodelijke slang? Klagen zij over de ongenoegzaamheid van hun eigen gerechtigheid om daardoor gerechtvaardigd te worden voor het aangezicht van God? Roepen zij tot de Heere Jezus om door Hem behouden te worden? Zien zij meer waarde en verdienste in één druppel van het bloed van Christus om hen te behouden, dan in al de zonden van de wereld om hen te verdoemen? Hebben zij een innerlijke schroom om tegen Jezus Christus te zondigen? Zijn Zijn Naam, Zijn persoon en het werk dat Hij op Zich nam, hen dierbaarder dan de roem en eer van de hele wereld? Is Zijn Woord hen lief geworden? Is het geloof in Christus hen dierbaar geworden, omdat zij er door Gods Geest van overtuigd zijn dat zij dit nodig hebben en dat zij zonder dit geloof nooit met Christus verenigd kunnen worden? Hebben zij smaak gekregen in Christus in Zijn Woord en verzaken zij de hele wereld terwille van Hem? Zijn zij bereid om met Gods hulp alle gevaren te trotseren terwille van Zijn naam en terwille van de liefde die zij Hem toedragen? Zijn Zijn heiligen hen dierbaar?

Als deze dingen zó bij hen zijn - of u het nu ziet of niet - dan zijn dit de mensen die tot Jezus Christus komen. Rom. 7:9-14; Ps. 38:4-9; Hebr. 6:18-20; Jes. 64:6; Fil. 3:7, 8; Ps. 54:3; Ps. 109:26; Hand. 16:30; Ps. 51:9, 10; 1 Petr. 1:18, 19; Rom. 7:24; 2 Kor. 5:2; Hand. 5:41; Jak. 2:7; Fil. 3:7, 8; Hgl. 5:10-15; Ps. 119; Joh. 13:35; 1 Joh. 4:7 en

3:14; Joh. 16:9; Rom. 14:23; Hebr. 11:6; Ps. 19:11, 12; Jer. 15:16; Hebr. 11:24-27; Hand. 20:22-24 en 21:13; Tit. 3:15; 2 Joh.:1; Ef. 4:16; Filemon:7; 1 Kor. 16:24.

Komende zondaars twijfelen dikwijls of Christus hen wilt ontvangen

Ik ga nu over tot de tweede praktische les die ik mij voorgenomen had te bespreken, namelijk dat zij die tot Jezus Christus komen, dikwijls oprecht bevreesd zijn dat Hij hen niet ontvangen zal. Zoals ik u gezegd heb, ligt deze les in de tekst opgesloten. Ik leid dat af uit de ruimte die in de belofte ligt en de duidelijkheid ervan: "Ik zal hem geenszins uitwerpen." Want als wij niet vatbaar waren voor de vrees om uitgeworpen te worden, zou het niet nodig geweest zijn dat Christus onze vrees als het ware zou bestoken met deze heerlijke en wonderlijke uitdrukking: "Geenszins." "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Als zondaren die tot Christus komen, niet geneigd waren aan zulke bezwaren toe te geven en hun eigen zielen daardoor te laten ontmoedigen, dan was het niet nodig geweest dat de Wijsheid van de hemel zo'n belofte had uitgevonden, als ik het zo zeggen mag. Zij had die dan ook niet zo onder woorden behoeven te brengen dat als het ware met één slag al hun bezwaren in stukken geslagen worden. Want dit woord "geenszins" snijdt alle bezwaren af. Met die bedoeling heeft de Heere Jezus het ook gebruikt om nu juist het geloof dat met ongeloof gemengd is, te hulp te komen.

In dit woord worden als het ware alle beloften samengevat. Ook kan er geen enkel bezwaar worden ingebracht vanwege de onwaardigheid die u in uzelf ontdekt, of deze belofte zal het ontzenuwen.

"Maar ik ben een groot zondaar", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik ben een oude zondaar", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik ben een zondaar met een hard hart", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik ben een zondaar die afvallig werd", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik heb satan heel mijn leven gediend", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik heb gezondigd tegen het licht", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik heb gezondigd tegen de genade", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik bezit niets goeds om mee te brengen", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

Zo zou ik tot het einde toe kunnen doorgaan en u aantonen dat deze belofte gegeven is om een antwoord te geven op alle bezwaren. En zij geeft daar ook inderdaad steeds weer een antwoord op. Maar ik herhaal: Waarom zou ze nodig zijn als degenen die tot Jezus Christus komen, niet soms - ja zelfs dikwijls - oprecht bevreesd zijn dat Jezus Christus hen zal uitwerpen?

Ik wil u nu twee voorbeelden geven die naar mijn gedachte aanduiden dat deze constatering op waarheid berust.

In het negende hoofdstuk van het Evangelie naar Mattheüs, het tweede vers, leest u over iemand die verlamd was. Deze kwam tot Jezus Christus omdat hij door zijn vrienden op een bed tot Hem gedragen werd. Maar hij kwam ook zélf, en dat om een

heel andere reden dan ook maar een van zijn vrienden vermoedde, namelijk om de vergeving van zijn zonden en de redding van zijn ziel te verkrijgen. Zodra hij nu in de nabijheid van Christus gekomen was, beval Hij hem om welgemoed te zijn. Het schijnt dus dat zijn hart in hem van vrees bezweek. Maar wat was de oorzaak van zijn vrees? Dat was niet zijn lichamelijke zwakheid, waarom zijn vrienden hem tot Christus brachten opdat hij bij Hem genezing zou vinden. Het was de schuld en de last van zijn zonden. Om daarvoor vergiffenis te verkrijgen, kwam hij zélf tot Hem. Daarom zei Christus vervolgens ook: "Wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven." Ik zeg dus dat Christus zag hoe zijn geest in hem bezweek bij de gedachte hoe het zou gaan met zijn ziel, het edelste deel van zijn bestaan. Daarom wendde Hij zich allereerst om die reden tot hem. Want hoewel zijn vrienden geloof genoeg hadden voor de genezing van zijn lichaam, toch had hij zelf maar heel weinig geloof voor de genezing van zijn ziel. Daarom richtte Christus hem op daar hij als het ware dreigde neer te vallen en zei: "Zoon, wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven"1.

Wat we over de verloren zoon lezen, heeft naar mijn gedachte ook duidelijk betrekking op deze zaak. "En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoeveel huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger! Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan". Dat kwam uit de grond van zijn hart. Maar op welke wijze kwam hij zijn belofte na? Naar mijn mening niet zo goed als hij zich voorgenomen had. De reden die ik voor deze gedachte heb, is dat zijn vader, zodra hij tot hem gekomen was, hem om de hals viel en hem kuste. Mijns inziens duidt dit aan dat de verloren zoon op dat moment in zijn hart terneergeslagen was en dat zijn vader hem daarom zo plotseling het vertrouwde teken van verzoening gaf. Een kus werd immers oudtijds dikwijls gebruikt om twijfels en vrees weg te nemen. Zo werd Jacob door Laban en later door Ezau gekust. Zo kuste Jozef zijn broers en zo kuste David ook Absalom.

Het is waar, op het moment dat hij zich op weg begaf, sprak hij, zoals ik al zei, uit de grond van zijn hart, zoals zondaars soms ook doen wanneer zij beginnen tot Jezus Christus te komen. Maar zouden tussen de eerste stap die hij zette en de laatste, waarmee hij zijn reis beëindigde, niet vele gedachten hem bestormd hebben, nu eens van deze kant en dan weer van die? Ja, naar alle waarschijnlijkheid is dat zo geweest en heeft hij zich bijvoorbeeld afgevraagd of zijn vader hem wel of niet zou willen ontvangen.

Hij kan ook het volgende overwogen hebben: "Ik zei nu wel dat ik naar mijn vader zou gaan, maar wat moet ik doen als ik bij hem kom en hij zou mij vragen waar ik al die tijd geweest ben? Wat moet ik dan zeggen? En wanneer hij mij zou vragen wat er gebeurd is met het deel van de erfenis dat hij mij gegeven heeft? Wat moet ik daarop antwoorden? Of als hij mij vraagt wie mijn kameraden geweest zijn? Wat moet ik dan zeggen? En als hij mij dan ook nog zal vragen wat ik al die tijd sinds ik van hem ben weggegaan, heb uitgevoerd? Wat moet ik dan antwoorden? Ja, als hij mij zou vragen waarom ik niet eerder naar huis gekomen ben? Wat zou ik daarop moeten zeggen?"

Zo, zeg ik, zou hij bij zichzelf hebben kunnen overwegen. En omdat hij zich ervan bewust was dat hij op elk van deze vragen alleen maar een slecht antwoord zou kunnen geven, is het geen wonder dat hij allereerst een kus van zijns vaders lippen nodig had.

Want als hij de eerste vraag naar waarheid had beantwoord, had hij moeten zeggen: "Ik was een trouw bezoeker van herbergen en kroegen. Wat mijn deel van de erfenis betreft: Dat heb ik verkwist door overdadig te leven. Mijn kameraden waren hoeren en sletten.

Wat mijn bezigheden betreft: Het hoogste dat ik ooit bereikte was dat ik varkenshoeder werd. En de reden waarom ik nu pas naar huis gekomen ben, is, dat ik zeker nu niet aan uw voeten gelegen zou hebben om genade te vragen, als ik mogelijkheden gezien had om nog langer weg te blijven."

Ik herhaal, als we deze dingen overwegen en nog eens overwegen, namelijk hoezeer een arme zondaar wanneer hij werkelijk ontwaakt is, geneigd is om toe te geven aan moedeloze gedachten en bange twijfels, dan is het geen wonder als zijn geest in hem zou bezwijken tussen het moment dat hij zich op weg begaf en dat waarop hij tot zijn Vader kwam.

Maar in de derde plaats kan ik deze waarheid, denk ik, nog verder bevestigen door erop te wijzen *dat alle heiligen die onder de hemel zijn, ermee zullen instemmen dat zij die tot Jezus Christus komen, vaak oprecht bevreesd zijn dat Hij hen niet zal ontvangen.*

Daarbij rijst de vraag *wat de reden van deze vrees kan zijn.*

Hierop wil ik het volgende antwoord geven.

1. Zij wordt niet veroorzaakt door het feit dat er geen geopenbaarde wil van God is, waarin allerlei gronden voor het tegenovergestelde worden aangegeven. Want zulke gronden zijn er genoeg. Ja, alleen de tekst al geeft voldoende grond om hen die tot Jezus Christus komen, aan te moedigen: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."
2. Zij kan ook niet veroorzaakt worden doordat er geen uitnodiging zou zijn om te komen, want die is er, welgemeend en duidelijk: "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven".
3. Het kan ook niet hieraan liggen dat Christus Zich niet bereidwillig zou verklaren om hen aan te nemen. Want dat is duidelijk uit de hierboven genoemde teksten, alsook uit de volgende: "Indien iemand dorst, die kome tot Mij en drinke".
4. Bovendien is het niet te wijten aan het ontbreken van de grootste en dierbare beloften, dat zij die komen, ook aangenomen zullen worden. "Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen. En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige" 2 Kor. 6.
5. Het kan ook niet komen doordat er geen plechtige eed gezworen en een overeenkomst gesloten zou zijn om hen die komen, zalig te maken. "Want omdat Hij bij niemand kon zweren die groter was dan Hij, zo zwoer Hij bij Zichzelf; Opdat wij door twee onveranderlijke dingen, waarin het onmogelijk was dat God zou liegen, een sterke vertroosting zouden hebben, wij namelijk, die de toevlucht genomen hebben om ons vast te klemmen aan de hoop die ons voorgesteld is" Hebr. 6.
6. Tenslotte kan het niet daaraan liggen dat er geen grote voorbeelden van Gods genade te noemen zijn die tot Jezus Christus gekomen zijn, want over hen lezen wij overvloedig in het Woord.

Daarom moeten we concluderen dat dit veeleer aan het volgende te wijten is.

1. In de eerste plaats aan *een gebrek aan kennis van Christus*. U weet maar weinig van de genade en goedheid die in het hart van Christus te vinden zijn. U weet maar weinig van de kracht en verdienste van Zijn bloed. U weet maar weinig van de bereidwilligheid die er in Zijn hart is om u zalig te maken. Dát is de reden dat er vrees in uw hart opkomt en die doet u twijfelen of Christus u wel wil aannemen. Nu is

ongeloof de dochter van onwetendheid. Daarom zei Christus: "O, onverstandigen en tragen van hart om te geloven" Luk. 24. Uw traagheid van hart om te geloven vloeit voort uit uw onkunde in de dingen van Christus. Dit is duidelijk voor allen die zichzelf hebben leren kennen en naar Jezus Christus zoeken. Hoe meer onkunde zij hebben, hoe meer ongelof en hoe meer kennis van Christus zij bezitten, hoe meer geloof: "En die Uw Naam kennen, zullen op U vertrouwen" Ps. 9. Daarom vreest hij die pas onlangs tot Christus begon te komen en maar weinig kennis van Hem heeft, dat Christus hem niet zal aannemen. Maar hij die Hem al langer heeft leren kennen, is "sterk en heeft de boze overwonnen" 1 Joh. 2

Toen de broers van Jozef in Egypte kwamen om koren te kopen, kende Jozef zijn broers, zo lezen we, maar zij kenden hem niet. En wat was het gevolg? Wel, zij begonnen in hun hart te wanhopen aan de goede afloop, vooral toen Jozef hun alleen maar harde antwoorden gaf, hen spionnen noemde, hun oprechtheid in twijfel trok en dergelijke. En nu moet u hierop letten: Zolang zij onwetend bleven dat hij hun broer was, legden zij alles wat Jozef deed, zo negatief mogelijk uit. Om een voorbeeld te noemen: Op een zeker moment beval Jozef zijn hofmeester om hen naar zijn huis te brengen om daar met hem de maaltijd te gebruiken. Zij mochten dus in Jozefs huis aan de maaltijd aanzitten. En waarom werd dat verkeerd door hen opgevat? Wel, zij werden bang: "Toen vreesden deze mannen, omdat zij in het huis van Jozef, hun broeder, gebracht werden. En zij zeiden:... Deze man zoekt een oorzaak tegen ons en wil ons overvallen en ons tot slaven maken en onze ezels in beslag nemen".

Wat is dat? Bevreesd zijn om naar Jozefs huis te gaan? En hij was nog wel hun broer; bovendien was het zijn bedoeling hen te onthalen, ja echt te onthalen en met hen feest te vieren! Maar ach, zij wisten niet dat hij hun broer was! En zo lang als hun onwetendheid duurde, werden zij ook door hun vrees verschrikt. Precies zo is het met de zondaar die nog maar pas tot Jezus Christus komt. Hij is nog onkundig van de liefde en het medelijden die Christus heeft jegens zondaren die tot Hem komen. Daarom twijfelt hij; daarom vreest hij; daarom leeft hij in angstige onzekerheid.

Zondaar die tot Christus komt, Hij nodigt u uit om met Hem te eten en avondmaal te houden. Hij nodigt u tot een feestmaal welvoorzien van wijn, ja, Hij nodigt u in Zijn wijnkelder te komen en Zijn banier over u zal liefde zijn¹². "Maar ik twijfel daaraan", zegt de zondaar. Het antwoord luidt echter: "Hij roept u, Hij nodigt u tot Zijn feestmaal, tot Zijn flessen en appelen, tot Zijn wijn en tot het sap van Zijn granaatappelen." Hoogl. 2.

"Maar, ik vrees, ik twijfel, het ontbreekt mij aan vertrouwen! Ik beef omdat ik het tegenovergestelde verwacht!"

"Gij gemene en lafhartige onkunde, ga uit van die man!" Vrees niet, komende zondaar, geloof alleen: *Wie tot Christus komt, zal Hij geenszins uitwerpen.*

Laat de zondaar die tot Hem komt, daarom zoeken naar meer grondige kennis van Jezus Christus. Jaag die na, zoek haar als zilver, graaf daarnaar als naar kennis die verborgen is. Dit zal u vrijmoedig maken; dit zal u sterker en sterker doen worden. "Ik weet in Wie ik geloofd heb"; "Ik ken Hem", zei Paulus, en wat liet hij erop volgen? Wel, dit: "En ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, dat ik aan Hem heb toevertrouwd, te bewaren tot die dag" 2 Tim. 1:12. Welk pand had Paulus aan Jezus Christus toevertrouwd? Het antwoord is: Hij had zijn ziel aan Hem toevertrouwd. Waarom vertrouwde hij zijn ziel aan Hem toe? Wel, omdat hij Hem kende. Hij wist dat Hij getrouw en genadig is. Hij wist dat Hij hem niet zou begeven, noch verlaten. Daarom legde hij zijn ziel aan Zijn voeten neer en vertrouwde haar aan Hem toe om haar te bewaren tot die dag.

Maar in de tweede plaats kan uw vrees dat Christus u niet wil aannemen, *ook op een bepaalde manier een gevolg zijn van uw ernstige en vurige verlangens om door Hem behouden te worden*. Want ik heb opgemerkt, dat vurige verlangens om iets te bezitten, vergezeld gaan van sterke gevoelens van vrees dat men het niet zal ontvangen. Waar iemand het meest zijn hart op zet en waar zijn verlangens het sterkst naar uitgaan, daarvan vreest hij vaak ook het meest dat hij het niet zal verkrijgen. Zo had die overste van de synagoge een groot verlangen dat zijn dochttertje in leven mocht blijven, maar dat verlangen ging gepaard met de vrees dat dit niet zou gebeuren. Daarom zei Christus tot hem: "Vrees niet!".

Laten we eens veronderstellen dat een jonge man heel sterk zijn hart gezet heeft op een meisje om haar tot vrouw te hebben. Zo hij ooit bang is dat hij haar niet zal krijgen, dan is het wel wanneer hij van haar begint te houden. Nu zal er iemand anders tussen mij en mijn geliefde komen, zo denkt hij; of zij zullen wat aan te merken hebben op mijn karakter, mijn bezit, mijn positie in de maatschappij of iets dergelijks. Ook andere bezwaren beginnen zich te roeren: Zij moet niets van me hebben en zo meer.

Zo is het ook met degene die pas tot Jezus Christus begint te komen. U hebt Hem lief, maar uw liefde brengt jaloersheid met zich mee en de jaloersheid verwekt vaak gevoelens van vrees. U bent beducht voor de zonden van uw jeugd, de zonden van uw oude dag, de zonden die u deed toen u uw beroep uitoefende of uw christenplicht vervulde, de zonden van uw hart of iets dergelijks. U denkt dat een of meer van die zonden u zullen vervreemden van de hartelijke genegenheid van Jezus Christus. U denkt dat Hij iets in u ziet waarom Hij uw ziel zal afwijzen.

Maar stel u gerust: wat meer kennis van Hem zal maken dat u meer moed krijgt. Uw vurige verlangens zullen dan ook niet meer vergezeld gaan van zulke brandende gevoelens van vrees. U zult hierna zeggen: "Dit is mijn zwakheid".

U bent ziek van liefde, een heel zalige ziekte. Maar toch gaat iedere ziekte ook gepaard met een of andere zwakheid. Niettemin zou ik graag willen dat deze kwaal (als het geoorloofd is haar zo te noemen) meer wijd verbreid was. Graag zou ik aan deze ziekte sterven; zij is zelfs beter dan het leven, ook al gaat zij met vrees gepaard. U roept echter: "Ik kan niet verkrijgen waar ik zo naar verlang!" Wel, wees niet te haastig in het trekken van uw conclusies. Als Jezus Christus Zijn vinger niet gestoken had in het gat van de deur waar het slot zich bevindt, dan zouden uw ingewanden niet over Hem ontroerd zijn' Hg. 5:4. Let er ook op hoe de profeet het zegt: "Zij zullen de HEERE achterna wandelen; Hij zal brullen als een leeuw, wanneer Hij brullen zal, dan zullen de kinderen van de zee af al bevende aankomen. Zij zullen bevende aankomen als een vogeltje uit Egypte, en als een duif uit het land van Assur" Amos 3:8. Wanneer God brult - zoals iemand die tot Christus komt, Hem vaak hoort brullen - wat kan zo iemand anders doen dan beven? Maar al beeft hij, hij komt toch, zoals we zien bij de stokbewaarder: "Hij sprong naar binnen en kwam bevende tot hen en viel voor Paulus en Silas neer".

Als je hem die we zo-even noemden, zou vragen: "Hoelang is het geleden dat je begon te vrezen dat je dit meisje niet krijgen zou van wie je zoveel houdt?", dan zou het antwoord zijn: "Vanaf het moment dat ik van haar begon te houden."

"Maar was je vóór die tijd dan niet bang daarvoor?"

"Neen, en ik zou er ook nu niet bang voor zijn, als ik niet zo zielsveel van haar hield."

Komende zondaar, laten we dit nu eens op u toepassen. "Hoe lang is het geleden dat u begon te vrezen dat Jezus Christus u niet wil aannemen?"

Uw antwoord is: "Vanaf het moment dat het verlangen in mij opkwam dat Hij mijn ziel zou redden. Ik begon te vrezen toen ik tot Hem begon te komen. En hoe sterker mijn hart brandt van verlangen naar Hem, hoe meer ik gevoel dat mijn hart vervuld is van vrees dat ik niet door Hem gered zal worden."

Ziet u het nu? Heb ik u niet gezegd dat uw gevoelens van vrees alleen maar het gevolg waren van uw sterke verlangens? Welnu, vrees niet, zondaar die tot Christus komt. Duizenden mensen die tot Hem komen, verkeren in dezelfde omstandigheden en toch zullen zij ook veilig aankomen bij het hart van Christus. Christus zegt: "Zeg tot degenen die bevreesd van hart zijn: Weest sterk en vreest niet. Uw God zal komen en u verlossen". Jes. 35:4.

In de derde plaats kan uw vrees dat *Christus u niet wil aannemen, voortkomen uit een gevoel van uw onwaardigheid*. U ziet wat een arm, beklagenswaardig, ellendig en onwaardig schepsel u bent. En wanneer u daarop ziet dan vreest u dat Christus u niet wil aannemen. "Helaas", zo zegt u, "ik ben de slechtste van alle mensen, de ergste zondaar van de stad, een zondaar die anderen voorging in het kwade! Ik ben niet alleen zelf een zondaar, maar ik heb ook anderen tweemaal zo slecht gemaakt, zodat zij kinderen der hel zijn geworden.

Bovendien, nu mijn geest enigszins wakker geschud is en gedreven wordt om de zaligheid te zoeken, juist nu ontdek ik dat mijn hart opstandig, vleselijk en hard is. Het is verraderlijk, vol vertwijfeling en geneigd tot ongeloof en wanhoop. Het vergeet het Woord, het dwaalt af en zwerft tot de einden der aarde. Ik ben ervan overtuigd dat er niemand in de hele wereld is, die zo'n verschrikkelijk goddeloos hart heeft als ik. Ik ben zorgeloos wanneer het erom gaat het goede te doen, maar niemand is serieuzer in zijn ijver om het kwade te doen. Kan zo iemand als ik ben in de heerlijkheid leven? Kan een God die heilig, rechtvaardig en volmaakt is, er ooit aan denken om - tot de eer van Zijn naam - zo'n ellendig schepsel als ik zalig te maken? Ik ben bang van niet. Zal hij wonderen doen aan zo'n dode hond als ik ben? Ik twijfel eraan. Ik ben uitgeworpen en heb een afkeer van mijzelf, ja, ik walg van mijzelf en met mijn eigen neusgaten ruik ik de stank die ik verspreid. Hoe kan ik dan in gunst aangenomen worden door een God die heilig is en de zonde verfoeit? Ez. 11:26 etc. Ik zou graag zalig willen worden; wie is er die dat niet zou willen, als hij zich in mijn toestand bevond? Inderdaad, ik sta verbaasd over de waanzin en de dwaasheid van anderen, als ik zie hoe vrolijk ze zijn in hun ketenen en hoe zorgeloos ze dansen en huppelen bij de mond van de hel.

Onbeschaamde zondaar, hoe durft ge God te verzoeken door te lachen om het breken van Zijn heilige wet?

Maar helaas! Op verschillend gebied zijn zij nog niet eens zo slecht; in elk geval ben ik in andere opzichten veel slechter dan zij. Ik wenste wel dat ik iemand anders was en niet mijzelf en toch weet ik ook weer niet wat ik in dit opzicht moet wensen. Als ik zulke mensen zie van wie ik geloof dat zij tot Jezus Christus komen, wat prijs ik hen gelukkig! Maar ik ben tot in het diepst van mijn ziel beschaamd als ik zie hoeveel verschil er naar mijn gedachte is tussen mij en ieder vroom mens in de wereld. Zij kunnen luisteren, lezen, bidden, de dingen in herinnering houden en berouw tonen; zij kunnen ootmoedig zijn en álles beter doen dan zo'n slecht en ellendig mens als ik ben. Ik, slecht en ellendig mens, deug nergens voor dan te branden in het vuur van de hel. En als ik daaraan denk ben ik ook verslagen en verbijsterd".

Op deze wijze scheidt het besef van onwaardigheid gevoelens van vrees in de harten van hen die tot Jezus Christus komen en versterkt die gevoelens ook. Maar dit zou

toch echt niet zo moeten zijn. Want wie anders hebben de dokter nodig dan degene die ziek zijn? Of voor wie anders is Christus in de wereld gekomen dan voor de grootste van alle zondaren? 1 Tim 1: 15.

Hoe meer u daarom uw zonden ziet, des te sneller moet u naar Jezus Christus vluchten. En laat het besef van uw eigen onwaardigheid u bewegen om nog sneller te gaan. Zo is het ook met de man die met een gebroken arm in een draagdoek naar de chirurg gaat om die arm te laten zetten: als hij aan zijn gebroken arm denkt en de pijscheuten voelt, dan verhaast hij zijn stap naar de dokter. En als satan u tegenkomt en u vraagt: "Waar gaat u heen?", zeg hem dan, dat u verminkt bent en op weg bent naar de Heere Jezus. Als hij bezwaar maakt door op uw onwaardigheid te wijzen, zeg hem dan dat zoals een zieke de dokter opzoekt en iemand met een gebroken been op zoek gaat naar een chirurg die dat kan zetten, u zo op weg bent naar Jezus Christus om genezing en herstel te verkrijgen voor uw zonde-zieke ziel.

Maar het vergaat hem die tot Christus komt, vaak als iemand die vlucht voor zijn leven. Hij wanhoopt eraan dat hij zal ontkomen en daarom geeft hij zichzelf over in de handen van zijn vervolger.

Maar kom, man, kom, wees welgemoed! Christus kwam om de onwaardigen te redden. Wees niet ongelovig, maar geloof! Kom daar toch vandaan, man, de Heere Jezus roept u en zegt: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

In de vierde plaats kan uw vrees *dat Christus u niet wil aannemen, voortkomen uit een besef wat voor een buitengewone genade het is om behouden te worden.*

Soms is de zaligheid in de ogen van hem die haar begeert, zó iets groots, zó iets geweldigs en wonderlijks, dat alleen al de gedachte aan haar uitzonderlijk karakter maakt dat zij, wier hart oprecht naar haar uitgaat, niet durven geloven dat zij haar ooit zullen verkrijgen. "Schijnt het u een kleine zaak te zijn", zei David, "om een schoonzoon van de koning te worden?". Zo is het wanneer we bedenken hoe groot en hoe heerlijk de dingen zijn die ons voorgesteld worden, zoals de hemel, het eeuwige leven, de eeuwige heerlijkheid, het zijn met God, met Christus en met de engelen. Dit zijn grote dingen; "dingen die voor mij veel te goed zijn", zegt degene die klein is in eigen ogen; "dingen die voor mij veel te rijk zijn", zegt degene die werkelijk arm van geest is.

Bovendien heeft de Heilige Geest de gewoonte om de hemelse dingen voor het besef van de zondaar die tot Christus komt, groter te maken, ja, om tegelijkertijd ook de zonde en de onwaardigheid van die zondaar groter voor te stellen. Zodoende staat zo iemand versteld van verwondering en zegt: "Wat! Gelijk gemaakt te worden aan engelen; Christus gelijkvormig te worden; te leven in de eeuwige gelukzaligheid, in eeuwige vreugde en heerlijkheid! Dat is weggelegd voor engelen en voor hen die zich als engelen kunnen gedragen."

Gesteld dat een vorst, een hertog, of een graaf door middel van zijn dienaar een huwelijksaanzoek zou zenden tot een arm, ongelukkig sloofje dat in behoeftige omstandigheden verkeert. Gesteld dat die dienaar zou komen en tot haar zou zeggen: "Mijn heer en meester die en die heeft mij tot u gezonden om u tot hem te brengen om zijn vrouw te worden. Hij is rijk, knap en bezit uitstekende eigenschappen; hij is liefdevol, zachtmoedig, nederig, heeft een goede naam enz."

Wat zou dit arme, ongelukkige schepsel in haar behoeftige omstandigheden dan denken? Wat zou ze zeggen, of hoe zou ze haar antwoord onder woorden brengen?

Toen koning David zijn knechten om dezelfde reden tot Abigaïl zond, zei zij tóch, al was zij een rijke vrouw: "Ziet, uw dienstmaagd zij tot een dienares, om de voeten der knechten mijns heren te wassen" 1 Sam. 25:40. Zij stond versteld, zij wist niet goed

wat ze moest zeggen; wat haar aangeboden werd, was zo groot, veel meer dan redelijkerwijs verwacht mocht worden.

Maar laten we nu eens veronderstellen dat deze belangrijke persoon zijn aanzoek zou herhalen, en opnieuw iemand naar dit ongelukkige schepsel zou zenden. Wat zou zij nu zeggen? Zou zij niet zeggen: "U drijft de spot met mij"? Maar als hij nu eens verzekert dat hij het oprecht meent en dat zijn heer haar tot vrouw moet hebben.

Ja, veronderstel eens dat hij haar zou overhalen om aan zijn boodschap geloof te hechten en zij zich voor de reis gereed zou maken, zie, dan brengt toch iedere gedachte aan haar afkomst haar in verwarring. Brengt ze zich haar gebrek aan schoonheid te binnen, dan schaamt ze zich en als ze er alleen maar aan denkt dat ze omhelsd zal worden, dan maakt het ongeloof dat met die gedachte vermengd is, dat het haar duizelt en dat ze begint te beven. Ze noemt zichzelf nu een dwaas omdat ze de boodschapper geloofd heeft en denkt erover om niet te gaan. Als zij erover denkt om toch maar door te zetten, bloost zij en de minste gedachte dat zij zal worden afgewezen als zij tot Hem komt, maakt dat zij er uitziet alsof ze de geest zou geven. Is het dan een wonder dat iemand die overstelpt wordt door een besef van de heerlijkheid en van eigen onwaardigheid, innerlijk in verwarring is en vreest dat die heerlijkheid te groot, te goed en te rijk is voor zo iemand als hij? Die dingen, de hemel en de eeuwige heerlijkheid, zijn zo groot en ik, die deze dingen graag zou willen bezitten, ben zo klein, zo'n ongelukkig schepsel, dat alleen al de gedachte ze te verkrijgen mij in verwarring brengt.

Zo, zeg ik, wordt het hart van degene die naar deze dingen verlangt, verslagen en overmeesterd door hun overweldigend karakter: *O, het is te veel; het is te veel; de genade is te groot!*

Maar, zondaar die tot Christus komt, laat ik deze dingen nog eens wat verder met u doorspreken. U zegt dat het te veel en te groot is. Welnu, zullen dingen die minder zijn dan deze aan uw ziel voldoening schenken? Zal iets wat minder is dan de hemel, dan de heerlijkheid en het eeuwige leven aan uw verlangens beantwoorden? Neen, zegt u, niets dat minder is. Toch ben ik bang dat zij te groot en te goed zijn dat ik ze ooit zal verkrijgen. Welnu, al zijn ze nog zo groot en nog zo goed, God geeft ze aan zulke mensen als u bent. Voor God zijn zij niet te groot om weg te geven, neen, zelfs niet om ze uit vrije gunst te schenken. Stel u gerust, laat God maar geven zoals het Hem belijft. Hij is de eeuwige God en Hij geeft zoals het Hem behaagt. Als koningen iets geven, doen zij dat gewoonlijk niet op dezelfde manier als arme mensen. Daarom wordt gezegd dat Nabal in zijn huis een feestmaal aanrichtte, als het feestmaal van een koning en ergens anders lezen we: "Dit alles gaf Arauna, als een koning, aan David" 2 Sam. 24:23.

Nu is God een groot Koning, laat Hem dan ook geven als een Koning; ja, laat Hem geven naar Zijn welgevallen en ontvangt u het dan maar zoals u bent. Hij heeft alles en u hebt niets. God zei tot Zijn oude volk dat Hij hen verlossen zou in waarheid en in gerechtigheid en dat zij zouden terugkeren en het land zouden bezitten, dat hen tevoren vanwege hun zonden uitgespuwd had. Hij voegde daar ook aan toe, omdat Hij vermoedde dat zij die genade te goed of te groot zouden achten: "Omdat het wonderlijk is in de ogen van het overblijfsel van dit volk in deze dagen, zou het daarom ook in Mijn ogen wonderlijk zijn? spreekt de HEERE der heirscharen" Zac. 8:6.

Het is alsof Hij zeggen wilde: "Zij verkeren nu in ballingschap en zijn nietig in hun eigen ogen. Daarom denken zij dat de genade om naar Kanaän terug te keren veel te groot voor hen is dat zij zich daarin ooit zullen verheugen. Maar al is dat zo in hun ogen, het is niet zo in de Mijne. Ik zal met hen doen als God, als zij Mijn koninklijke

gave maar willen ontvangen als zondaren." Zondaar die tot Christus komt, God kan u Zijn hemels Kanaän met al de heerlijkheid die daar te vinden is, schenken. Ja, niemand heeft die ooit anders ontvangen dan als een gave, een gave uit vrije genade. Hij heeft ons Zijn Zoon gegeven, "hoe zal Hij ons dan ook met Hem niet alle dingen schenken?" Rom. 8.

Het was niet de waardigheid van Abraham, Mozes, David, Petrus of Paulus die hen tot erfgenamen van de hemel maakte, maar de genade van God. Als God het u waardig keurt, acht dan uzelf niet onwaardig, maar neem Zijn gave aan en wees dankbaar. En het is een duidelijk teken dat Hij van plan is het u te geven, wanneer Hij uw hart opgewekt heeft om het Hem te vragen. "HEERE, Gij hebt de wens der zachtmoedigen gehoord; Gij zult hun hart bereiden, Gij zult Uw oor neigen" Ps. 10:17.

Als hier gezegd wordt dat God Zijn oor neigt, houdt dat in dat Hij de bedoeling heeft de begeerde genade ook te schenken. Neem die daarom aan; u zult er wijs aan doen haar te ontvangen en niet te blijven vasthouden aan uw onwaardigheid. Er staat geschreven: "Hij verheft de arme uit het stof, en de bedelaar verhoogt Hij uit de drek, om hen te doen zitten bij vorsten, opdat zij de troon van eer zouden beërven." En op een andere plaats lezen we: "Hij richt de arme op uit het stof en trekt enige nooddriftigen op uit de drek, om hen te doen zitten bij prinsen, ja bij de prinsen van Zijn volk". Ps. 113.

U ziet ook dat God, toen Hij voor Zijn Zoon een bruiloftsmaal bereidde, niet de groten, de rijken of de machtigen liet nodigen, maar de armen, de verminkten, de kreupelen en de blinden.

Twee tegenwerpingen van de duivel

In de vijfde plaats kan uw vrees *dat Christus u niet wil aannemen, voortkomen uit het afschuwelijk gebrul waarmee de duivel u achterna jaagt*. Wie hem hoort brullen, moet wel een sterk christen zijn, wil hij op zo'n moment de vrees van zich kunnen afschudden. Hij wordt een briesende of een brullende leeuw genoemd en als hij zijn stem verheft - om een toespeling te maken op het woord van Jesaja - "wanneer men hen dan aanziet, zijn zij in duisternis en benauwdheid en het licht is verduisterd aan hun hemel" 1 Petr. 5:8.

Satan is gewoon om hen die tot Jezus Christus komen, naast vele andere beschuldigingen vooral de volgende twee luid achterna te brullen:

- **In de eerste plaats dat zij niet uitverkoren zijn**
- **en vervolgens dat zij de zonde tegen de Heilige Geest begaan hebben.**
Op beide beschuldigingen wil ik een kort antwoord geven.

Met betrekking tot de verkiezing waarvan u vreest buitengesloten te zijn: Wel, zondaar die tot Christus komt, de tekst zelf biedt u hulp tegen deze twijfel en dat nog wel met een tweevoudig argument.

- In de eerste plaats staat er namelijk dat het komen tot Christus het gevolg is van de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader. Nu bent u iemand die komt, daarom heeft God u gegeven en beloofd aan Jezus Christus en trekt u tot Hem. Zondaar die tot Hem komt, houd daaraan vast. En als satan opnieuw begint te brullen, antwoord dan: "Maar ik voel dat mijn hart naar Jezus Christus uitgaat. Dat zou echter niet het geval zijn als ik niet door de belofte en de trekkende liefde aan Christus gegeven was door de kracht van de Vader."

- In de tweede plaats heeft Jezus Christus beloofd dat "Hij hem die tot Hem komt, geenszins zal uitwerpen." En als Hij dat gezegd heeft, zal Hij het dan niet nakomen. Ik bedoel: zal Hij dan niet maken dat u zalig wordt? Want, zoals ik al gezegd heb, "niet uitwerpen" wil zeggen: aannemen en laten delen in de weldaden van het heil. Als de Vader u dan aan Zijn Zoon heeft gegeven, zoals blijkt uit het feit dat u tot Hem komt; en als Christus u die tot Hem komt, wil aannemen - en het is duidelijk dat Hij dat wil, want Hij heeft gezegd dat Hij u geenszins zal uitwerpen - vat dan moed en laten deze conclusies die even natuurlijk uit de tekst voortvloeien als het licht uit de zon of het water uit de bron, u tot steun zijn.

Als satan u dan tegenwerpt: "Maar u bent niet uitverkoren", antwoord dan: "Maar ik ben op weg, satan, ik ben op weg naar Christus; en dat zou onmogelijk zijn als de Vader mij niet trok. Ik kom ook tot zulk een Heere Jezus, die mij geenszins zal uitwerpen. Bovendien, satan, als ik niet uitverkoren was dan zou de Vader mij niet trekken en dan zou de Zoon ook Zijn hart niet zo genadig voor mij openstellen." Ik ben ervan overtuigd dat niemand van de niet-uitverkorenen ooit zal kunnen zeggen: "Ik kwam oprecht tot Jezus Christus", neen, ook niet op de oordeelsdag. Zij kunnen doen alsof zij komen, zoals Judas en Simon de Tovenaar, maar daar gaat het nu niet om. Daarom, zondaar die met een oprecht hart tot Christus komt, wees niet bevreesd, maar kom!

Wat het andere aspect van de tegenwerping betreft, *namelijk het begaan van de zonde tegen de Heilige Geest*, dit wordt ook door dezelfde argumenten krachteloos gemaakt. Ik zou dat als volgt willen bewijzen.

(1) In de eerste plaats is het komen tot Christus te danken aan een bijzondere gave van de Vader. Maar de Vader schenkt een dergelijke gave niet aan hen die deze zonde bedreven hebben. Daarom hebt u die tot Christus komt, deze zonde niet begaan. Dat de Vader deze gave niet schenkt aan hen die deze zonde bedreven hebben, is duidelijk uit het volgende.

- a. Deze mensen hebben zichzelf buiten Gods gunst gezondigd: "zij zullen nooit vergeving ontvangen" Matth. 12:32. Maar God verleent iemand een bijzondere gunst als Hij hem tot Jezus Christus laat komen, want daardoor ontvangt hij vergeving. Daarom heeft hij die tot Christus komt, deze zonde niet begaan.
- b. Bovendien is het voor hen die de zonde tegen de Heilige Geest bedreven hebben, vanwege deze zonde onmogelijk dat zij zullen delen in het offer van het lichaam en bloed van Christus. "Er blijft voor zulke mensen geen slachtoffer meer over voor de zonde". Maar God geeft aan niemand genade om tot Jezus Christus te komen, die geen deel heeft in het offer van Zijn lichaam en bloed. Daarom hebt u die tot Hem komt, die zonde ook niet begaan.

(2) In de tweede plaats is het komen tot Christus het gevolg van de bijzondere trekkende liefde van de Vader. "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke" Joh. 6:44. Maar de Vader trekt niet diegene tot Christus, aan wie Hij geen vergeving toebeschikt heeft door Zijn bloed. Daarom hebben zij die tot Jezus Christus komen, deze zonde niet begaan, omdat Hij aan hen wel vergeving door Zijn bloed heeft toebeschikt. Dat de Vader hen niet tot Jezus Christus kan trekken aan wie Hij geen vergeving toebeschikt heeft, is voor ieder

verstandig mens duidelijk. Dat zou immers je reinste spotternij en bedrog zijn en het zou ook niet passen bij Zijn wijsheid, rechtvaardigheid, heiligheid of goedheid.

(3) In de derde plaats: als iemand tot Jezus Christus komt, brengt hem dat onder de belofte van vergeving en heil. Maar het is onmogelijk dat hij die deze zonde bedreven heeft, ooit onder dergelijke beloften gebracht zou worden. Daarom kan hij die deze zonde begaan heeft, nooit de moed hebben om tot Jezus Christus te komen.

(4) In de vierde plaats: als iemand tot Jezus Christus komt, brengt hem dat onder Zijn voorbede. "Want Hij leeft altijd om te bidden voor hen die tot Hem komen". Daarom kan hij die tot Jezus Christus komt, deze zonde niet bedreven hebben. Christus heeft Zijn volk verboden om voor hen te bidden die deze zonde begaan hebben. Daarom zal Hij ook Zelf niet voor hen bidden, maar Hij bidt alleen voor hen die tot Hem komen.

(5) In de vijfde plaats heeft Christus voor degene die deze zonde begaan heeft, niet meer waarde dan een dode. "Want hij heeft voor zichzelf de Zoon van God opnieuw gekruisigd, ja, hij heeft ook Zijn dierbaar bloed onrein geacht". Wie nu zo weinig achting voor Christus heeft, zal nooit tot Hem komen om het leven te verkrijgen. Maar hij die tot Hem komt, acht Hem hoog, alsook Zijn bloed en Zijn verdiensten. Daarom heeft hij die tot Hem komt, deze zonde niet bedreven.

(6) In de zesde plaats: als hij die deze zonde begaan heeft, toch tot Jezus Christus kon komen, dan zou de waarheid van God omver geworpen moeten worden. Deze zegt namelijk op de ene plaats: "Hij heeft geen vergeving in der eeuwigheid"⁴⁵, en op de andere: "Ik zal hem geenszins uitwerpen." Daarom zal hij die nooit vergeving ontvangen zal, ook nooit de moed hebben om tot Jezus Christus te komen. "Het is onmogelijk, dat zo iemand vernieuwd zou worden ofwel tot of door bekering" Hebr. 6. Vermoei daarom uw hoofd en hart maar nooit met deze zaak; hij die tot Jezus Christus komt, kan de zonde tegen de Heilige Geest niet begaan hebben.

In de zesde plaats kan uw vrees dat Christus u niet wil aannemen, *ook voortkomen uit uw eigen dwaasheid, doordat u zelf een weg hebt uitgevonden, of God een weg voorschrijft hoe Hij u tot Jezus Christus moet brengen.*

Sommige mensen die tot Jezus Christus komen, kwellen zichzelf om deze reden heel erg. Zij zijn van mening dat als hun komen tot Jezus Christus oprecht is, zij beslist op die en die manier tot Hem gebracht moeten worden. Zo zal iemand bijvoorbeeld zeggen: "Als God mij tot Jezus Christus brengt, dan zal Hij mij de last van de schuld der zonde zó laten voelen, totdat ik er echt van ga schreeuwen." En een ander beweert: "Als God mij werkelijk tot Jezus Christus brengt, dan moet ik wel aangevallen worden door verschrikkelijke verzoeken van de duivel." "Als God mij werkelijk tot Jezus Christus brengt", zo stelt een derde, "dan zal ik zeker wonderlijke openbaringen van Hem ontvangen wanneer ik tot Hem kom."

Dit is de weg die sommige zondaren aan God voorschrijven. Maar misschien zal Hij daarvan geen gebruik willen maken, ook al wil Hij hen toch tot Jezus Christus brengen. Maar omdat zij niet langs de weg komen die zij zelf hebben voorgeschreven, daarom begrijpen ze er nu niets meer van. Zij verwachten een zwaar pak of een drukkende last, maar misschien geeft God hun een gezicht van hun verloren toestand en voegt daar niet die drukkende last en dat zware pak aan toe. Zij verwachten vreselijke verleidingen van satan, maar God ziet dat zij nog niet in staat zijn die te

dragen. Ook is de tijd nog niet aangebroken, dat Hij door hen verheerlijkt zou worden terwijl zij onder zulke omstandigheden verkeren. Zij verwachten grote en heerlijke openbaringen van Christus, van Zijn genade en barmhartigheid. Maar misschien licht God alleen maar het juk van hun kinnebakken en reikt ze voedsel toe. Daarom staan ze nu weer voor een raadsel; tóch komen ze tot Jezus Christus. "Ik trok hen met de banden van mensen", zegt God, "en met de koorden van liefde; Ik lichtte het juk van hun kinnebakken en reikte hun voeder toe" Hos. 11:4.

Nu zeg ik, als God u tot Christus brengt, maar niet langs de weg die u had voorgeschreven, dan staat u voor een raadsel. Dat u voor een raadsel staat, hebt u aan uzelf te danken. God heeft meer wegen om een zondaar tot Jezus Christus te brengen, dan u weet. Maar Hij zal u van tevoren geen rekenschap geven langs welke weg Hij u tot Christus zal brengen, Jer. 40:13. Soms is Zijn weg in de wervelwind, maar op andere ogenblikken is de Heere daarin niet, Nah. 1.

Als God u zachter wil behandelen dan andere van Zijn kinderen, wees daar dan niet bitter over. Veracht de wateren niet die zachtjes gaan, opdat Hij niet over u brenge de sterke en geweldige wateren der rivieren, ja, deze twee rokende vuurbranden, de duivel en de schuld der zonde. Hij zei tot Petrus: "Volg Mij." En wat voor donder hoorde of zag Zacheüs? "Zacheüs, kom af", zei Christus. En, naar het getuigenis van Lukas, "kwam hij af, en ontving Hem met blijdschap". Maar als Petrus of Zacheüs met de tegenwerpingen waren gekomen die u hebt ingebracht en de Geest des Heeren de weg hadden voorgeschreven zoals u gedaan hebt, dan hadden zij heel lang moeten wachten, voordat zij werkelijk tot Jezus Christus waren gekomen. Bovendien wil ik u zeggen, dat de diepte van het besef van zonde, het afschuwelijk gebrul van de duivel en zelfs een grote hoeveelheid openbaringen nog geen bewijs zijn dat God iemand tot Jezus Christus brengt. Daarvan zijn Bileam, Kaïn, Judas en anderen het bewijs.

Verder moet u bedenken dat wat u van deze dingen nu niet ondervindt, u dat op een andere tijd kan overkomen, zodat u daardoor in grote benauwdheid kunt geraken. Daarom moet u niet ontevreden zijn omdat u niet door het vuur gaat, of omdat u het geluid van de bazuin en het signaal voor de oorlog niet hoort. In plaats daarvan behoort u veeleer te "bidden, dat gij niet in verzoeking komt." Ja, "kom vrijmoedig tot de troon der genade, opdat u barmhartigheid mag verkrijgen en genade vinden, om geholpen te worden in die tijd van nood" Ps. 88:15, Hebr. 4:16.

Arm schepsel! U roept: "Als ik meer verzoeken zou hebben, zou ik sneller en met meer vertrouwen tot Jezus Christus komen." U weet niet wat u zegt. Wat zegt Job? "Wend Uw hand van mij af, en laat Uw verschrikking mij niet bevreesd maken. Roep dan, en ik zal antwoorden; of laat mij spreken, en geef Gij mij antwoord". Job 13:21. Het is niet de uiterst zware last van zonde, maar de openbaring van de genade, niet het brullen van de duivel, maar de trekkende liefde van de Vader, die de oorzaak zijn dat een mens tot Jezus Christus komt. Ik heb zelf kennis van al deze dingen.

Het is waar dat zij die tot Jezus Christus komen, soms, ja meestal, geleid worden langs de weg waarnaar u zo verlangt: de weg van de last der zonde en van de verzoeken. Maar de Heere leidt sommigen ook langs de wateren van vertroosting.

Veronderstel dat ik een verre reis moest ondernemen en mij zou de keuze gelaten worden of ik die hartje winter zou maken, of in de zachte lente. Weliswaar zou ik, wanneer het om een zeer heilzame reis ging, zoals het komen tot Christus zeker is, er eerder voor kiezen door water en vuur te gaan dan de zegen die zij meebrengt te verliezen. Maar als ik het tijdstip mocht kiezen, zou ik er de voorkeur aan geven om in de zachte lente op weg te gaan. Dan is de weg immers veel aangener: De dagen zijn langer en warmer en de nachten korter en niet zo koud. Daarom is het opmerkelijk

dat juist het argument dat u aanwendt om uzelf onderweg moedeloos te maken, door Christus Jezus gebruikt wordt om Zijn beminde aan te moedigen om tot Hem te komen. "Sta op", zegt Hij, "Mijn liefste, Mijn schone, en kom!" En waarom? "Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over, hij is overgegaan; de bloemen worden gezien in het land, de zangtijd genaakt, en de stem der tortelduif wordt gehoord in ons land. De vijgenboom brengt zijn jonge vijgjes voort, en de wijnstokken geven reuk met hun jonge druifjes. Sta op, Mijn liefste, Mijn schone, en kom!" Hos. 2.

Maak u daarom niet ongerust, zondaar die tot Christus komt. Wanneer u uw verloren toestand ziet tengevolge van uw erfzonde en uw dadelijke zonden; wanneer u ziet dat u de vlekkeloze gerechtigheid van Jezus Christus nodig hebt; wanneer u graag in Hem gevonden wilt worden en bereid bent uw kruis op te nemen en Hem na te volgen, bid dan om een gunstige wind en goed weer en kom! Blijf niet langer vastzitten in uw gepeins en twijfels over allerlei dingen, maar kom tot Jezus Christus. Doe het, zeg ik, opdat u God niet dwingt de smarten van een vrouw die in barensnood is, over u te laten komen. Uw dwaasheid in deze dingen kan de reden zijn dat Hij dit doet. Denk aan de volgende woorden: "De smarten van een berende vrouw zullen hem overkomen." Waarom gebeurt dat? "Hij is een onwijs kind, want anders zou hij geen tijd in de kindergeboorte blijven staan" Hos. 13:13.

Vrees dat w niet snel genoeg lopen

In de zevende plaats *kan uw vrees dat Christus u niet wil aannemen, voortkomen uit de achteruitgang die u in uw ziel ontdekt, juist wanneer u tot Hem komt.*

Het is de ervaring van sommigen die tot Jezus Christus komen, dat zij juist dan steeds slechter worden. En dat is inderdaad een pijnlijke beproeving voor een arme zondaar die tot Christus komt. Laat ik mijzelf nader verklaren.

Iemand komt tot Jezus Christus. Toen hij voor het eerst naar Hem begon uit te zien, was hij gevoelig, bewogen en gebroken van geest. Maar nu is hij in duisternis terecht gekomen, zijn hart is ongevoelig en hard geworden en hij is geneigd om zijn geestelijke plichten na te laten enz. Bovendien ontdekt hij nu in zichzelf neigingen tot ongelooft, atheïsme, godslastering en dergelijke. Hij merkt dat hij niet meer kan beven voor Gods Woord, voor Zijn oordelen of vanwege zijn vrees voor het helse vuur. En wanneer hij over deze dingen nadenkt, kan hij er ook geen berouw over voelen. Dit is inderdaad een treurige toestand.

De man die u in de zesde afdeling werd geschetst klaagde erover dat hij geen verzoeken had, maar u hebt er genoeg! Bent u er blij mee, zondaar die onder veel aanvechtingen tot Christus komt? Wie er nog nooit last van gehad heeft, zou kunnen denken dat het iets goeds is om binnen het bereik van verzoeken te zijn. Maar wie er midden in zit, kan wel bloed zweten vanwege het hartzeer dat hij lijdt en kan wel huilen omdat zijn geest zó gekweld wordt. Zo iemand bevindt zich in de wildernis te midden van de wilde beesten. Hier ziet hij een beer, daar een leeuw, even verder een luipaard, een wolf, een draak, allerlei duivels en allerlei twijfels; allerlei gevoelens van vrees achtervolgen zijn ziel en vallen die lastig. Hier ziet hij rook, ja, hij voelt vuur en zwavel rondspatten op plaatsen waar hij in stilte pleegt te bidden. Daar hoort hij een verschrikkelijke storm loeien.

O, mijn vrienden, zelfs de Heere Jezus Die toch alle dingen wist, zelfs Hij zag niets aantrekkelijks in verzoeken en Hij verlangde er ook niet naar om daarin te verkeren. Daarom staat in de ene tekst dat Hij door de Geest in de woestijn geleid werd en in de andere dat Hij door de Geest daarheen gedreven werd om door de duivel verzocht te worden, Matth. 4:1.

Maar om naar ons onderwerp terug te keren: dit overkomt soms hen die tot Jezus Christus komen. Nu is dit inderdaad een droevige toestand. Men zou namelijk denken dat iemand die vlucht voor de toekomstige toorn, weinig behoefte heeft aan dit soort beletselen. En toch is het zo, zoals de pijnlijke ondervinding bewijst: de kerk in het Oude Testament klaagde dat "haar vijanden haar achterhaalden tussen de engten". Dat wil zeggen: juist tussen hoop en vrees, tussen hemel en hel.

Zo iemand voelt de zwakheid van zijn vlees; hij ontdekt een neiging in zichzelf om te wanhopen. Hij begint te twisten met God, hij schopt en rolt als een wilde stier in een net en toch komt de schuld van dat alles weer op zijn hoofd terecht, zodat hij daaronder als het ware verbrijzeld wordt. Toch voelt hij dat zijn hart zo hard is dat hij zich naar zijn gedachte voor geen van zijn wandaden vernederen kan. In zijn eigen ogen is hij nu één en al verwarring; zijn geest is helemaal van streek en zijn manier van doen is uiterst verward.

Verzoeken zijn voor een christen wat de herdershond is voor het dwaze schaap dat achter de kudde aankomt. Hij rent erop af, werpt het neer, schudt het heen en weer, verwondt het en besmeurt het heel erg met vuil en water in het dieper gelegen, vertrapte gedeelte van het veld. En hij laat het niet los, tot het half dood is, ja, als God het niet zou verhoeden, zelfs dan nog niet.

In deze toestand is er inderdaad reden om te vrezen dat men een verwoorpene is. "Nu zie ik dat ik verloren ben", zegt de zondaar.

"Dit is geen komen tot Jezus Christus", zegt de zondaar.

"Zo'n verschrikkelijk hard en ellendig hart als het mijne kan geen begenadigd hart zijn", zegt de zondaar.

En als men er bij zo iemand op aandringt om zijn leven te beteren, dan zegt hij: "Ik kan het niet, neen, ik kan het niet!"

Waarom God verzoeken toelaat

Vraag: Maar wat zult u zeggen tot iemand die in deze omstandigheden verkeert?

Antwoord: Ik zal zeggen dat de beste van Gods kinderen met verzoeken te maken kregen. Ik zal zeggen dat verzoeken gezonden worden om ons goed te doen; bovendien zal ik zeggen dat het een groot verschil maakt of u hoe langer hoe slechter wordt, of dat u steeds helderder ziet hoe slecht u bent.

Laten we het voorbeeld nemen van een man die er heel onaantrekkelijk uitziet, maar toch een al te hoge dunk heeft van zijn schoonheid. Omdat hij niet over een spiegel beschikt, blijft hij volharden in zijn eigendunk. Tenslotte stuurt men een schilder naar hem toe die een portret maakt van zijn onaantrekkelijk uiterlijk precies zoals het is. Wanneer hij daarnaar kijkt, begint hij ervan overtuigd te raken dat hij niet half zo knap is als hij dacht. Zondaar die tot Christus komt, uw verzoeken zijn net als deze schilders. Zij hebben het onaantrekkelijke van uw hart geschilderd precies zoals het is en hebben het u voor ogen gesteld en nu ziet u hoe lelijk u bent.

Hiskia was een vroom man, en toch had hij, naar mijn mening, toen hij ziek was een al te goede gedachte van zijn eigen hart. Naar mijn gedachte gaf de Heere hem daarom ook na zijn herstel over aan een verzoeking, zodat hij beter zou weten al wat in zijn hart was, Jes. 383.

Helaas! Wij zijn bovenmate zondig, maar wij zien het niet ten volle, voordat er een uur van verzoeking komt. Maar wanneer die verzoeking komt, doet zij net als de schilder: Zij schildert ons hart precies zoals het is. Toch mag het zien van wat we zijn, ons niet weerhouden om tot Jezus Christus te komen.

Er zijn twee manieren waarop God iemand de goddeloosheid van zijn hart laat zien. De ene is door het licht van het Woord en de Geest van God, de andere door de verzoeken van de duivel.

Het eerste laat ons echter onze goddeloosheid op een andere manier zien dan het tweede. Door het licht van het Woord en de Geest van God ziet u uw goddeloosheid precies zoals u bij het licht van de zon de vlekken en het vuil in uw huis of op uw kleren ziet. Dit licht maakt dat u de noodzaak van reiniging ziet, maar veroorzaakt niet dat de vlekken zich nog erger verspreiden.

Maar als de satan komt met zijn verzoeken, brengt hij onze zonden tot leven, zet ze aan tot razernij en verandert ze als het ware in even zoveel duivels binnen in ons. Nu proberen zij als gevangenen uit de gevangenis van ons lichaam te breken; zij zullen proberen naar buiten te komen via onze ogen, onze mond, onze oren, ja, op elke mogelijke manier, zodat het evangelie daardoor te schande wordt, de ware godsdienst gesmaad wordt, de kenmerken waaruit blijkt dat wij christenen zijn, verduisterd en onze zielen onder het oordeel der verdoemenis gebracht worden.

Maar ik blijf vasthouden aan wat ik al eerder gezegd heb, namelijk dat dit Gods volk dikwijls is overkomen. En "u is geen andere verzoeking overkomen, dan die alle mensen ten deel kan vallen; en God is getrouw, Die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt" 1 Kor. 10¹³.

Lees maar in het boek Job, het boek van de Psalmen en dat van de Klaagliederen. En denk er ook aan dat Christus Zelf verzocht werd om God te lasteren, de duivel te aanbidden en Zichzelf te doden⁶⁵. Dat waren verzoeken die zo erg waren dat u daar nauwelijks door overvallen kunt worden. Maar Hij was zonder zonde. Dat is waar. En Hij is uw Zaligmaker. Dat is eveneens waar. Ja, het is ook waar dat Hij door verzocht te worden, de Overwinnaar geworden is van de verzoeker en een Helper voor hen die verzocht worden.

Vraag: *Maar wat zou de reden zijn dat sommigen die tot Christus komen, zo bedroefd en terneergeslagen zijn en gekweld worden door verzoeken?*

Antwoord: Dat kan zo zijn door verschillende oorzaken.

In de eerste plaats laten sommigen die tot Christus komen, zich er niet van overtuigen dat zij zo slecht zijn als de Schrift van hen zegt, totdat de verzoeking komt. Het is waar, zij zien zoveel van hun ellende, dat zij erdoor tot Christus gedreven worden. Maar hun goddeloosheid is nog groter, er ligt een diepte in die zij niet zien. Voordat de verzoeking kwam heeft Petrus weinig kunnen vermoeden dat hij zou vloeken, eden zweren en liegen, ja, dat er zo'n neiging in zijn hart leefde om zijn Meester te verloochenen. Maar toen die hem overviel, bemerkte hij tot zijn verdriet dat die dingen echt bij hem aanwezig waren, Joh. 13:36, Mark. 14:38.

In de tweede plaats zijn sommigen die tot Jezus Christus komen, té veel geroerd door de blijken van genade die zij ontvangen hebben en te weinig vervuld met de persoon van Christus. Om hen ervan af te brengen zo verzot te zijn op hun eigen juwelen en opdat zij meer zouden zien op de persoon, het werk en de verdiensten van Zijn Zoon, stort God hen daarom door middel van verzoeken in de gracht. En ik houd het ervoor dat dit de bedoeling van Job is. "Indien ik mij zou wassen met sneeuwwater", zegt hij, "en mijzelf nóg zo zou reinigen, zult Gij mij toch in de gracht neerwerpen en mijn klederen zullen van mij gruwen" Job 9:30. Voor die tijd was Job een beetje teveel bezig geweest met de blijken van genade die hij ontvangen had en had hij wat te hoog opgegeven van zijn voortreffelijke eigenschappen, zoals uit verschillende teksten duidelijk wordt. Job 33:8,, hfd 35, 38, 40. Maar toen de verzoeking ten einde was, wist

hij wel beter, zoals u merkt. Ja, God neemt dikwijls om deze reden de gunstbewijzen die wij ontvangen hebben, als het ware van ons weg en geeft ons bijna helemaal aan onszelf en aan de Verleider over, opdat wij zouden leren de afbeelding van Zijn Zoon niet meer te beminnen dan Zijn persoon. Zie maar hoe Hij met zijn volk handelde in het zestiende hoofdstuk van Ezechiël en het tweede van Hosea.

In de derde plaats bent u misschien teveel geneigd geweest om over uw broeder te oordelen of hem zelfs te veroordelen, omdat hij zo arm is en zoveel last heeft van verzoeken. En nu laat God, om de hoogmoed van uw hart ten val te brengen, de Verleider op u los, opdat u ook uw eigen zwakheid zou voelen. "Want hovaardigheid is vóór de verbreking, en een hoogmoedige geest vóór de val" Spr. 16:18.

In de vierde plaats is het mogelijk dat u degenen die God op deze wijze verwond heeft, wat al te ruw hebt behandeld. Daarbij hebt u geen acht gegeven op uzelf, opdat u ook niet verzocht zou worden. En daarom heeft God de verzoeking ook over u laten komen, Gal. 6:1.

In de vijfde plaats zou het kunnen zijn dat u de neiging had om te sluimeren en te slapen en dat deze verzoeken daarom gezond werden om u wakker te schudden. U weet dat de verzoeking Petrus overviel, nadat hij geslapen had. In plaats van te waken en te bidden, verloochende hij toen eenmaal, tweemaal, en zelfs driemaal zijn Meester.

In de zesde plaats is het mogelijk dat u uzelf teveel aangematigd hebt en te zeer in uw eigen kracht stond. Daarom is een tijd van verzoeking over u gekomen. Dit was ook een van de redenen waarom zij Petrus overkwam. Had hij niet gezegd: "Al zouden alle mensen U verlaten, ik zal U niet verlaten"? Ah, dat is pas vragen om echt verzocht te worden!

In de zevende plaats zou het Gods bedoeling kunnen zijn om u wijs te maken, zodat u een gepast woord kunt spreken tot anderen die in moeilijke omstandigheden zijn. Daarom laat Hij toe dat u verzocht wordt. Zo werd Christus ook verzocht, "opdat Hij degenen die verzocht worden te hulp zou kunnen komen" Hebr. 2:18.

In de achtste plaats kan satan God uitgedaagd hebben om hem toe te laten u te verzoeken en heeft hij daarbij zichzelf beloofd dat als Hij hem maar wil laten begaan, "u Hem in Zijn aangezicht zou vervloeken." Zo kreeg hij toestemming om Job te verzoeken. Daarom moet u die verzocht wordt, ervoor oppassen dat u niet maakt dat de woorden van de duivel waar worden.

In de negende plaats is het mogelijk dat de genade die u ontvangen hebt, in het vuur moet worden beproefd, opdat de roest die eraan zit, daarvan wordt weggenomen en voor engelen en duivelen het bewijs wordt geleverd dat die genade veel beter is dan het goud dat vergaat. Het is ook mogelijk dat de blijken van genade die u geschonken zijn, bijzondere lof, eer en heerlijkheid zullen ontvangen bij de komst van de Heere Jezus ten oordeel, vanwege alle daden die u daardoor verricht hebt tegen de hel en haar duivelse machten in de dag van uw verzoeking. 1 Pt. 1:6, 7.

In de tiende plaats kan het zijn dat God door uw zuchten, kreunen en klagen onder de verzoeken anderen wil leren op hun hoede te zijn voor die zonden waarom u op dit ogenblik bent overgeleverd aan de beulen die u pijnigen.

Maar laten we, om dit af te besluiten, het allerergste geval nemen - en dan is de situatie inderdaad uiterst slecht: Veronderstel eens dat u tot op deze dag een vreemdeling bent van Gods genade. Dan bent u toch niet anders dan een ellendig schepsel, een zondaar die een gezegende Zaligmaker nodig heeft. En de tekst biedt u een Zaligmaker aan Die zó goed en vriendelijk is als uw hart maar wensen kan. Hij zegt ook tot uw bemoediging: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

TOEPASSING

We gaan nu over tot een woord van toepassing van de tweede Opmerking

Is het werkelijk zo dat degenen die tot Jezus Christus komen, dikwijls oprecht bevreesd zijn dat Jezus Christus hen niet zal aannemen? Dan kunnen wij daaruit de volgende dingen leren.

In de eerste plaats *dat geloof en twijfel op hetzelfde moment in hetzelfde hart aanwezig kunnen zijn*. "Gij kleingelovige! Waarom hebt gij gewankeld?" Matt. 14:31. Hij zegt niet: "Gij ongelovige", maar: "Gij kleingelovige!" Hij had immers maar een klein geloof temidden van zijn vele twijfels. Ditzelfde geldt ook van velen die tot Jezus Christus komen. Zij gaan tot Hem, maar vrezen en twijfelen dat zij niet echt komen. Wanneer zij door het geloof op de belofte zien, of op een bemoedigend woord, dan komen zij. Maar als zij op zichzelf zien, of op de moeilijkheden die vóór hen liggen, dan twijfelen zij. "Gebied mij tot U te komen", zei Petrus. "Kom!", zei Christus. Zo klom hij uit het schip om naar Jezus te gaan, maar hij moest tot Hem gaan over het water. En daar lag juist de beproeving. Zo is het ook met de arme zondaar die naar Christus verlangt. "Gebied mij tot U te komen", zegt de zondaar. "Kom!", zegt Christus, "en Ik zal u geenszins uitwerpen."

Zo komt hij, maar hij moet wel over het water gaan, over moeilijkheden waarin hij kan verdrinken. Als daarom de wind van de verzoeken blaast, dan zullen de golven van twijfel en vrees zich meteen verheffen en deze zondaar die tot Christus komt, zal beginnen te zinken, als hij maar een klein geloof heeft. Nu zult u merken dat het kleingeloof van Petrus zich hier op twee manieren uit, namelijk in komen en in roepen. Het kleingeloof kan niet de hele weg afleggen zonder te roepen. Zolang als zijn heilige vrijmoedigheid duurt, kan hij in vrede komen. Maar wanneer die voorbij is, kan hij niet verder komen en zal hij de rest van de weg al roepend afleggen. Petrus kwam zover als zijn kleingeloof hem kon brengen. Hij riep ook zo luid als zijn kleingeloof hem kon helpen: "Heere, behoud mij, ik verga!"⁸⁰. Zo werd hij door te komen en te roepen, bewaard voor zinken, ook al had hij maar een klein geloof. "Jezus strekte Zijn hand uit en greep hem en zeide tot hem: Gij kleingelovige! Waarom hebt gij getwijfeld?".

In de tweede plaats: is het werkelijk zo dat degenen die tot Jezus Christus komen, dikwijls oprecht bevreesd zijn dat Jezus Christus hen niet zal aannemen? *Dan laat dit ons de reden zien van die mismoedigheid en neerslachtigheid, die we heel vaak ontdekken in hen die tot Jezus Christus komen*. Dat komt natuurlijk omdat zij bang zijn dat Jezus Christus hen niet zal aannemen. De arme wereld bespot ons, omdat wij een mismoedig volk zijn, ik bedoel: omdat we dat soms zijn. Maar zij weten de oorzaak van onze mismoedigheid niet. Als wij, juist wanneer wij mismoedig zijn, maar zeker konden zijn dat Jezus Christus ons inderdaad wil aannemen, dan zouden wij hen ver achter ons laten en dan zou dat meer vreugde in onze harten geven, dan in de tijd dat hun koren, wijn en olie vermeerderd wordt.

In de derde plaats: is het werkelijk zo dat degenen die tot Jezus Christus komen, dikwijls oprecht bevreesd zijn dat Hij hen niet zal aannemen? *Dan wordt hierin duidelijk dat zij die tot Jezus Christus komen, ontwaakte mensen zijn met een ontvankelijk hart die diep over de dingen nadenken.* Vrees komt immers voort uit het gevoelig zijn voor en het nadenken over de dingen. Zij beseffen dat zij gezondigd hebben en gevoelen de vloek die daar het gevolg van is. Zij hebben ook een diep besef van de luisterrijke majesteit van God en gevoelen wat een zegen, wat een bijzondere zegen het is om door Jezus Christus aangenomen te worden. De heerlijkheid van de hemel en het verschrikkelijke van de zonde, dáárover denken zij na en daarvoor zijn zij ontvankelijk. "Wanneer ik mij die dingen te binnen breng, vrees ik; wanneer ik daarover nadenk, ben ik bevreesd".

Hierdoor zijn zij verslagen van geest, omdat zij ontwaakt en ontvankelijk geworden zijn. Als zij geestelijk dood waren net als andere mensen, dan zouden ze niet zo door vrees gekweld worden als nu. Want dode mensen vrezen niet; zij hebben geen gevoelens en maken zich geen zorgen. Maar de man die leeft en een ontvankelijk en gevoelig hart heeft, hij is het die vaak oprecht bevreesd is dat Jezus Christus hem niet zal aannemen. Ik zeg het nog eens, dat mensen die dood en ongevoelig zijn, niet beangstigd en bevreesd zijn. Zij beelden zich maar wat in. Hun vertrouwen is zonder grond.

Wie was zo overmoedig als de blinde Bayard! En juist deze mensen zouden moeten vrezen en bang zijn, omdat zij niet tot Jezus Christus komen. O, de hel, het vuur, de afgrond, de toorn van God en de helse kwellingen, die bereid zijn voor arme, zorgeloze zondaars! "Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?" Maar zij missen het gevoel van deze dingen en daarom kunnen zij niet vrezen.

In de vierde plaats: is het werkelijk zo dat degenen die tot Jezus Christus komen, dikwijls oprecht bevreesd zijn dat Hij hen niet zal aannemen? *Dan ligt hierin een les voor oude christenen om medelijden te hebben met hen die nog maar pas tot Christus komen en voor hen te bidden.* "Want gij weet wat er in het hart van een vreemdeling omgaat, omdat gij zelf vreemdelingen geweest zijt in het land van Egypte".

U kent de gevoelens van vrees, twijfel en verschrikking, die hen in hun greep hebben, want zij hadden u soms ook in hun macht. Heb daarom medelijden met hen, bid voor hen en bemoedig hen. Al die dingen hebben zij nodig: een gevoel van schuld heeft hen overmand. Vrees voor de toorn van God heeft hen overvallen. Misschien hebben zij het hellevuur voor ogen en brandt de vrees diep in hun harten dat zij daar terecht zullen komen. U kunt weten op welke vreemde manieren satan hun zijn duivelse twijfels influistert. Zijn bedoeling is immers om - indien dat mogelijk is - hen onder het grote aantal en het gewicht van die twijfels te laten zinken en hen erin te laten verdrinken. Oude christenen, maakt de paden voor hen gereed, neemt de struikelblokken weg, opdat degenen die zwak en krachteloos zijn, niet een dwaalweg inslaan, maar veeleer genezen worden.

CHRISTUS ROEPT WELKOM

Ik ga nu over tot de derde praktische les en zal daar kort op ingaan, *namelijk dat Jezus Christus niet wil, dat zij die oprecht tot Hem komen, ooit zullen denken dat Hij hen zal uitwerpen.* De tekst is in dit opzicht overduidelijk, want Hij zegt: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." Als Hij nu zegt: "Ik zal niet", dan wil Hij niet dat wij denken zullen: "Hij zal wél." Dit wordt nog verder verduidelijkt door de volgende overwegingen.

In de eerste plaats verbood Christus Jezus zelfs de mensen die nog niet tot Hem kwamen, ooit de gedachte te koesteren dat Hij iemand was die hen zomaar zou uitwerpen. "Meent niet", zo zei Hij, "dat Ik u zal aanklagen bij de Vader". Zoals ik al opmerkte, waren dit mensen die nog niet tot Hem kwamen. Even tevoren zei Hij immers van hen: "En gij wilt tot Mij niet komen" Joh. 5:45. Het ontzag dat zij hadden voor de eer van mensen, hield hen terug. Toch herhaal ik dat Jezus Christus hen te verstaan geeft, dat hoewel Hij hen rechtvaardig had kunnen verwerpen, Hij dat toch niet wilde. Maar Hij gebiedt hun dat zij nooit de gedachte mogen koesteren dat Hij hen zal aanklagen bij de Vader. Nu wil "niet aanklagen" bij Christus zeggen: "voor hen pleiten." Want Christus houdt Zich in deze dingen niet neutraal tussen de Vader en zondaren. Als Jezus Christus dus niet wil dat diegenen die nog niet tot Hem willen komen, zouden denken dat Hij hen zal aanklagen, dan wil Hij toch zeker niet dat zij dat zouden denken die in waarheid tot Hem komen. "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

In de tweede plaats, toen de vrouw die in overspel gegrepen was - ja, op de daad zelf was betrapt - voor Jezus Christus gebracht werd, gedroeg Hij zich in woorden en daden zó, dat Hij duidelijk genoeg liet blijken dat Hij niet in de wereld gekomen was om te veroordelen en uit te werpen. Toen zij haar voor Hem gebracht hadden en haar die gruwelijke daad ten laste hadden gelegd, boog Hij Zich daarom voorover en schreef met Zijn vinger in de aarde alsof Hij hen niet hoorde. Wat deed Hij door deze handelwijze anders dan openlijk betuigen dat Hij er niets voor voelde om het oor te lenen aan beschuldigingen tegen arme zondaren, door wie zij ook beschuldigd werden? Let er ook op dat hoewel zij bleven vragen en Hem uiteindelijk dachten te dwingen haar te veroordelen, Hij toen zo'n antwoord gaf dat Hij alle mensen die haar veroordeelden, van haar verdreef. Vervolgens voegde Hij eraan toe om haar aan te moedigen tot Hem te komen: "Zo veroordeel Ik u ook niet; ga heen, en zondig niet meer" Joh. 8.

Niet dat Hij haar zondige daad niet van harte verfoeide, maar Hij wilde de vrouw voor deze zonde niet veroordelen, omdat dat Zijn ambt niet was. "Hij werd niet in de wereld gezonden om de wereld te veroordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden". Wanneer Christus nu, ondanks alle aandrang daartoe, deze schuldige vrouw niet wilde veroordelen, ook al was ze er op dat moment ver vandaan om tot Hem te komen, dan wil Hij zeker niet dat zij die in waarheid tot Hem komen, ooit zouden denken dat Hij hen zal uitwerpen. "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

In de derde plaats *gebiedt Christus de zondaar die zich tot Hem keert, duidelijk om te kómen en Hij verbiedt hem om ook maar de geringste gedachte te koesteren dat Hij hem zal uitwerpen.* "De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot de HEERE, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk" Jes. 55. Wanneer de Heere de ongerechte man gebiedt zijn gedachten te verlaten, verbiedt Hij hem - zoals ik tevoren al gezegd heb - in het bijzonder die gedachten te koesteren die de komende zondaar op zijn weg naar Jezus Christus hinderen, namelijk zijn ongelovige gedachten. Daarom gebiedt Hij hem niet alleen zijn wegen vaarwel te zeggen, maar ook zijn gedachten. "De goddeloze verlate zijn wegen, en de ongerechte man zijn gedachten." Het is niet genoeg om alleen het ene vaarwel te zeggen, als u tot Jezus Christus wilt komen, omdat dan het andere u van Hem zal afhouden. Laten we eens

veronderstellen dat een zeker iemand zijn goddeloze wegen verlaat en zijn liederlijk en verdorven leven vaarwel zegt. Als hij dan toch in zijn hart deze gedachten koestert en voedt, dat Jezus Christus hem niet zal aannemen, dan zullen die gedachten hem weerhouden om tot Jezus Christus te komen.

Zondaar, komende zondaar, zou u graag tot Jezus Christus willen komen?

"Ja", zegt de zondaar.

Verlaat dan uw goddeloze wegen.

"Dat doe ik", zegt de zondaar.

Waarom komt u dan zo langzaam?

"Omdat ik tegengehouden wordt."

Wat houdt u dan tegen? Heeft God u verboden te komen?

"Neen!"

Wilt u dan niet sneller komen?

"Jawel, maar dat kan ik niet."

Wel, wees toch openhartig tegen mij en zeg me de reden waarom u zo ontmoedigd bent!

"Welnu", zegt de zondaar, "al verbiedt God het me niet en al wil ik graag sneller komen, toch komen als vanzelf allerlei gedachten in mijn hart op, die mij verhinderen om sneller tot Jezus Christus komen. Soms denk ik dat ik niet uitverkoren ben, dan weer dat ik niet geroepen ben, op een ander moment dat ik te laat gekomen ben en dan weer dat ik niet eens weet wat komen is. Ook denk ik het éne ogenblik dat ik geen genade bezit, het volgende moment dat ik niet bidden kan en dan weer dat ik een echte huichelaar ben. Deze dingen houden mij tegen om tot Jezus Christus te komen."

Ziet u nu wel; heb ik u dit niet gezegd? Er blijven nog allerlei gedachten over zelfs in het hart van hen die hun goddeloze wegen verlaten hebben. En door die gedachten worden zij meer gekweld dan door iets anders, omdat zij daardoor verhinderd worden tot Jezus Christus te komen. Want de zonde van het ongeloof - die de oorsprong van al deze gedachten is - houdt een zondaar die tot Christus komt, gemakkelijker tegen dan zijn goddeloze wegen. Hebr. 12:1-4.

Maar nu Jezus Christus u gebiedt om deze gedachten te verlaten, zeg ze dan ook vaarwel, zondaar die tot Hem komt! Want als u ze niet verlaat, overtreedt u het bevel van Christus, blijft u uzelf pijnigen en verhindert u zelf dat u bevestigd wordt in de genade. "Indien gij niet gelooft, gij zult niet bevestigd worden" Jes. 7:9.

Zo ziet u hoe Jezus Christus zich verzet tegen zulke gedachten die op een of andere wijze de zondaar die tot Hem komt, ontmoedigen. Daardoor verdedigt Hij ook krachtig de leer die we nu behandelen, namelijk dat Jezus Christus niet wil dat zij die m waarheid tot Hem komen, ooit zullen denken dat Hij hen zal uitwerpen. "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Ik zal nu de gronden noemen voor deze derde praktische les.

In de eerste plaats: als Jezus Christus u ooit zou laten denken dat Hij u zal uitwerpen, moet Hij u ook de vrijheid geven te denken dat Hij Zijn Woord zal breken. Hij heeft immers gezegd: "Ik zal geenszins uitwerpen." Maar Christus wil niet dat u Hem zou beschouwen als Iemand Die Zijn Woord zal breken. Want Hij zegt van Zichzelf: "Ik ben de Waarheid". Daarom wil Hij niet dat iemand die in waarheid tot Hem komt, ooit zou denken dat Hij hem zal uitwerpen.

In de tweede plaats: stel dat Jezus Christus de zondaar die in waarheid tot Hem komt, ooit zou laten denken dat Hij hem zal uitwerpen. In dat geval moet Hij ook de eerste tekenen van ongeloof toestaan en op die manier in bescherming nemen. Maar Hij beschouwt het ongeloof als zijn grootste vijand en daartegen heeft Hij juist Zijn

heilig evangelie gericht. Daarom wil Jezus Christus niet dat zij die in waarheid tot Hem komen, ooit zouden denken dat Hij hen zal uitwerpen.

In de derde plaats: als Jezus Christus de zondaar die tot Hem komt, ooit zou laten denken dat Hij hem zal uitwerpen, dan moet Hij hem ook laten twijfelen of Hij wel bereid is de gave van Zijn Vader aan te nemen. Want de zondaar die tot Hem komt, is de gave van Zijn Vader. Zo zegt de tekst het ook, want daar getuigt Hij dat "al wat de Vader Hem geeft, tot Hem zal komen; en die tot Hem komt, zal Hij geenszins uitwerpen." Daarom wil Jezus Christus niet dat hij die in waarheid tot Hem komt, ooit zou denken dat Hij hem zal uitwerpen.

In de vierde plaats: als Jezus Christus hen die werkelijk tot Hem komen, ooit zou laten denken dat Hij hen zal uitwerpen, dan moet Hij hen ook laten denken dat Hij de trekkende liefde van de Vader zou verachten en verwerpen. Want niemand kan tot Hem komen, tenzij de Vader hem trekke. Maar dit ook slechts te veronderstellen zou de ergste godslastering en vervloekte goddeloosheid zijn. Daarom wil Jezus Christus niet dat hij die tot Hem komt, ooit zou denken dat Hij hem zal uitwerpen.

In de vijfde plaats: stel dat Jezus Christus hen die werkelijk tot Hem komen, ooit zou laten denken dat Hij hen zal uitwerpen. Dan moet Hij hen ook wel laten denken dat Hij ontrouw zal zijn aan de opdracht en de taak die Hem door Zijn Vader zijn toevertrouwd. En die opdracht luidt dat Hij alles moet zaligmaken en niets mag verliezen van wat de Vader aan Hem heeft gegeven om te behouden." Nu heeft de Vader Hem de opdracht gegeven om de zondaar die tot Hem komt, te redden. Daarom is het onmogelijk dat Hij zo iemand ooit zal laten denken dat Hij hen zal uitwerpen.

In de zesde plaats: als Jezus Christus hen die tot Hem komen, ooit zou laten denken dat Hij hen zal uitwerpen, dan moet Hij hen ook laten denken dat Hij ontrouw zal zijn aan Zijn priesterambt. Want zoals het eerste aspect daarvan is dat Hij de prijs voor zielen betaalde en hen vrijkocht, zo is het tweede dat Hij voortdurend voorbede doet tot God voor hen die tot Hem komen'. Maar hij kan ons niet toestaan te twijfelen aan de trouwe uitoefening van Zijn priesterschap. Daarom kan Hij ons nooit laten denken dat de zondaar die tot Hem komt, zal worden uitgeworpen.

In de zevende plaats: als Jezus Christus ons ooit zou laten denken dat de zondaar die tot Hem komt, uitgeworpen zal worden, dan moet Hij ons ook Zijn bereidwilligheid, macht, of verdiensten om te behouden in twijfel laten trekken. Maar Hij kan ons nooit toestaan een van deze dingen in twijfel te trekken. Daarom geeft Hij ons nooit reden om te denken dat de zondaar die tot Hem komt, uitgeworpen zal worden.

- Hij kan ons niet toestaan Zijn bereidwilligheid in twijfel te trekken, want Hij zegt in de tekst: "Ik wil geenszins uitwerpen".
- Hij kan ons niet toestaan Zijn macht in twijfel te trekken, want de Heilige Geest zegt dat Hij volkomen kan zaligmaken degenen die tot Hem komen.
- Hij kan ons niet toestaan de kracht van Zijn verdiensten in twijfel te trekken, want het bloed van Christus reinigt de zondaar die tot Hem komt, van alle zonden. Daarom kan Hij ook niet toestaan dat degene die tot Hem komt, ooit zou denken dat Hij hem zal uitwerpen.

In de achtste plaats: stel dat Jezus Christus de zondaar die tot Hem komt, ooit zou laten denken dat Hij hem zal uitwerpen. Dan moet Hij hem ook wel toestaan het duidelijk getuigenis van de Vader, van de Zoon en van de Heilige Geest van onwaarheid te betichten, ja, zelfs het hele Evangelie dat vervat is in Mozes, de Profeten, het boek van de Psalmen en wat gewoonlijk het Nieuwe Testament genoemd

wordt. Maar Hij kan dit niet toestaan en daarom laat Hij ook de zondaar die tot Hem komt, nooit denken dat Hij hem zal uitwerpen.

Ten negende, tenslotte: stel dat Jezus Christus degene die tot Hem komt, ooit zou laten denken dat Hij hem zal uitwerpen. Dan moet Hij hem ook toestaan de eed van Zijn Vader in twijfel te trekken, die Hij in waarheid en gerechtigheid gezworen heeft, namelijk dat zij "die de toevlucht genomen hebben tot Jezus Christus een sterke vertroosting zouden hebben" Hebr. 6. Maar dit kan Hij niet toestaan en daarom kan Hij ook niet toelaten dat de zondaar die tot Hem komt, ooit zou denken dat Hij hem zal uitwerpen.

GEBRUIK EN TOEPASSING

Nu stel ik de algemene toepassing van de hele verhandeling aan de orde, om haar op die manier af te sluiten.

Het eerste onderdeel van de toepassing is een woord van onderrichte. De tekst onderricht ons namelijk *dat de mensen van nature ver van Christus zijn*.

Laat ik dit aspect van de toepassing wat breder uitwerken door op de volgende drie vragen in te gaan:

1. *Waar* is hij die niet tot Jezus Christus komt?
2. *Wat* is hij die niet tot Jezus Christus komt?
3. *Waarheen* is hij die niet tot Jezus Christus komt, op weg?

In de eerste plaats: *waar is hij die niet tot Jezus Christus komt?*

Het antwoord daarop luidt: Hij is ver van God, hij leeft zonder Hem, ja, is vervreemd van Hem in zijn verstand, wil, gevoelens, inzicht en gewetene. Hij is ver van Jezus Christus, de Enige Die mensen verlossen kan van het helse vuur, Psalm 73:27. Hij is ook ver van het werk van de Heilige Geest, het werk van de wedergeboorte en van de nieuwe schepping, zonder welke niemand het Koninkrijk der hemelen zal zien, Joh. 3:3. Bovendien is hij ver van de gerechtigheid, namelijk van die gerechtigheid die hem in Gods ogen aangenaam kan maken, Jes. 46:12, 13. Hij is ook onder de macht en de heerschappij van de zonde; de zonde regeert in hem en over hem; zij woont in al zijn geestelijke vermogens en in alle leden van zijn lichaam, zodat er van zijn hoofd tot zijn voeten geen plekje rein is. Jes. 1:6; Rom. 3:9-18. Met Uzzia verkeert hij in het pesthuis en is buiten de legerplaats van Israël gesloten als de melaatsen. Zijn leven is onder de onreinen en hij is in een gans bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid, 2 Kron. 26:21; Num. 5:2. Hij is in de zonde, in het vlees, in de dood, in de strik van de duivel en wordt door hem gevangen gehouden naar zijn wilg. Hij is onder de vloek van de wet en de duivel woont in hem en heeft alle macht over hem. Hij leeft in duisternis en wandelt in de duisternis. Hij weet niet waar hij heengaat, want de duisternis heeft zijn ogen verblind. Hij bevindt zich op de brede weg die naar het verderf leidt en wanneer hij daarop voortgaat, zal hij zeker de wijde poort binnengaan en zo beneden in de hel terecht komen.

In de tweede plaats: *wat is hij die niet tot Jezus Christus komt?* Hij wordt als een van Gods vijanden beschouwd, Luk. 19:14; Rom. 8:7. Hij is een kind van de duivel en van de hel, want de duivel heeft hem verwekt wat zijn zondige natuur aangaat en de hel moet hem uiteindelijk verslinden, omdat hij niet tot Jezus Christus komt. Joh. 8:44; 1 Joh. 3:8; Matth. 23:15; Ps. 9:18. Hij is een kind des toorns en daarom zal hij die toorn ook erven. Dat is zijn erfdeel en God zal het hem in zijn aangezicht vergelden. Ef. 2:1-3; Job 21:29-31. Hij is een zelfmoordenaar, hij doet zijn eigen ziel geweld aan en heeft de dood lief. Spr. 1:18; 8:35 en 36. Hij is een metgezel van duivelen en van vervloekte mensen. Spr. 21:16; Matth. 25:41.

In de derde plaats: *waar zal hij waarschijnlijk heengaan die niet tot Jezus Christus komt?*

Wie niet tot Hem komt, gaat steeds verder van Hem vandaan, want elke zonde is een stap verder weg van Jezus Christus. Omdat hij zich in de duisternis bevindt, is het waarschijnlijk dat hij daarin voortgaat, want Christus is het licht der wereld en wie niet tot Hem komt, wandelt in de duisternis. Vermoedelijk zal hij uiteindelijk zóver

van God, Christus, de hemel en alle gelukzaligheid weggebannen worden, als een oneindig God hem kan uitbannen, Matth. 13:41.

Maar in de tweede plaats onderricht deze leer van het komen tot Christus ons, waar arme, ellendige zondaren het leven voor hun zielen kunnen vinden, en dat is in Christus. Dit leven is in Zijn Zoon: "Die de Zoon heeft, die heeft het leven." En op een andere plaats lezen we: "Die Mij vindt, vindt het leven, en zal welgevallen van de HEERE verkrijgen". 1 Joh. 5:12; Spr. 8:35.

Om hier wat breder op in te gaan, wil ik de volgende drie vragen stellen:

1. Welk leven is in Christus te vinden?
2. Wie zullen het verkrijgen?
3. Op welke voorwaarden zullen zij het verkrijgen?

In de eerste plaats: ***welk leven is in Jezus Christus te vinden?***

In Christus is leven te vinden dat de zondaar rechtvaardigt. De mens is door de zonde dood naar de wet. Christus alleen kan hem door Zijn gerechtigheid en bloed van de dood verlossen en overbrengen in de staat van het leven. "Want God zond Zijn Zoon in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem" 1 Joh. 5:11, dat wil zeggen: door de gerechtigheid die Hij verwerven zou en door de dood die Hij zou sterven. Er is ook eeuwig leven in Christus te vinden, leven dat nooit eindigt en eeuwig duurt. "Hij heeft ons het eeuwige leven gegeven en dit leven is in Zijn Zoon". Aangezien zowel de rechtvaardiging als de eeuwige zaligheid in Christus te vinden zijn en de mensen die nergens anders kunnen verkrijgen, wie zou niet tot Jezus Christus komen?

In de tweede plaats: *wie zullen dit leven verkrijgen?*

Daarop antwoord ik: - Arme, hulpeloze, ellendige zondaren en wel in het bijzonder zij die bereidwillig zijn om het te ontvangen: "En die wil, neme het water des levens"; - Wie ernaar dorsten: "Ik zal de dorstige geven uit de fontein van het water des levens"; - Wie moe is van zijn zonden: "Dit is de rust, waarmee u de vermoeiden rust kunt geven, en dit is de verkwikking"; - Wie arm en nooddruftig is: "Hij zal de arme en nooddruftige verschonen, en de zielen der nooddruftigen verlossen" Ps. 72:13; - Wie Hem naloopt en tot Hem roept om het leven te verkrijgen: "Wie Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben". Joh. 8:12.

In de derde plaats: *op welke voorwaarden zullen zij dit leven verkrijgen?*

Het antwoord luidt: Om niet! Hoort u het, zondaar? U kunt het om niet verkrijgen! "Hij neme het water des levens om niet"; "Ik zal hem uit de fontein van het water des levens geven voor niet"²⁸; "En toen zij niets hadden om te betalen, schold hij het hun beiden royaal kwijt" Luk. 7:42. Om niet, zonder geld en zonder prijs. "O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!" Jes. 55.

Zondaar, bent u dorstig? Bent u vermoeid? Bent u bereidwillig? Kom dan en denk niet aan de dingen die u ontbreken, want al het goede dat in Christus is, wordt de zondaar die tot Hem komt, aangeboden zonder geld en zonder prijs. Hij heeft het leven en wil het wegschenken aan hen die het missen en geen stuiver hebben om het te kopen. En Hij wil het geven om niet. Wat verkeert de zondaar die tot Christus komt, in gezegende omstandigheden!

Conclusie: Deze leer van het komen tot Jezus Christus om het leven te vinden toont ons duidelijk, dat dit leven nergens anders te verkrijgen is. Als het ergens anders te verkrijgen zou zijn, dan zou de tekst - en Hij die deze woorden sprak - maar weinig te betekenen hebben. Want wat zou de waarde zijn van de woorden, "Ik zal geenszins uitwerpen", als er een ander was die hen zou kunnen ontvangen? Maar hier blijkt de heerlijkheid van Christus, dat niemand kan redden dan Hij alleen! En hierin komt Zijn liefde uit, dat hoewel niemand redden kan dan Hij alleen, Hij toch niet karig is in het redden! Want Hij zegt: "Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." Dat niemand kan redden dan Jezus Christus alleen, is duidelijk uit de volgende Schriftwoorden: "En de zaligheid is in geen Ander"; "En Hij heeft ons het eeuwige leven gegeven; en ditzelve leven is in Zijn Zoon" 1 Joh. 5:11.

Als het leven ergens anders verkregen had kunnen worden, dan zou het in het onderhouden van de wet moeten zijn. Maar het is in de wet niet te vinden, want "door de werken der wet zal niemand die leeft gerechtvaardigd worden", Gal. 3. En als men daardoor niet gerechtvaardigd wordt, dan vindt men er ook het leven niet. Daarom is het leven nergens anders te verkrijgen dan in Jezus Christus.

De vraag kan opkomen: *maar waarom zou God het zo beschikt hebben, dat het leven nergens anders verkregen kan worden dan in Jezus Christus?*

Het antwoord luidt

- dat daar een reden voor is zowel met betrekking tot God
- als ook met betrekking tot ons.

In de eerste plaats ***moet het zo zijn met betrekking tot God***, opdat het leven verkregen kan worden zowel in een weg van recht, als in een weg van genade.

In een weg van recht zou het niet kunnen gebeuren dan alleen door Christus. Hij, en Hij alleen, was immers bij machte om aan de eisen van de wet te voldoen en voor de zonde te betalen wat de gerechtigheid eiste. Al de engelen zouden voor eeuwig in de hel te pletter gevallen zijn, als de vloek waarmee Jezus Christus om onze zonden was beladen, op hen gelegd was. Maar de vloek werd op Hem gelegd: Hij torste die, droeg de straf en verloste Zijn volk daarvan. Dat deed Hij door zó aan de goddelijke gerechtigheid te voldoen, dat God Zelf nu verkondigt, dat "Hij getrouw en rechtvaardig is om ons te vergeven" als wij ons door het geloof aan Jezus overgeven en vertrouwen op wat Hij gedaan heeft om het leven te verwerven. Het leven moet ook door Jezus Christus zijn, opdat God aanbeden en verheerlijkt zou worden, omdat Hij deze weg heeft uitgedacht. Dit is van de Heere geschied, opdat Hij in alle dingen verheerlijkt zou worden door Jezus Christus onze Heere. Bovendien moet het door Jezus Christus zijn, dat God over het leven beschikt, aangezien Hij zeer veel medelijden heeft met de armen, de nederigen, de zachtmoedigen, de gebrokenen van hart en met hen om wie anderen zich niet bekommeren. Tenslotte moet het leven alleen in Christus zijn om alle roem van de lippen van mensen uit te sluiten. Dit is de reden die ook de apostel Paulus aangeeft in Rom. 3 en Efeze 2.

In de tweede plaats moet het leven alleen in Jezus Christus te vinden zijn ***met betrekking tot ons***.

A. Dit moet zo zijn, opdat wij het onder de meest gemakkelijke voorwaarden zouden kunnen verkrijgen, namelijk om niet, als een gave en niet als een beloning. Als het leven in Mozes hand lag, zouden we er eigenlijk niet bij kunnen komen. Als het in de handen van de Paus lag, zouden wij er flink voor moeten betalen. Maar, Gode zij dank, het is in Christus. Het wordt ook bij Hem

bewaard om door Hem aan zondaren meegedeeld te worden onder gemakkelijke voorwaarden. Zij behoeven het immers alleen maar te ontvangen, aan te nemen en met dankzegging te omhelzen, zoals de Schriften duidelijk aangeven. Hoh. 1:11, 2 Kor. 11:4, Hebr. 11:13.

- B. Het leven is voor ons ook in Christus, opdat het niet op zo'n broze grondslag zou rusten. Dat zou wél het geval zijn, als het ergens anders te vinden was. In dit opzicht is de wet vanwege onze zonde zwak. Maar Christus is een beproefde steen, een vast fundament. Hij zal vast en zeker uw last dragen en uw ziel ontvangen, zondaar die tot Hem komt.
- C. Het leven is bovendien in Christus, opdat het voor al het zaad vast en zeker zou zijn. Helaas, als het leven in onze hand was - zelfs al was het de beste van ons - wij zouden het beslist telkens en telkens weer verspelen. Of als het in de hand van iemand anders was, wij zouden hem door telkens weer in zonde te vallen zó beledigen, dat hij tenslotte zou ophouden barmhartig te zijn en zich in eeuwig ongenoegen tegen ons zou keren. Maar nu het leven in Christus is, is het bij Iemand die medelijden met ons kan hebben, voor ons kan bidden, ons kan vergeven, ja, veelvuldig kan vergeven. Het is bij Iemand die zich over ons ontfermen kan, wanneer wij de weg kwijt zijn. Bij Iemand wiens hart geneigd is om ons terug te brengen wanneer wij afgedwaald zijn. Bij Iemand die vergeven kan zonder te verwijten. Geloofd zij God, dat het leven in Christus is! Want nu is het vast en zeker voor al het zaad.

Maar nu het vierde punt. *Deze leer van het komen tot Jezus Christus om het leven te vinden, maakt ons duidelijk wat een kwaad het ongelooft is.* Deze goddeloosheid is de enige of voornaamste hindernis voor de zondaar die tot Christus komt. Als de tekst zegt: "Kom" en vervolgt met: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen", wat een kwaad is dat dan toch dat zondaars weerhoudt om tot Jezus Christus te komen? Dat kwaad is het ongelooft. Want door het geloof komen wij en door het ongelooft blijven wij weg. Daarom wordt het ongelooft de oorzaak genoemd waardoor iemand zich van God afkeert. Dat was immers de reden waarom de wereld in den beginne Hem de rug toekeerde en dat is ook de oorzaak dat mensen tot op deze dag bij Hem vandaan blijven. En het ongelooft doet dit des te gemakkelijker omdat het gebruik maakt van een list.

De zonde van ongelooft, een witte duivel

Deze zonde kan wel "De witte duivel" genoemd worden, want dikwijls doet zij zich bij haar boosaardige daden in de ziel voor als een engel des lichts. Ja, zij treedt op als was zij een raadsman uit de hemel. Daarom zullen we wat uitvoeriger op deze goddeloos kwaad ingaan.

In de eerste plaats is dit een zonde die - meer dan alle andere - een schijn van redelijkheid heeft in alles wat zij doet. Zij houdt de ziel van Christus verwijderd door haar voor te spiegelen dat zij - zoals het nu met haar is - ongeschikt en onvoorbereid is. Zo zou ze een dieper zondebesef moeten hebben, meer berouw moeten tonen, meer vernedering moeten kennen en het hart zou meer verbroken moeten zijn.

In de tweede plaats is dit de zonde die het meest bij het geweten past. Het geweten van de zondaar die tot Christus komt, zegt hem dat hij niets goeds bezit en dat hij voor tienduizend talenten in de schuld staat; dat hij bovendien een zeer onwetend, blind en hardnekkig zondaar is, die het met waard is dat Jezus Christus ook

maar één keer acht op hem slaat. "Zult u het dan wagen" - zegt het ongeloof - "om in zo'n toestand als waarin u nu bent, tot Jezus Christus te komen?"

In de derde plaats is het de zonde die het meest bij ons gevoel past. De zondaar die tot Christus komt, voelt de zonde - allerlei zonden en goddeloosheid - werken in zijn vlees. Hij voelt ook de toorn en het oordeel van God over de zonde en dreigt daar dikwijls onder te bezwijken. "Nu kun je zien dat je geen genade bezit", zegt het ongeloof, "want wat in je werkt, is je innerlijke verdorvenheid; je kunt ook merken dat God je niet liefheeft, omdat het gevoel van Zijn toorn op je blijft. Waar haal je dan de onbeschaamdheid vandaan om tot Jezus Christus te komen?"

In de vierde plaats is het de zonde die meer dan alle andere het beste past bij de wijsheid van ons vlees. De wijsheid van ons vlees meent dat het verstandig is om een poosje te twijfelen, een poosje op een afstand te blijven, een poosje naar beide kanten te luisteren. Zij acht het wijs om niet voorbarig, overijld of ondoordacht te werk te gaan en zo al te gemakkelijk tot Jezus Christus te komen. En met deze wijsheid stemt het ongeloof in.

In de vijfde plaats is het deze zonde die meer dan alle andere de ziel voortdurend influistert om te wantrouwen aan de trouw waarmee God Zijn belofte houdt aan hen die tot Jezus Christus komen om het leven te vinden. Zij blaast ook wantrouwen in met betrekking tot de bereidheid van Christus om hen te ontvangen en te behouden. En geen zonde kan dit zo kunstig doen als het ongeloof.

In de zesde plaats is het ook deze zonde die altijd gereed staat om tegenwerpingen te maken tegen deze of die belofte, die door de Geest van God tot ons hart gebracht wordt om ons te troosten. En als de arme zondaar die tot Christus komt, daarop niet bedacht is, dan zal zij door een of andere uitvlucht, blijk van geringschatting, list of haarkloverij de belofte snel weer van hem afnemen, zodat hij daarvan maar weinig voordeel zal hebben.

In de zevende plaats is het deze zonde die meer dan alle andere onze gebeden doet verslappen, evenals ons geloof, onze liefde, onze ijver, onze hoop en onze verwachtingen. Ja, zij trekt zelfs in onze geestelijke plichten het hart van God af.

In de achtste plaats, zoals ik zojuist al gezegd heb, manifesteert deze zonde zich in de ziel met zoveel schoonschijnende voorwendsels van veiligheid en zekerheid, dat zij een raadsman lijkt te zijn die door de hemel gezonden is. Zo dringt zij er bij de ziel op aan wijs, behoedzaam, weloverwogen en verstandig te zijn en ervoor op te passen om al te haastig te durven geloven. "Wees er eerst zeker van", zo zegt zij, "dat God u liefheeft; klem u aan geen enkele belofte vast, totdat u daartoe door God gedwongen wordt; wees ook niet zeker van uw zaligheid, maar twijfel daar steeds aan, ook al is het getuigenis van de Heere dikwijls aan u bevestigd. Leef met door het geloof, maar door het gevoel en wanneer u niet kunt zien of voelen, vrees en wantrouw dan, verdenk alles en twijfel daaraan."

Dit is de duivelse raad die het ongeloof geeft, die zó verhuuld is onder schoonschijnende voorwendsels, dat zelfs de meest wijze christen deze redeneringen nauwelijks van zich kan afschudden.

ONGELOOF TEGENOVER GELOOF

Maar om kort te zijn, christen die dit leest, laat ik u hier meer in detail beschrijven wat de eigenschappen van het ongeloof zijn door het geloof daar tegenover te stellen. Daarbij wijs ik op de volgende vijfentwintig punten.

1. Het geloof gelooft het Woord van God, maar het ongeloof trekt de zekerheid daarvan in twijfel. PS. 106:24.
2. Het geloof gelooft het Woord omdat het waar is, maar het ongeloof twijfelt daaraan, omdat het waar is.
3. Het geloof ziet dat er in een belofte van God meer kracht ligt om te helpen, dan in alle andere dingen om dat tegen te houden, maar het ongeloof zegt, ondanks de belofte van God: "Hoe kunnen deze dingen geschieden?"
4. Het geloof maakt dat u liefde ziet in het hart van Christus, als Hij u met Zijn mond bestraft, maar het ongeloof verbeeldt zich dat er toorn in Zijn hart is, als Hij met Zijn mond en in Zijn Woord zegt dat Hij ons liefheeft.
5. Het geloof helpt de ziel te wachten, ook al stelt God Zijn gave uit, maar het ongeloof wordt kregelig en geeft alles op, als God ook maar even talmt met geven.
6. Het geloof geeft troost te midden van de vrees, maar het ongeloof veroorzaakt gevoelens van vrees te midden van de troost.
7. Het geloof zuigt zoetigheid uit Gods roede, maar ongeloof kan zelfs geen troost vinden in. Zijn grootste gunstbewijzen.
8. Het geloof maakt zware lasten licht, maar ongeloof maakt lichte lasten ondraaglijk zwaar.
9. Het geloof helpt ons om moed te vatten als we terneergeslagen zijn, maar het ongeloof werpt ons terneer als we opgewekt zijn."
10. Het geloof brengt ons dichtbij God, wanneer we ver van Hem zijn, maar het ongeloof brengt ons ver van God, wanneer we dichtbij Hem zijn.
11. Waar het geloof heerschappij heeft, getuigt het dat mensen vrienden van God zijn, maar waar het ongeloof regeert, getuigt het dat zij Zijn' vijanden zijn.
12. Het geloof brengt een mens onder de genade, maar het ongeloof houdt hem onder de toorn.
13. Het geloof reinigt het hart, maar het ongeloof houdt het bevekt en onrein.
14. Door het geloof wordt de gerechtigheid van Christus ons toegerekend, maar door het ongeloof worden wij besloten onder de wet om verloren te gaan.
15. Het geloof maakt ons werk door Christus aangenaam voor God, maar alles wat uit ongeloof voortkomt, is zonde, want zonder geloof is het onmogelijk Hem te behagen.
16. Het geloof geeft ons vrede en troost in onze zielen, maar het ongeloof brengt verdriet en onrust voort als de rusteloze golven van de zee.
17. Het geloof doet ons dierbaarheid zien in Christus, maar het ongeloof ziet geen gedaante, schoonheid, of heerlijkheid in Hem.
18. Door het geloof hebben wij ons leven in de volheid van Christus, maar door het ongeloof komen we om en kwijnen we weg.
19. Het geloof geeft ons de overwinning over de wet, de zonde, de dood, de duivel en alle kwaad, maar het ongeloof houdt ons aan dat alles onderworpen.
20. Het geloof laat ons meer heerlijkheid zien in de dingen die niet gezien worden, dan in de dingen die gezien worden, maar het ongeloof ziet meer in de dingen die hier voorhanden zijn, dan in de dingen die hierna zijn zullen.
21. Het geloof maakt de wegen van God aangenaam en beminnelijk, maar het ongeloof maakt ze zwaar en moeilijk.
22. Door het geloof bezaten Abraham, Izak en Jakob het land der belofte, maar vanwege hun ongeloof konden noch Aäron, noch Mozes, noch Mirjam daar binnengaan.
23. Door het geloof gingen de kinderen Israëls door de Rode Zee, maar door ongeloof kwam het merendeel van hen om in de woestijn.

24. Door het geloof deed Gideon meer met driehonderd man en een paar lege kruiken dan al de twaalf stammen konden doen, omdat zij niet in God geloofden.

25. Door het geloof wandelde Petrus op het water, maar door ongeloof begon hij te zinken.

Zo zouden veel meer punten toegevoegd kunnen worden, maar om niet te uitvoerig te worden, laat ik die achterwege. Wel smeed ik ieder die beseft dat hij een ziel te behouden of te verliezen heeft, om op zijn hoede te zijn voor ongeloof. Opdat niemand van ons, terwijl ons nog een belofte gelaten is om in Zijn rust in te gaan, door ongeloof daar beslist buiten zou blijven.

TWEEDE GEBRUIK TOT ZELFONDERZOEK

Wij komen nu toe aan het tweede deel van de toepassing, *namelijk een woord om onszelf te beproeven*. Zondaar, u hebt gehoord hoe noodzakelijk het is om tot Christus te komen. U hebt ook gehoord hoe bereidwillig Christus is om de zondaar die tot Hem komt, aan te nemen en bovendien welke weldaden zij door Hem zullen ontvangen die in waarheid tot Hem komen. Onderwerp uzelf nu eens aan dit ernstig onderzoek: "Ben ik in waarheid tot Jezus Christus gekomen?"

Vele redenen zou ik hier kunnen aanvoeren om u te bewegen deze plicht nauwgezet te vervullen. Om er enkele te noemen: 1. U bevindt u in de zonde, in het vlees, in de dood, in de strikken van de duivel en onder de vloek van de wet, als u niet tot Jezus Christus komt. 2. Het is onmogelijk hiervan verlost te worden, tenzij u tot Jezus Christus komt. 3. Als u komt, zal Jezus Christus u ontvangen en u geenszins uitwerpen. 4. U zult er op de dag des oordeels geen spijt van hebben, als u nu tot Jezus Christus komt. 5. Maar u zult het uiteindelijk zeker betreuren, als u nu zult weigeren tot Hem te komen. 6. Tenslotte: nu bent u uitgenodigd om tot Hem te komen. Daarom, als u blijft weigeren, zal uw oordeel zwaarder en uw verdoemenis vreselijker zijn, dan wanneer u nooit van het komen tot Christus gehoord had.

Tegenwerping: *Maar wij hopen dat wij tot Jezus Christus gekomen zijn.*

Antwoord: Dat is goed, indien dat inderdaad zo blijkt te zijn. Laat ons dit echter wat verder onderzoeken, opdat u dit niet zonder grond zou zeggen en daarom onverhoeds in het helse vuur zou vallen.

Bent u echt tot Jezus Christus gekomen? Dan vraag ik u in de eerste plaats:

Wat hebt u achtergelaten? Waar kwam u vandaan, toen u tot Jezus Christus kwam? Toen Lot uit Sodom ging, liet hij de Sodomieten achter zich. Gen 19.

Toen Abraham uit Chaldea ging, verliet hij zijn land en zijn verwanten Gen 12.

Toen Ruth haar toevlucht kwam zoeken onder de vleugelen van de Heere, de God van Israël, verliet zij haar vader en haar moeder, haar goden en het land van haar geboorte Ruth 1.

Toen Petrus tot Christus kwam, liet hij zijn netten achter, Matth. 4.

Toen Zacheüs tot Christus kwam, verliet hij het tolhuis, Luk. 19.

Toen Paulus tot Christus kwam, liet hij zijn eigen gerechtigheid achter Fil. 3.

Toen degenen die zwarte kunsten uitoefenden, tot Jezus Christus kwamen, namen zij hun toverboeken en verbrandden ze, hoewel ze in de ogen van andere mensen wel vijftigduizend zilverstukken waard waren, Hand. 19.

Wat zegt u, vriend? Hebt u uw boezemzonden, uw Sodomitische genoegens, uw kennissen en het ijdel gezelschap waarin u verkeerde, de woekerwinst die u maakte, uw afgoden, uw eigengerechtigheid en uw ongeoorloofde toverkunsten achtergelaten?

Als een van deze dingen nog bij u is en u in uw hart en in uw levenswandel hun gezelschap zoekt, dan bent u nog niet tot Jezus Christus gekomen.

Ten tweede. Bent u tot Jezus Christus gekomen? *Toe, zeg mij dan in eens wat u bewoog om tot Jezus Christus te komen?* Mensen komen gewoonlijk niet naar deze of gene plaats, zonder dat er een "bewegende oorzaak" is, of liever een motief dat hen werkelijk in beweging zet om te gaan. Net zo min komen mensen zonder oorzaak tot Jezus Christus. Ik bedoel daarmee niet een oorzaak die verder zonder effect blijft, maar een oorzaak die hen daadwerkelijk in beweging zet om tot Hem te gaan. Wat zegt u? Hébt u een motief dat u in beweging zet om tot Hem te komen? Wanneer mensen op dit moment nog onder het oordeel van God verkeren, is dat voor hen reden genoeg om tot Jezus Christus te komen om het leven te vinden. Maar dat zal niet gebeuren, tenzij die reden hen ook werkelijk in beweging zet. En dat zal zij nooit doen, tenzij hun ogen geopend worden en zij zelf zien dat zij in die toestand zijn. Want niemand zal bewogen worden om tot Jezus Christus te komen door het blote feit dat hij onder de toorn van God is. Dat zal alleen gebeuren, wanneer hij dat ook werkelijk inziet! Helaas, alle mensen verkeren door de zonde onder de toorn van God en toch komen maar weinigen van die allen tot Jezus Christus. De reden daarvan is dat zij hun toestand niet inzien. "Wie heeft u gewaarschuwd te vlieden voor de toekomstige toorn? De mensen zullen niet tot Jezus Christus komen, voordat ze gewaarschuwd worden en die waarschuwing ook ter harte nemen.

Laten we hiervan enkele voorbeelden geven.

Adam en Eva kwamen niet tot Jezus Christus, voordat zij de alarmroep hoorden en overtuigd werden van hun verloren toestand door de zonde.

De kinderen Israëls riepen niet om een middelaar, voordat zij zagen dat zij in doodsgevaar verkeerden door de wet. Ex. 30

Voordat de tollenaar tot de Heere kwam, zag hij dat hij ellendig en verloren was, Luk. 18.

De verloren zoon ging niet tot de vader, voordat hij de dood aan zijn deur zag staan, gereed om hem te verslinden.

De drieduizend kwamen pas tot Christus toen zij niet wisten wat zij moesten doen om zalig te worden.

Paulus kwam niet tot Christus, voordat hij zag dat hij verloren en rampzalig was.

En tenslotte: eer de stok bewaarder tot Hem kwam, zag hij dat hij een verlorene was.

En ik zeg u dat het gemakkelijker is om een gezond mens over te halen naar de dokter te gaan om hem beter te maken, of iemand die niet gewond is een pleister te laten zoeken om genezing te vinden, dan om iemand die de ziekte van zijn ziel niet ziet, over te halen om tot Jezus Christus te komen. "Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet nodig." Waarom zouden zij dan naar hem toegaan? Als een kruik vol is, kan er geen water meer hij; waarom zou men ze dan nog naar de bron brengen? Wanneer u tot Hem gaat met zakken vol eigen rijkdommen, komt u niet op de juiste wijze en kunt u er zeker van zijn dat Christus u ledig zal wegzenden. Maar "Hij geneest de gebrokenen van hart, en Hij verbindt hun wonden" Ps. 147:3.

Ten derde. Komt u tot Jezus Christus?

Ik bid u wat zie ge in Hem, dat u zó aantrekt dat u de hele wereld verzaakt om tot Hem te komen. Ik herhaal: wat hebt u in Hem gezien? Mensen moeten iets in Jezus Christus zien, anders zullen zij niet tot Hem komen. Welke schoonheid hebt u in Hem gezien? U komt niet tot Hem als u geen gedaante, noch heerlijkheid in Hem ziet, Jes. 53. En

zolang zij, over wie we in het Hooglied lezen, er niet van overtuigd waren dat er meer schoonheid, heerlijkheid en begeerlijkheid in Christus was dan in tienduizend, vroegen zij echt niet waar Hij was en waren zij ook niet geneigd om op hun schreden terug te keren en Hem achterna te gaan. Er zijn heel wat dingen hier op aarde die het hart kunnen meeslepen en die dat ook zullen doen zolang u leeft, als u blind gehouden wordt en u niet wordt toegestaan de schoonheid van de Heere Jezus te zien.

Ten vierde. Bent u tot de Heere Jezus gekomen? Dan vraag ik u: Wat hebt u in Hem gevonden, toen u tot Hem kwam?

Petrus vond bij Hem de woorden des eeuwigen levens. De mensen waar Petrus over schrijft, bevonden dat Hij een levende Steen is, ja, zo'n levende Steen dat Hij ze het leven ook deelachtig maakte.

En Christus Zelf zegt dat zij die tot Hem komen, rust zullen vinden voor hun zielen. Hebt u voor uw ziel rust gevonden in Hem? Laten we teruggaan naar de tijden van het Oude Testament. Abraham vond zoveel in Hem, dat hij terwille van Hem zijn land verliet en een pelgrim en vreemdeling op aarde werd.

Mozes vond zoveel in Hem, dat hij om Zijntwil afstand deed van een kroon en ook van een koninkrijk.

David vond zoveel in Hem, dat hij liever één dag in, Zijn huis was dan duizend elders; ja, naar zijn mening was het beter om daar dorpelwachter te zijn, dan te wonen in de tenten der goddeloosheid, Ps. 84.

En wat zagen Daniël en zijn drie vrienden in Hem, dat zij om Zijntwil het gevaar van de vurige oven en de leeuwenkuil trotseerden?

Laten we ook aandacht schenken aan **de martelaren**.

1. Stefanus vond in Hem zoveel, dat hij rustig en met vreugde zijn leven gaf voor Zijn naam.
2. Ignatius vond zoveel in Hem, dat hij liever de folteringen van de duivel en ook van de hel zelf zou doorstaan, dan Hem te moeten missen.
3. Wat zag Romanus in Christus, toen hij de woedende keizer, die hem met vreselijke martelingen dreigde, antwoordde: "Uw vonnis, keizer, omhels ik met vreugde en ik weiger niet de offerdood te sterven onder de gruwelijkste kwellingen die u maar kunt uitdenken"?
4. Wat zag Menas, de Egyptenaar, in Christus, toen hij onder de wreedste folteringen zei: "Er is naar mijn gedachte niets, wat met het koninkrijk der hemelen vergeleken kan worden. Ook is de hele wereld, als die in een weegschaal gewogen werd, niet te verkiezen boven de waarde van één ziel. Wie kan ons scheiden van de liefde van Jezus Christus onze Heere? En ik heb van mijn Heere en Koning geleerd hen niet te vrezen die het lichaam doden"?
5. Wat zag Eulalia in Christus, toen zij zei, terwijl men haar ledematen uiteenscheurde: "Zie, Heere, ik wil U niet vergeten. Wat een vreugde is het, o Christus, voor hen die Uw glorierijke overwinningen in gedachtenis houden"?
6. Wat denkt u dat Agnes in Christus zag, toen zij met vreugde de soldaat tegemoet ging die als haar beul was aangewezen? "Ik wil graag mijn borst door de volle lengte van dit zwaard laten doorsteken", zei zij, "en de kracht ervan in mijn lichaam voelen tot het gevest toe. Want zo zal ik, omdat ik met Christus mijn Bruidegom gehuwd ben, al de duisternis van deze wereld te boven komen en voorgoed ontvluchten."
7. Wat denkt u dat Julitta in Christus zag, toen de keizer haar voorhield, dat zij geen bescherming zou krijgen, rechteloos zou zijn en haar leven zou verbeuren, tenzij zij de goden zou aanbidden? Zij antwoordde: "Vaarwel

leven, wees welkom dood! Vaarwel rijkdommen, welkom armoede! Ik zou liever alles wat ik bezit - al was dat duizendmaal zoveel als nu - verliezen, dan één goddeloos en godslasterlijk woord spreken tegen mijn Schepper."

8. Wat zag Marcus Arethusius in Christus, toen zijn vijanden stukken vlees van zijn lichaam hadden gesneden, de wonden met honing hadden ingesmeerd en hem in een mand hadden opgehangen, opdat vliegen en bijen zich aan hem te goed zouden doen? Waarom wilde hij toen tóch geen halve stuiver geven om zijn trouw te bewijzen aan de afgodendienst en zo zijn leven te redden?
9. Wat zag Constantinus in Christus als hij de wonden kuste van hen die om Zijntwil leden, zoals zijn gewoonte was? Maar waarom moet ik zulke voorbeelden geven van wat woorden en kleinere daden, als zij door hun leven en hun bloed te geven hun liefde voor Christus bewezen, nadat ze tot Hem gekomen waren? Want om de liefde die zij Christus toedroegen, verdroegen zij honger, het zwaard, het vuur, in stukken gescheurd te worden en alle andere folteringingen die de duivel en de hel bedenken konden.

En wat hebt u in Hem gevonden, zondaar? Wat zegt u? Bent u tot Christus gekomen en hebt u niets in Hem gevonden? En dat, terwijl alle dingen die het waard zijn om ernaar te zoeken, in Hem te vinden zijn?

Of als u iets in Hem gevonden hebt, is het dan toch niet genoeg om u weg te drijven van de dingen waarin u een zondig behagen scheidt en van uw vleeselijke begeerten? Weg! Weg! U bent niet tot Jezus Christus gekomen!

Wie tot Jezus Christus gekomen is, heeft, zoals ik al gezegd heb, in Hem datgene gevonden wat nergens anders te vinden is.

Zo heeft hij die tot Christus gekomen is, bevonden dat God in Hem de wereld met Zichzelf verzoent en hun zonden hun met toerekent. En zó laat God Zich nergens anders in de hemel en op aarde vinden.

Hij die tot Jezus Christus gekomen is, heeft in Hem een fontein van genade gevonden, die genoeg is om niet alleen de zonde te vergeven, maar ook de ziel te heiligen en haar voor struikelen en vallen te behoeden in deze boze wereld.

Wie tot Jezus Christus gekomen is, heeft ook kracht in Hem gevonden. Dat is die kracht waardoor terstond leven in uw ziel gewekt wordt, wanneer Hij u maar aanraakt met Zijn Woord, of u Hem aanraakt door het geloof. Deze kracht doet u ontwaken als iemand die uit zijn slaap gewekt wordt; zij doet al de krachten van uw ziel ontwaken.

Bent u tot Jezus Christus gekomen? Dan hebt u heerlijkheid in Hem gevonden, een heerlijkheid die alles overtreft en te boven gaat. "Gij zijt heerlijker dan de roefbergen" Ps. 76.

Wat zal ik nog meer zeggen? U hebt gerechtigheid in Hem gevonden. U hebt rust, vrede en vreugde, de hemel, heerlijkheid en het eeuwige leven in Hem gevonden.

Wees verstandig, zondaar, stel uw hart nóg eens de vraag: "Ben ik tot Jezus Christus gekomen?" Want van deze éne vraag "Ben ik gekomen, of ben ik niet gekomen" hangt het af of u in de hemel of in de hel terecht komt. Wanneer u kunt zeggen dat u gekomen bent en God die uitspraak bevestigt, dan bent u een twee-, een driemaal gelukkig mens! Maar wanneer u niet gekomen bent, wat kan u dan gelukkig maken? Ja, wat kan zo'n mens gelukkig maken, die gedoemd is in de hel geworpen te worden, omdat hij niet tot Jezus Christus komt om het leven te verkrijgen?

Het derde gebruik tot toepassing is een woord van bemoediging.

Zondaar die tot Christus komt, nu heb ik nog een boodschap voor u: heb goede moed, want Hij zal u geenszins uitwerpen. Onder alle mensen bent u de gezegende des Heeren. De Vader heeft Zijn Zoon toebereid tot een offer voor u en Jezus Christus, uw Heere, is heengegaan om u een plaats te bereiden.

Wat zal ik nog meer tot u zeggen? U komt tot een volle Christus. Daarom kan het u voor ziel of lichaam, in deze of in de toekomstige wereld aan niets ontbreken, of het is in Jezus Christus te verkrijgen.

Wat gezegd wordt van het land dat de Daniëten in bezit gingen nemen, kan met veel meer recht van Christus gezegd worden: Hij is Iemand bij Wie geen gebrek is aan enig goed dat in de hemel of op de aarde is. Uw Christus is een volle Christus!

In de eerste plaats is *Hij vol van genade*.

Met genade wordt soms hetzelfde bedoeld als liefde en hier mogen we haar zo opvatten: Hij is vol van liefde. Nooit heeft iemand zó liefgehad als Jezus Christus. De liefde van Jonathan overtrof de liefde van vrouwen, maar de liefde van Christus gaat de kennis te boven. Zij gaat de liefde van de gehele aarde, van alle schepselen, ja, van mensen en engelen te boven. Zijn liefde dreef Hem ertoe Zijn heerlijkheid af te leggen, Zijn hemelse woonplaats te verlaten, Zich met vlees te bekleden, in een stal geboren te worden, in een kribbe gelegd te worden, in de wereld het leven van een arme te leiden en onze ziekten, zwakheden, zonden, vloek en dood op Zich te nemen alsook de toorn die de mens verdiend heeft. En dit alles deed Hij voor een slecht, onwaardig en ondankbaar volk, ja, voor een volk dat vijandig tegenover Hem stond. "Want toen wij nog krachteloos waren, is Christus te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven; want voor een goed man zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven. Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren. Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij behouden worden door Zijn leven. Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven"⁹⁸.

In de tweede plaats is *Hij vol van waarheid*: "Vol van genade en waarheid".

Nu wil waarheid zeggen dat Hij getrouw is in het houden van Zijn beloften, onder andere ook deze belofte in onze tekst: "Ik zal hen geenszins uitwerpen." Daarom lezen we dat Zijn woorden waarheid zijn en dat Hij de getrouwe God is, Die het verbond houdt. Daarom wordt ook Zijn belofte waarheid genoemd: "Gij zult Uw waarheid vervullen aan Jakob en Uw goedertierenheid aan Abraham, die Gij aan onze vaders gezwooren hebt van oude dagen af"¹⁶. Daarom wordt op andere plaatsen gezegd, dat Hijzelf de Waarheid is en dat Zijn woorden waarheid zijn. We lezen: "Ik ben de Waarheid; De Schriften der waarheid; Uw Woord is de waarheid; Uw wet is de waarheid en Mijn mond zal de waarheid spreken"lol Dus zeg ik dat Zijn Woord de waarheid is en dat Hij vol van waarheid is om Zijn Woord te vervullen, zelfs tot in duizend geslachten. Zondaar die tot Christus komt, Hij zal u niet bedriegen, kom vrijmoedig tot Jezus Christus.

In de derde plaats is *Hij vol van wijsheid*.

Hij is ons geworden wijsheid van God; wijsheid om de zaken van Zijn Kerk in het algemeen te behartigen en de zaken van elke zondaar die tot Hem komt in het bijzonder. Daarom wordt Hij "Hoofd over alle dingen" genoemd. Hij bestuurt immers alle dingen in de wereld door Zijn wijsheid ten goede van Zijn Kerk. Alle daden van mensen, alle aanvechtingen van satan, alle voorzienige leidingen van God, alle

tegenspoeden en teleurstellingen, ja welke andere dingen ook, zijn in handen van Christus, Die de wijsheid van God is. En Hij gebruikt ze alle tot heil van Zijn Kerk. Als Christus er iets aan kan doen - en dat kan Hij zeker! - dan zal er niets in de wereld gebeuren, of het zal aan Zijn Kerk en Volk ten goede komen, ondanks alle tegenstand. In de vierde plaats is Hij vol van de Geest, om Die uit te delen aan de zondaar die tot Hem komt. Hij heeft Hem daarom ontvangen "niet met mate", opdat Hij Hem zou meedelen aan elk lid van Zijn lichaam, naar de maat die de Vader aan ieder mens heeft toegewezen. Daarom zegt Hij van degene die tot Hem komt: "Stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien".

In de vijfde plaats is *Hij echt een schatkamer*, vol met al de genadegaven van de Geest. "Uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade." Hier is meer geloof, meer liefde, meer oprechtheid, meer ootmoed en meer van iedere genadegave te vinden. En hiervan geeft Hij overvloedig aan elke ootmoedige, nederige, boetvaardige zondaar die tot Hem komt. Daarom bent u ook niet op weg naar een dorre woestijn, wanneer u tot Jezus Christus gaat, komende ziel!

In de zesde plaats is *Hij vol barmhartigheid en medelijden*.

En zij die tot Hem komen om het leven te verkrijgen, zullen echt bevinden dat het zo is. Hij kan uw zwakheden verdragen. Hij kan medelijden hebben met uw onwetendheid. Hij kan bewogen zijn met uw gebreken omdat Hij ze aanvoelt. Hij kan van harte uw overtredingen vergeven. Hij kan uw afkeringen genezen en u vrijwillig liefhebben. Zijn barmhartigheden hebben geen einde. Hij zal het gekrookte riet niet verbreken en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen. Hij kan medelijden hebben met hen, met wie geen oog medelijden heeft en benauwd zijn in al uw benauwdheden.

In de zevende plaats is deze Jezus naar Wie u op weg bent, *vol van macht en verschrikking, maar dan tot uw voordeel, zondaar die tot Hem komt!*

Hij kan al uw vijanden onderdrukken. Hij is de Vorst van de koningen der aarde. Hij kan alle plannen die de mensen maken, zó neigen, dat ze u ten goede komen. Hij kan alle valstrikken die u in de weg gelegd zijn, verbreken. Hij kan u uit alle moeilijkheden waarmee u maar omringd mag zijn, verlossen. Hij is wijs van hart en sterk van kracht. Alles wat onder de hemel leeft, is in Zijn hand, ja, de gevallen engelen sidderen voor Hem. En Hij is het, Die uw leven wil redden, zondaar die tot Hem komt!

In de achtste plaats is deze Jezus naar Wie u op weg bent, komende zondaar, *nederig van hart*. Hij veracht niemand. Hij zal u niet verachten omdat uw uiterlijke omstandigheden erbarmelijk zijn, of omdat het u innerlijk aan kracht ontbreekt. Hij doet dat ook niet omdat u arm bent, van lage komaf, mismaakt, of dwaas. "Hij heeft het dwaze, het onedele, het verachte van deze wereld uitverkoren, opdat Hij de wijze en de sterke zou beschamen." Hij zal Zijn oor neigen naar uw stamelende gebeden. Hij zal de bedoeling verstaan van uw onuitgesproken verzuchtingen. Hij zal het zwakste offer dat u brengt, aanzien, als uw hart er maar in is.

Nu, is Hij geen gezegende Christus, zondaar die tot Hem komt? En zal het u dan niet welgaan, als u Hem omhelsd hebt?

Ten tweede. Er is echter nog een ander voordeel bij Jezus Christus te vinden, wanneer u tot Hem komt. *Bij Hem is namelijk niet alleen een volheid van genade, maar Hij is*

ook vrijgevig. Hij is niet karig met wat Hij heeft. Hij opent niet alleen Zijn hart, maar ook Zijn handen. Laat mij dit wat meer in detail aantonen.

In de eerste plaats is dit duidelijk omdat Hij u roept. Hij dringt er bij u op aan om tot Hem te komen. Dat zou Hij niet doen als Hij niet royaal zou kunnen geven. Ja, Hij gebiedt u, wanneer u tot Hem komt, om te vragen, te zoeken en te kloppen. Bovendien voegt hij bij ieder gebod een belofte om u aan te moedigen: Zoekt, en gij zult vinden; bidt en gij zult ontvangen; klopt, en u zal opengedaan worden. Als iemand die rijk is, zo tot de armen zou spreken, zou hij dan niet als een gulhartig man beschouwd worden? Ik herhaal: als hij tot de armen zou zeggen: "Kom aan mijn deur, vraag aan mijn deur, klop aan mijn deur, en u zult vinden en ontvangen", zou hij geen vrijgevig mens geacht worden? Welnu, zó doet Jezus Christus. Bedenk dat, zondaar die tot Hem komt! Jes. 55, Matth 7.

In de tweede plaats gebiedt Hij u niet alleen te komen, maar zegt u ook dat Hij u van harte Zijn weldaden wil schenken. Ja, Hij wil dat doen met vreugde: "Ik zal Mij over hen verblijden, dat Ik hun weldoe, met Mijn ganse hart en met Mijn ganse ziel" Jer. 32:41.

In de derde plaats blijkt dat Hij vrijgevig is, omdat Hij geeft zonder te verwijten. "Hij geeft mild aan alle mensen en verwijt niet". Jak. 1:5. Er zijn mensen die niet zullen nalaten de armen goed te doen, maar zij laten hun gaven van zoveel verwijten vergezeld gaan, dat de mensen aan wie zij hun liefdadigheid bewijzen, er weinig aardigheid aan beleven. Maar zo doet Christus niet, zondaar die tot Hem komt! Hij werpt al uw ongerechtigheden achter Zijn rug en uw zonden en ongerechtigheden zal Hij niet meer gedenken.

In de vierde plaats komt duidelijk naar voren hoe vrijgevig Christus is, in de klachten die Hij uit over degenen die niet tot Hem willen komen om genade te verkrijgen. Zo klaagt Hij: "Jeruzalem, Jeruzalem! Hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder haar vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild" Matth. 23:37. Ik zeg, dat Hij deze woorden uitspreekt als een klacht. Zo zegt Hij ook op een andere plaats: "Maar gij hebt Mij niet aangeroepen, o Jakob! Gij zijt moe van Mij geworden, o Israel!"

Zondaar die tot Hem komt, zie hier hoe groot de bereidwilligheid van Christus is om te behouden. Zie hier hoe vrijgevig Hij is om het leven en alle goede gaven uit te delen aan zo iemand als u! Hij klaagt als u niet komt; Hij is ontstemd als u Hem niet aanroept.

Ten vijfde. Hoor, komende zondaar, luister nog één keer. Toen Jeruzalem niet tot Hem wilde komen om behouden te worden, "zag Hij de stad en weende over haar, zeggende: Och, of gij ook bekende, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen". Matth. 23.

Tenslotte blijkt dat Hij u van harte en royaal goed wil doen uit de vreugde en de blijdschap die Hij toont bij de thuiskomst van arme, verloren zondaren. Hij ontvangt het verloren schaap met vreugde; Hij ontvangt de verloren penning met vreugde, ja, toen de verloren zoon terugkwam, wat een vreugde en vrolijkheid, wat een muziek en gedans was er in het huis van zijn vader!

Ten derde. Zondaar die tot Christus komt, ***ik wil hieraan nog andere bemoedigingen toevoegen om u te helpen.***

In de eerste plaats heeft God ervoor gezorgd dat er een verzoendeksel is, dat wil zeggen: een Troon der Genade, waarop Hij gezeten is. Dáár mag u tot Hem komen en vanaf die plaats zal Hij u horen en u ontvangen. "Ik zal met u spreken", zegt Hij, "van boven het verzoendeksel af", Ex. 25:22.

Het is alsof Hij zeggen wil: Zondaar, wanneer u tot Mij komt, zult u Mij vinden op het verzoendeksel. Daar wordt Ik ook altijd gevonden door de verloren zondaar die tot Mij komt. Daar schenk Ik vergeving; daar hoor Ik hun smeekbeden en verhoor die; daar neem Ik hen aan in Mijn gunst.

In de tweede plaats heeft God ook een gouden altaar voor u toebereid, om daarop uw gebeden en tranen te offeren. Een gouden altaar! Het wordt zo genoemd om aan te geven welke waarde het heeft in de ogen van God. Want dit gouden altaar is Jezus Christus. Dit altaar heiligt uw gave en maakt dat God uw offers aanneemt. Dit altaar maakt uw zuchten tot gouden zuchten, uw tranen tot gouden tranen en uw gebeden tot gouden gebeden in de ogen van die God naar Wie u op weg bent, zondaar die tot Hem komt! Hebr. 10:10. Pet. 2:5.

In de derde plaats heeft God heel de weg - vanaf de poorten der hel waar u zich bevond, tot aan de poort van de hemel, waarheen u op weg bent - bestrooid met bloemen uit Zijn eigen tuin. Kijk eens hoe de beloften, uitnodigingen, roepstemmen en bemoedigingen als lelies om u heen liggen.

Pas op, dat u ze met uw voeten niet vertrapt, zondaar! Ik had het over de beloften, niet? Wel, Hij heeft al die beloften vermengd met Zijn eigen naam en de naam van Zijn Zoon, ja ook met de naam van barmhartigheid, goedheid, ontferming, liefde, medelijden, genade, vergeving en wat niet al, om de zondaar die tot Hem komt, te bemoedigen.

In de vierde plaats heeft Hij *om u te bemoedigen ook de namen laten vastleggen van hen die gered zijn en hun zonden laten vermelden.*

In Zijn boek zijn ze eerlijk opgetekend, opdat u door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften hoop hebben zou". Zo wordt in dit boek de naam van Noach vermeld en zijn zonde, maar ook hoe God hem genade bewees.

In dit getuigenis wordt ook eerlijk de naam van Lot genoemd; de aard van zijn zonde wordt beschreven, alsmede hoe de Heere hem genade bewees.

In dit getuigenis vindt u ook eerlijk de namen opgetekend van Mozes, Aäron, Gideon, Simson, David, Salomo, Petrus en Paulus; de aard van hun zonde wordt aangegeven, maar ook hoe God aan hen genade bewees. En dat alles staat er om u te bemoedigen, zondaar die tot Christus komt!

Tenslotte wil ik hier nog een laatste reeks bemoedigingen aan toevoegen voor de man die tot Jezus Christus komt. Komt u? Komt u echt tot Hem?

1. Wel, dan is uw komen het gevolg van Gods roeping. U bent geroepen en de roeping gaat aan het komen vooraf. Wij komen niet door onze werken, maar doordat Hij ons roept. "En Hij klom op de berg, en riep tot Zich, Die Hij wilde; en zij kwamen tot Hem". Mar. 3:13.

2. Komt u? Dat is ook het gevolg van Goddelijke verlichting. God heeft u ziende gemaakt en daarom komt u. Zolang u in de duisternis was, had u de duisternis lief en kon u onmogelijk komen, omdat uw werken boos waren.. Maar nu bent u verlicht en gaan inzien wie u bent en waar u bent, als ook Wie uw Zaligmaker is en waar Hij is.

Daarom komt u nu tot Jezus Christus. "Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard", zei Christus, "maar Mijn Vader, Die in de hemelen is".

3. Komt u? Dan komt dit omdat God uw hart geneigd heeft om te komen. God heeft u geroepen, u verlicht en uw hart geneigd om te komen en daarom komt u tot Jezus Christus. Het is God, Die zowel het willen als het komen tot Jezus Christus in u werkt. Komende zondaar, dank God, dat Hij uw wil bereid gemaakt heeft om tot Jezus Christus te komen. Dat God u gewillig gemaakt heeft om tot Hem te komen, is een teken dat u Jezus Christus toebehoort. Dank God, omdat Hij de vijandschap van uw hart gedood heeft. Als Hij dat niet gedaan had, zou u uw eigen zaligheid nog gehaat hebben.

4. Komt u tot Jezus Christus? Dan is het God, Die u kracht geeft. Want de kracht om te volbrengen wat u wilt met betrekking tot uw zaligheid, is de gave van God. "Het is God, Die in u werkt zowel het willen als het volbrengen". Dat betekent: Als God de wil bewerkt om tot Christus te komen, geeft Hij ook kracht daartoe. Maar u moet erop letten, dat deze kracht wel een genade is die eraan toegevoegd wordt. De Kerk had er oog voor dat *willen en komen*, dat *wil en kracht* twee onderscheiden dingen zijn, toen zij uitriep: "Trek mij, wij zullen U nalopen." En David zag dat evenzo, toen hij zei: "Ik zal de weg Uwer geboden lopen, als Gij mijn hart verwijdt zult hebben" Ps. 119:32. De wil om te komen en de kracht om uw wil te volbrengen, is een dubbele genade, zondaar die tot Christus komt.

5. Ook al die vreemde, onstuimige, plotselinge beroeringen in uw binnenste die u uitdrijven naar Jezus Christus - zondaren die tot Hem komen, weten wat ik bedoel - heeft God gegeven om u te helpen. Misschien voelt u op sommige momenten meer dan op andere een sterke aandrang in uw hart om tot Jezus Christus te vluchten. Op zo'n ogenblik heeft de aangename, stevige wind van Gods goede Geest uw zeilen strak gespannen met zijn plotseling opkomende vlagen. Op die momenten gaat u voort als op de vleugels van de wind, uitgetild boven uzelf, boven de meeste van uw gebeden en ook boven al uw gevoelens van vrees en uw aanvechtingen.

6. Komende zondaar, ontvangt u nu en dan niet een kus van de zachte lippen van Jezus Christus? Ik bedoel daarmee een van Zijn gezegende Woorden die als honingdruppels op uw ziel vallen om u te verkwikken wanneer u in de put zit.

7. Geeft Jezus Christus u soms niet een glimp van Zichzelf te zien, ook al ziet u Hem misschien niet langer dan men tot twintig tellen kan?

8. Voelt u soms niet dat de warmte van Zijn vleugelen als het ware uw ziel overschaduwet en haar gloed doet gevoelen op uw geest, zoals de heldere zonnestrallen dat doen op uw lichaam, wanneer de zon plotseling door de wolken heenbreekt, al is alles na enkele ogenblikken weer verdwenen?

Welnu, al deze dingen zijn het teken dat de goede hand van uw God op u is en zij dienen om u te dwingen, op te wekken, bereidwillig te maken en in staat te stellen om tot Christus te komen, o zondaar die tot Hem komt, opdat u tenslotte behouden mag worden.